

БЛАГОСЛОВЕНИЕ ИЛИ ПРОКЛЯТИЕ ИЗБОРЪТ Е ВАШ

Дерек Принс

*Днес викам небето и земята за
свидетели против вас, че положих пред
вас живота и смъртта, благословието
и проклетията;
за това, изберете живота,
за да живееш, ти и потомството ти...*

Второзаконие 30:19

ПРЕДГОВОР

През 1978 г., малко преди нашата сватба, ние с Дерек лежахме на плажа във форт Лодърдейл, Флорида. Казах на Дерек: „Ще се помолиш ли за краката ми? Толкова много ме болят“. Той веднага коленичи, постави ръцете си на прасците на краката ми и започна да им говори: „Благодаря ви, крака. Искам да знаете, че ви ценя. Вие сте водили Рут навсякъде, където тя е трябвало да отиде и сега сте я довели при мен. Благодаря ви, крака!“

Помислих си, че това е доста странен начин за един сериозен библиейски учител да се моли за своята годеница. Но болката престана.

По-късно Дерек ми каза, че е имал чувството, че „отрича“ нещо, което аз съм била казала за моите крака. Спомних си една сцена, която стана в дамската съблекалня в моето училище, когато бях на 15 или 16 години. Вътре вече имаше едно момиче, което стоеше и си решеше косата. Погледнах нейните добре оформени крака, погледнах и своите тромави прасци и глезени и казах: „Мразя краката си“. Всъщност, без да зная, аз бях изговорила проклятие върху краката си.

Заедно с Дерек разчупихме проклятието над краката ми, произнесено преди повече от 30 години. Мислих, че това е краят на тази история.

Девет години по-късно лежах в линейка, която хвърчеше към болницата в Ерусалим. Имах тромбоза на вените (кръвен съсирек) на двата си крака. Белодробната емболия (когато кръвният съсирек стигне до белите дробове) едва не ми отне живота. Изглежда все още имаше проклятие или проклетия върху краката ми, а може би и върху самата мен.

Оттогава, вече повече от три години, аз воювам за здравето си и за живота си. И за двама ни бе болезнено ясно, че свръхестествени сили действат в тялото ми. Докато заедно работихме над тази книга, разбрах, че всеки белег за проклятие, описан в глава 5, се отнасяше за мен или за семейството ми. Освобождението от самонанесеното проклятие бе само началото на процеса. Святият Дух разкри наследствени проклетия, проклетия вследствие занимания с окултизъм, проклетия, произтичащи от определени грехове и много други.

Отричането от всички тези проклетия бе един продължителен процес, но Святият Дух бе чудно търпелив и старателен. Често Той даваше свръхестествени насоки чрез слово на знание и слово на мъдрост. Включихме и молитвената подкрепа на хиляди християни по целия свят. Нашият начин на

мислене относно силата на Писанията и относно нас самите видимо се промени.

Много пъти съм задавала на Бог следния въпрос: „Защо Ти даде на Дерек Принс жена с толкова много физически проблеми и толкова много проклетия в живота ѝ?" (Тези, които са чели „Бог е сватовник" ще си спомнят, че Бог конкретно избра мене за съпруга на Дерек). Не получих директно отговор на този въпрос, но съм толкова благодарна, че Бог ме взе, точно такава каквато бях, за да приеме Той славата, когато ме освобождава и изцелява. Нещо повече, ние с Дерек можем да кажем: Изпитали сме истините, които се съдържат в тази книга в нашия собствен опит! Моето здраве все още не е съвършено, но зная, че благословието дадено на Авраам наистина е мое. Както и при Авраам, това е едно дълго пътуване.

Нашата молитва е книгата „Благословение или проклятие: изборът е Ваш!" да ви освободи - вас и другите, на които желаете да помогнете - и да Ви въведе в пълната свобода, която е Ваше наследство В Исус Христос!

Рут Принс

ЧАСТ 1

БЛАГОСЛОВЕНИЯ И ПРОКЛЯТИЯ

Това може да сте вие или вашето семейство. Или може би съседното семейство, или човекът, с когото работите. Без значение кой е, неговият или нейният живот представлява поредица от разочарования, безизходици и дори трагедии. Някак си тази поредица никога не свършва.

От друга страна всички познаваме семейства с подобен произход и социално положение и въпреки това изглежда, че бедата никога не ги достига. При тях всичко е „прекалено добре, за да бъде истина“.

И в двата случая действат невидими сили, които определят съдбата на всеки човек, било то за добро или зло.

Библията ги определя съответно като благословения и проклятия. Нещо повече, тя показва как трябва да се отнасяме към тези сили, така че да можем да се радваме на ползотворните последствия на едните и да се пазим от пагубното въздействие на другите.

Библейското разбиране на благословенията и проклятията и начина, по който те действат ще ви даде напълно нова гледна точка върху собствения ви живот и отговор на проблемите, които досега са ви обърквали и пречели.

1

Борба със сенки

За повърхностния наблюдател човешкият живот представлява объркана смесица от светлини и сенки, подредени по неразпознаваем модел, който се управлява от невидими закони. Нека погледнем живота на двама души. Те имат сходен произход и възможности и вървят в една и съща посока. Въпреки това единият почти винаги ходи в светлината на успеха и удовлетворението, а

другият, който е близо до него, едва вижда тази светлина. Той непрекъснато е под сянката на неуспеха и разочарованието и животът му угасва ненавремe.

Нито единият, нито другият разбира силите, които действат в живота му. Източниците на светлината и сянката остават скрити за тях. Може би те никога не са си давали сметка за възможността източникът на светлина и сянка да се намира в предходните поколения.

Библията ясно говори за тези сили. Всъщност, тя може доста да ни каже за тях. Библията ги нарича съответно *благословения* и *проклетия*.

Нека за момент да се вгледаме по-внимателно в човека под сенките. Той върши Всичко, което е правилно: сменя си работата или мястото, където се е установил; придобива по-големи професионални умения; изучава най-новата литература за позитивното мислене. Може би дори минава курс, за да се научи как да освободи някакъв мистериозен „потенциал“ в себе си. Въпреки това успехът непрестанно му се изплъзва. Децата му са непокорни, бракът му е под напрежение, инцидентите и болестите са постоянни. Целите, към които грижливо се е стремял се изплъзват между пръстите му като вода измежду пръстите на удавник. Преследван е от чувството на неминуем провал, който вероятно би могъл да отложи, но не и да предотврати.

През целия си живот той има усещането, че се бори срещу нещо, което не може да определи - нещо безформено и изплъзващо се. Понякога се чувства така сякаш се бори с някаква сянка. Но без значение колко упорито се бори, той не може нито да посочи, нито да схване причината за проблема си. Често чувства, че се предава. „Каква полза? - възкликва той - Изобщо не ми върви! Баща ми имаше същите проблеми. И той беше неудачник!“

Разбира се, човекът под сенките може да бъде и жена. Тя се е омъжила рано и е тръгнала с много планове за успешен брак и щастлив дом. Обаче, скоро открива, че се намира в една невидима люлка - един ден „горе“, на следващия „долу“. Тя постоянно минава от един физически проблем в друг и никога не може да се радва на добро здраве. Синът ѝ започва да взема наркотици, по-късно съпругът ѝ я напуска. И един ден тя се опомня и разбира, че е станала алкохоличка.

Както мъжът под сенките, така и тази жена е вършила правилни неща. Изучавала е книги за храненето и детската психология. В непрекъснатото преследване на успех, тя е била подтиквана отново и отново да полага усилие след усилие като всяко едно от тях е изисквало цялата сила, която може да събере.

Въпреки това тя вижда как целите, които самата тя никога не би могла да достигне, се постигат от друга жена с по-слаба мотивация и квалификация.

Когато се вгледате по-отблизо в човека под сенките, вероятно виждате нещо, което ви напомня за самия вас. Чувствате се като че ли виждате собствения си живот, но някак си отстрани. Шокиран, започвате да се чудите дали причината за вашия проблем не е същата: *проклятие, чието начало е в предишните поколения.*

Или пък, може би не виждате себе си, но някой ваш близък - съпруг, съпруга, член на семейството или скъп приятел. Често сте страдали за този човек и сте копнеели за лъч надежда, но винаги напразно. Сега стоите пред едно възможно обяснение на сенките, което е нова идея за вас. Възможно ли е наистина коренът на проблема да е проклятие!

Спомнете си случки и ситуации в живота си или в живота на вашето семейство, които са изглеждали безсмислени. Често пъти сте се опитвали да ги изличите от мислите си, но никога не сте успявали напълно. Разбирате, че имате нужда от повече знания и си мислите: „Вероятно аз съм човекът под проклятието, какво мога да направя? Каква би могла да бъде причината?“

Проклятието би могло да се оприличи и на една дълга, зла ръка, която се протяга от миналото. Тя е положена върху вас с тъмна угнетяваща сила, която постиска пълното проявление на личността ви.

Вие никога не се чувствате напълно свободен да бъдете такъв какъвто сте. Чувствате, че имате потенциал вътре в себе си, който никога не се развива напълно. Винаги очаквате от себе си повече отколкото можете да постигнете.

Или отново тази дълга зла ръка може да доведе до препъване докато ходите. Пътят пред вас изглежда ясен, но от време на време се спъвате, въпреки че не можете да видите в какво сте се спънали. Поради някаква ужасяваща причина, моментите, в които се спъвате са тия, в които сте на път да постигнете някаква дълго преследвана цел. Обаче целта ви се изплъзва.

Всъщност, думата *ужасяваща* би могла да се оприличи на една червена предупредителна светлина. Преживели сте събития и ситуации, за които не можете да намерите естествена или разумна причина. Изглежда, че в действие е някаква сила, която не се подчинява на обичайните и общоприети естествени закони.

Има една дума, която обобщава резултатите от проклятието: *безизходица*. Постигате определено ниво в живота си и всичко изглежда готово за блестящо бъдеще. Притежавате всички очевидни качества и въпреки

това нещо не върви! Започвате всичко отначало и достигате до същото ниво както преди, но отново нещо става. След като това се случи няколко пъти, вие разбирате, че това е моделът на вашия живот. И все пак не виждате никаква ясна причина за това.

Много хора са споделяли с мен подобни преживявания. Личните подробности може да се различават, но моделът е един и същ. Често пъти такива хора казват нещо от рода на: „Същото винаги се случваше с баща ми. Чувствам, че преживявам неговите проблеми" или „Мога да чуя как дядо ми казваше отново и отново: "Никога не ми е вървяло".

Този модел може да се появи в различни области на човешкия живот: работа, кариера, здраве или финанси. Почти винаги това има отрицателно влияние върху личните взаимоотношения, особено в брака и семейството. Често пъти то засяга не само една отделна личност, но и по-голяма социална група. Най-често това е семейството, но може да се разпростре и върху по-широк кръг от хора като например, общност или нация. Подвеждащо е обаче, да се предполага, че проклятието винаги кара хората да пропадат. Човек може да постигне това, което изглежда като истински успех и въпреки това да е притесняван от разочарования и никога да не може да се зарадва на плодовете от успеха.

По време на едно служебно пътуване в Югоизточна Азия срещнах интелигентна, добре образована жена, която беше съдия от кралско потекло. Тя бе познала Исус като личен Спасител и не се сецаше да има някакъв не изповядан грях в живота си. Въпреки това ми каза, че не се чувства напълно удовлетворена. Успешната ѝ кариера и високата ѝ социална позиция не ѝ бяха донесли лично удовлетворение.

Докато разговарях с нея открих, че произхожда от семейство на много поколения идолопоклонници. Обясних ѝ, че според **Изход 20:3-5**, Бог е произнесъл проклятие върху идолопоклонниците до трето и четвърто поколение. След това ѝ казах как да получи освобождение от това проклятие чрез Исус, нейния Спасител.

Понякога проклятията могат да произхождат от поколенията преди вас, но могат да бъдат и резултат от постъпки или събития, които са станали във вашия живот. Или може проклятието от предните поколения да се поддържа от неща, които вие сами сте направили. Но без значение какъв е източникът на вашия проблем, едно нещо е сигурно: вие се борите с нещо, което нито можете да определите, нито можете да разберете.

Подобно на тази жена, вие също може да сте вкусили успеха. Наистина познавате сладостта от него, но той никога не е траен. Изведнъж, без никаква

причина, която можете да обясните, вие откривате, че сте неудовлетворени. Депресията ви обгръща като облак. Всичките ви постижения ви изглеждат толкова безсъдържателни.

Поглеждате другите, които, както изглежда в подобни обстоятелства, са доволни и се питате: „Какво не е наред с мен? Защо никога не преживявам истинско удовлетворение?“

Може би в този момент вие си мислите нещо от рода на: „Някои от тези неща описват точно мен. Означава ли това, че за мен няма надежда? Трябва ли да продължавам така до края на живота си?“

Не! За вас има надежда! Не се обезсърчавайте. Когато продължите да четете тази книга ще откриете, че Бог ни е дал лек и ще получите прости практични съвети как да го приложите в собствения си живот.

Междувременно ще бъдете насърчени от следните писма, които получих от двама души, слушали радио програмата с библейско поучение: *От проклятие към благословение*. Първото писмо е от един мъж, а второто е от една жена.

Слушах вашето послание върху темата за проклятието и открих, че съм бил под проклятие дълги години, но изобщо не съм знаел. Никога не успях в живота и непрекъснато страдах от хомосексуални чувства, въпреки че никога не ги приложих в действие. Християнин съм от десет години, но поради проклятието никога не успях да се приближа до Бога, така както желяех. Станах много депресиран.

Откакто се освободих от това проклятие, се чувствам толкова свободен в Исус и истински жив в Него. Никога не съм се чувствал така близо до Бога!

* * *

*Благодаря ви за излъчената наскоро радиопрограма по въпроса за проклятията и за книжката *От проклятие към благословение*. Те много промениха живота ми.*

През по-голямата част от живота си бях измъчвана от повтаряща се депресия и пет години бях под наблюдението на психиатър.

Тази пролет една жена се моли заедно с мен и за мен, и аз се отрекох от всички окултни занимания като карти-таро и чаени листа. Слава на Бога за началото на истинската свобода.

След това чух от вашата програма за вероятността да съм под проклятие без наистина да го знам и се молих с вас, докато вие се молихте с молитвата за освобождаване от проклятия. Сега съм свободна! Сякаш един бент се отрицаше и Бог вече може да се движи в моя дух. Преградата я няма и през последните няколко седмици израснах толкова много духовно, че само мога да Го славя за Неговото благословение. Понякога си поплаквам като си помисля за това, което Той е извършил и продължава да върши за мен. Такова облекчение е да мога да се отпусна. Наистина ние се покланяме на чудесен Бог!"

2

Невидими бариери

През изминалите години прекарах доста време в съветване на хора, чийто живот бе подобен на описания в предните глави. Това обаче, често пъти бе потискаща задача. Определени хора израстваха духовно до една точка и след това изглежда се сблъскваха с някаква невидима бариера. Това не бе поради липса на искреност или посвещение. Всъщност, често пъти те изглеждаха по-искрени и по-посветени отколкото другите, които по-бързо напредваха. Те приемаха съвета, който им давах и се опитвах да го приложат на практика, обаче резултатите, меко казано, бяха обезкуражаващи както за тях, така и за мен.

Занимавах се с един подобен случай и скоро установих, че се моля по следния начин: „Господи, защо става така, че не мога по-успешно да помогна на този човек? Има ли нещо, което не разбирам - нещо повече, което трябва да знам?“ След известно време разбрах, че Бог отговаря на молитвата ми. Той сякаш започна да повдига някаква завеса и да ми разкрива един свят на мощни сили, които не действат според естествените закони. Откровението не дойде изведнъж. Стъпка по стъпка аз започнах явно да различавам една определена нишка, която минаваше през поредица от явно несвързани помежду си събития.

Развързката стана, когато бях гост-говорител в една презвитерианска църква. Бях стигнал до края на подготвената си проповед и не бях сигурен как да продължа. Докато стоях зад амвона забелязах едно семейство - баща,

майка и дъщеря на първия ред вляво от мен. Дойде ми на ум една мисъл: „Над това семейство тегне проклятие“. Тази мисъл нямаше връзка с темата на проповедта ми или с това, което си мислех в онзи момент. Въпреки всичко чувството, че над това семейство тегне проклятие не ме напуснаше.

Най-накрая, след известно колебание, пристъпих напред и отидох при бащата. Обясних му какво чувствах и го попитах дали иска да разчупи проклятието и в името на Исус да освободи семейството от него. Той веднага отговори, че иска. За първи път правех подобно нещо и бях доста изненадан, че човекът с такава готовност прие думите ми. Чак по-късно можах да разбера защо.

Върнах се зад амвона и казах гласно кратка молитва, с която разчупих проклятието над семейството. Докато се молах не докоснах никого от тях, но когато завърших с думите „в името на Исус“, последва забележима, видима, физическа реакция от страна на цялото семейство. Сякаш през всеки един от тях, по ред, премина моментно потреперване.

В този момент забелязах, че момичето, което бе на около осемнадесет години, държеше крака си в шина от бедрото до стъпалото. Отново отидох при бащата и го попитах дали иска да се моля за изцеление на крака на дъщеря му. Той отговори положително и след това добави: „Обаче, трябва да знаете, че нейният крак се чупи три пъти в период от осемнадесет месеца и лекарите казват, че няма да оздравее“.

Днес изявлението, че човек си е чупил един и същ крак три пъти в период от осемнадесет месеца, веднага би задвижило в мен една алармена камбанка, която да ме предупреди, че е налице проклятие.

По това време обаче, не виждах никаква връзка между проклятието и такава неестествена поредица от нещастия.

Просто вдигнах крака заедно със шината, задържах го в ръцете си и се молих с обикновена молитва за изцеление.

След няколко седмици получих писмо от бащата, в което той ми благодареше за това, което се бе случило. Той казваше, че когато върнали дъщеря си в клиниката, новите рентгенови изследвания показали, че кракът ѝ бил здрав. Малко след това шината била свалена.

Също така той описваше накратко поредица от странни нещастни случаи, които били оказали влияние в живота на семейството му. Това обясняваше готовността му да признае желанието за цялото семейство да бъде освободено от проклятие.

През следващите няколко месеца продължих да размишлявам върху този случай. Чувствах, че има нещо особено в реда, по който Святият Дух ме беше водил: първо, Той ми разкри наличието на проклятие и ме накара да го разчупя. Чак след това ми даде свобода да се моля за изцеление. Дали кракът щеше да бъде изцелен, ако се бях молил за изцеление без първо да разчупя проклятието?

Колкото повече обмислях това, толкова повече се убеждавах, че разчупването на проклятието бе важно встъпление за изцелението на крака на момичето. То е било невидима бариера, пречеща на изцелението, което Бог искаше тя да получи.

Всичко това сякаш се връзваше с един случай от собствения ми живот. През 1904 година моят дядо по майчина линия командвал Британските експедиционни сили в потушаването на един бунт в Китай. От там той донесъл различни образци на китайското изкуство, които станали семейни реликви. През 1970 година, при смъртта на майка ми, някои от тях наследих аз.

Един от най-интересните образци беше комбинация от четири изящно избродирани дракони, които намериха почетно място върху стените на дневната ми. Съчетанието на цветовете, главно мораво и алено, бе типично ориенталско. Имаха по пет нокътя на всеки крак, което, както ми каза един експерт, означавало, че са императорски дракони. И тъй като много обичах дядо си, драконите ме връщаха към семейните спомени от ранните години прекарани в техния дом.

По това време започнах да чувствам някаква опозиция в моето служение, която не можех да назова или определя. Тя се изразяваше в различни неуспехи, които външно нямаха никаква връзка, но довеждаха до нарастващ натиск срещу мен. Натъкнах се на пречки, които никога преди не бяха съществували в общуването ми с близки хора. Хората, на които се облягах не успяха да опазят посвещението си. Голямо наследство от имението на майка ми бе проточено безкрайно поради неспособността на адвоката.

Най-накрая отделих време за усилена молитва и пост. Много скоро започнах да забелязвам промяна в отношението си към драконите. Когато от време на време поглеждах към тях, в ума ми винаги изникваше въпроса: кой в Библията е представен като дракон? Нямах никакво съмнение относно отговора: Сатана.¹

Този въпрос бе последван от друг: благоразумно ли е за тебе, като Христов служител, да излагаш в дома си вещи, които изобразяват най-големия

¹ Вижте Откровение 12:1-12.

противник на Христос, Сатана? Отново отговорът бе ясен: Не! Вътрешната борба продължи известно време, но накрая реших да се освободя от драконите. Извърших това, просто като акт на послушание, без никакъв друг мотив.

По това време служех като библиейски учител към църквата и говорех пред различни групи навсякъде в Съединените щати.

Доходът ми, образуван от хонорара, който получавах, бе достатъчен само да покрие основните нужди на семейството ми. Но скоро след като се отървах от драконите финансовото ми положение се подобри значително. Без някакво специално планиране от моя страна, или някаква особена промяна в природата и обсега на служението ми, доходът ми се увеличи повече от два пъти. Накрая получих и дълго отлаганото си наследство.

Започнах да се питам дали не съществува някакъв неоткрит принцип, който ~да свързва това неочаквано подобрение в личното ми финансово положение и изцелението на момичето със счупения крак. В случая с момичето, невидимата бариера бе проклятие, тегнещо над цялото семейство. Когато бариерата бе премахната, последва изцеление. В моя случай вероятно също съществуваше невидима бариера - не за физическо изцеление, но за финансовото преуспяване, което се оказа важен елемент от Божия план за моя живот.

Колкото повече обмислях това, толкова по-сигурен ставах, че тези избродирани дракони бяха донесли проклятие в дома ми. Изхвърляйки ги, аз бях освободен от проклятието и бях отворен за благословието, което Бог бе планирал за мен.

Тези промени ми дадоха възможност да купя дом, който щеше да играе решаваща роля в последвалото разширение на служението ми. Девет години по-късно продадох тази къща за три пъти повече, отколкото бях платил за нея! Парите дойдоха точно навреме, когато Бог ме предизвикваше за нови по-големи финансови посвещения.

Това изживяване с драконите ми даде ново разбиране на пасажа във **Второзаконие 7:25-26**, където Мойсей предупреждава Израел да не се обвързват с покланящите се на идоли ханаанци.

²⁵Кумирите на боговете им изгаряйте с огън; да не пожелаеш да вземеш на себе си среброто или златото, което е върху тях, за да се не впримчиш в него, понеже това е мерзост пред Господа твоя Бог.²⁶И да не внасяш в дома си никаква мерзост, за да не станеш обречен на изтребление като нея;

съвършено да я мразиш и съвършено да се отвращаваш от нея, защото е обречена на изтребление.

Моите из бродирани дракони не бяха издълбани кумири, но вероятно бяха образи на фалшиви богове, на които са се покланяли в Китай в продължение на хилядолетия.

Вкарвайки ги в дома си, без да знам бях изложил себе си и семейството си на проклятие. Толкова съм благодарен на Святия Дух, че ми отвори очите да видя риска!

Това ме накара да направя систематично изследване върху библейското учение за благословието и проклятието. Бях удивен колко много Библията говори за тях. Думите благославям или благословение се срещат около 410 пъти — като изключим случаите, където думата в оригиналния текст има значението най-вече на „щастлив“ или „блажен“ (като например блаженстваща). Думата проклятие в своите различни форми се среща около 230 пъти. Това ме накара да разбера колко малко поучение съм чувал върху тази тема през всичките години на християнския си живот. Всъщност, изобщо не можах да си спомня нито едно послание, което систематично да разглежда целия този предмет.

В резултат на изследването си, започнах да поучавам върху проклятията в публичното си служение. Всеки път, когато правех това се удивявах както от ефекта, който произвеждаше поучението, така и от броя на хората, които очевидно се нуждаеха да го чуят. Касетите от тези събрания се разпространяваха сред други групи и много скоро започнах да получавам поразителни известия. Изглеждаше, че посланието бе променило не само живота на отделни хора, но и на цели църкви. Накрая пунах в продажба три касети със заглавие *Проклятия: причина и лек*.

По-късно, по време на едно пътуване до Южна Африка, се запознах с една еврейка, която бе изповядала Исус за свой Месия. Тази жена, която ще наричам Мириам, описа лично на мен и на жена ми чудото, което преживяла след като прослужала тези три касети.

Мириам работила като административна секретарка на бизнесмен, президент на собствена компания. Тя разбрала, че работодателят ѝ и всичките администратори в компанията били в някакъв странен култ, воден от жена - „гуру“.

Един ден работодателят на Мириам ѝ подал касета и казал: „Това са някои благословения, които нашият гуру е произнесъл върху нас. Моля те да ги напечаташ“.

Щом започнала да ги печата, Мириам разбрала, че „благословенията“ са всъщност предсказания за бъдещето, придружени от силни окултни напеви. Тя обяснила на работодателя си, че тези неща са в противоречие с вярата ѝ в Господ Исус и Библията и помолила да бъде извинена. Работодателят ѝ любезно се извинил, че бил поискал от нея да извърши нещо против съвестта ѝ.

Почти веднага след това в ръцете на Мириам се появила остра болка. Пръстите ѝ се усукали и се вдървили напълно. Повече не можела да изпълнява длъжността си като секретарка. Болката била толкова остра, че тя не можела да спи в едно и също легло с мъжа си, защото всеки път, когато той се обръщал, движението на леглото причинявало непоносима и ужасна болка в пръстите ѝ.

Рентгеновите изследвания показали, че проблемът бил ревматоиден артрит.

Една приятелка, християнка, чула за нейното нещастие и ѝ донесла моите касети относно *Проклятията*, за да ги чуе. Мириам била доста изтънчена жена, скептично настроена относно такива неща като проклятията, които тя свързвала със Средновековието. Но все пак се зачудила дали не съществува някаква връзка между отказът ѝ да напечата „благословенията“ и последвалите промени с ръцете ѝ. Възможно ли е тази гуру да е произнесла проклятие върху нея? Така че Мириам, чувствайки се като удавник, който се „хваща за сламката“, се съгласила да изслуша касетите.

Когато достигнала до момента в третата касета, когато вода хората в молитва за освобождение от проклятието върху техния живот, касетата блокирала и не искала да върви нито напред, нито назад, нито можели да я извадят! „Очевидно не мога да се моля с тази молитва“ - си казала Мириам.

Обаче, приятелката на Мириам предварително била преписала заключителната молитва за освобождение и имала едно копие в себе си. Тя настояла Мириам да прочете молитвата на глас. Отново в Мириам се надигнал скептицизъм. Тя не можела да си представи как прочитането на думите, написани върху лист хартия могат да окажат някакво влияние върху ръцете ѝ.

Но най-накрая Мириам отстъпила пред настойчивостта на приятелката си и започнала да чете молитвата на глас. Докато четяла пръстите ѝ се изправили и освободили. Болката намалела и когато завършила молитвата, тя установила, че е напълно изцелена. Цялото преживяване траело само няколко минути.

По-късно Мириам се върнала при лекаря, който бил направил първите рентгенови снимки. Вторите рентгенови снимки не показали и следа от артрит.

В този случай наблюдаваме една много важна особеност. Молитвата, с която Мириам се е молила *не включва молитва за физическо изцеление*. Ръцете ѝ били изцелени единствено в резултат на молитвата за освобождение от проклятие.

Това доказва, че проклятието може да бъде бариера, която пречи на хората да приемат изцелението си.

Същото се отнася и за момичето със счупения крак. От друга страна, в моя случай проклятието ми е пречело да достигна нивото на благоуспяване, което Бог бе промислил за мен.

Ако проклятието може да бъде пречка за получаване на благословения като изцеление и благоуспяване, не е ли възможно или вероятно, много различни благословения да са възпирани именно поради тази причина? Имайки предвид това, аз реших да търся отговор на три свързани помежду си въпроса:

- Първо, как можем да разберем дали в живота ни действа проклятие?
- Второ, какво можем да направим, за да разчупим проклятието и да се освободим от последствията му?
- Трето, как можем да влезем в Божието благословение?

Резултатите от моето изследване са представени на следващите страници.

3

Как действат благословенията и проклятията

Силите, които определят развитието на историята се делят на две категории: видими и невидими. Взаимодействието между двете области определя курса на историята. Ако ограничаваме вниманието си само върху нещата, които са видими и материални, от време на време ще се сблъскваме със събития и положения, които не можем напълно да обясним или да контролираме.

Към видимия свят спадат всички обикновени предмети и събития в материалната вселена. Всички ние сме запознати с тази област и се чувстваме като у дома си в нея, въпреки че често пъти събитията не следват посоката, която ние бихме желали. За много хора границата на познанието не се простира по-далече. Въпреки това. Библията отваря врата към един друг, невидим свят, който не е материален, а духовен. Силите, действащи в този свят упражняват постоянно и решаващо въздействие Върху събитията във видимия свят.

Във **2 Коринтяни 4:17-18** Павел описва тези два свята:

¹⁷Защото нашата привременна лека скръб произвежда все повече и повече една вечна тежина на слава за нас, ¹⁸които не гледаме на видимите, но на невидимите; защото видимите са временни, а невидимите вечни.

Нещата, които принадлежат на видимия свят са преминаващи и непостоянни. Само в невидимия свят можем да намерим истинска и трайна реалност. В него откриваме силите, които със сигурност ще оформят нашата съдба, даже и във видимия свят. Павел ясно показва, че успехът в живота зависи от способността ни да разберем и да се свържем с това, което е невидимо и духовно.

И благословието и проклятието принадлежат към невидимия духовен свят. Те са проводници на свръхестествена, духовна сила. Благословието произвежда добри и благотворни резултати; проклятието води до лоши и пагубни последствия. В Писанията и двете са главни теми. Както вече посочихме, тези две думи са споменати в Библията повече от 640 пъти.

Между тях съществуват две главни общи особености. Първо, техният ефект рядко се ограничава само до един човек. Той може да се разпростре върху семейства, родове, общества или цели нации. Второ, веднъж започнали да действат, те се стремят да действат от поколение на поколение, докато се случи нещо, което да ги спре. Много благословения и проклетия, споменати в Библията във връзка с патриарсите, са продължили да действат почти четири хиляди години и са все още в сила и днес.

Тази втора особеност на благословенията и проклетията ни навежда на важни практични изводи. В живота ни могат да действат сили, чийто произход се корени в предходните поколения. Като последица можем да се сблъскаме с повтарящи се ситуации или модели на поведение, които не можем напълно да обясним въз основа на личния си опит или с това, което се е случило в живота ни.

Главният приносител както на благословенията, така и на проклятията са думите. Те може да са изговорени или написани, или дори произнесени на ум. Библията говори изключително много за силата на думите. Книгата Притчи, в частност, съдържа много предупреждения за това как думите могат да бъдат използвани или за добро, или за зло. Ето само няколко примера:

Притчи 11:9

Безбожният погубва ближния си с устата си. Но чрез знанието на праведните ще се избави.

Притчи 12:18

Намират се такива, чието несмислено говорене пронизва като нож, а езикът на мъдрите докарва здраве.

Притчи 15:4

Благият език е дърво на живот, а извратеността в него съкрушава духа.

Притчи 18:21

Смърт и живот има в силата на езика, и ония, които го обичат, ще ядат плодовете му.

Апостол Яков също се спира на употребата на думите. Той изтъква, че езикът е малка част от тялото, но най-трудно се обуздава.

Яков 3:5-6,9-10

⁵Така и езикът е малка част от тялото, но много се хвали. Ето, съвсем малко огън, колко много вещество запалва! ⁶И езикът, тоя цял свят от нечестие, е огън. Между нашите телесни части езикът е, който заразява цялото тяло и запалва колелото на живота ни, а сам той се запалва от пъкъла... ⁹С него благославяме Господа и Отца, и с него кълнем човеците създадени по Божие подобие! ¹⁰От същите уста излизат благословение и проклятия! Братя мои, не трябва това така да бъде...

Яков използва една ярка картина, за да наблегне на невероятната сила, с която думите могат да влияят на хората и ситуациите, било то за добро или за зло. От значение е, че той подчертава, че и благословенията, и проклятията могат да бъдат заредени с тази почти неизмерима сила.

Думите обаче, не са единствените канали, по които може да се предава духовната сила на благословенията и проклятията. Съществуват различни начини, по които материални предмети могат понякога да станат преносители на този вид сила.

В **Изход 30:22-23** Господ дава напътствия на Мойсей да направи специално помазващо миро, което трябваше да се използва изключително и

единствено за помазване на скинията и нейните принадлежности, както и за помазване на свещениците, които щяха да служат в нея. В **Левит 8:1-12** четем как се използваше това миро. В **стихове 10-12** случката продължава:

¹⁰След това Мойсей взе мирото за помазване и, като помаза скинията и всичко в нея, освети ги.¹¹С него поръси и върху олтара седем пъти, и помаза олтара с всичките му прибори, и умивалника с подложката му, за да ги освети.¹²Тогава от мирото за помазване изля на главата на Аарона, та го помаза, за да го освети.

Думата „освети“ в този пасаж означава да отдели за Бога, да направи свят. По този начин мирото за помазване стана преносител за предаване благословието на святост върху скинията, върху принадлежностите ѝ и върху свещениците. По-късно в историята на Израел мирото (маслиновото масло) се използваше, за да предаде определеното благословение на царете, които трябваше да управляват хората от името на Бога. **1 Царе 16:13** описва как пророк Самуил отдели Давид като избран от Бога цар:

¹³Тогава Самуил взе рога с мирото та го помаза сред братята му; и Господният Дух дойде със сила на Давида от същия ден и после.

Мирото, излято на главата на Давид от Самуил, стана проводник, по който благословието на Святия Дух се освободи в живота му, за да го екипира за задачата му като цар.

В Новия Завет символите използвани в Господната вечеря също стават проводници на Божието благословение за участващите в нея. В **1 Коринтяни 10:16** Павел пише:

¹⁶Чашата на благословието, която благославяме, не е ли общение с кръвта Христова? Хлябът, който ломим, не е ли общение с тялото Христово?¹

Тези символи предават Божието благословение на ония, които участват в Господната вечеря с библейска вяра.

Павел специално посочва „чашата на благословието“, т.е. чашата, която предава благословиенията на Новия Завет на тези, които пият от нея.

Трябва да се подчертае обаче, че във всички описани по-горе обреди няма нищо мистично. Благословиенията не са вградени в материалните вещи. Те се предават само на тези, които разбират Божиата воля, разкрита в Писанието и тези, които след това с лична вяра и покорство приемат

¹ Синодален превод, 1991 г.

благословието, което е предложено чрез материалния предмет. Без вяра и послушание нито едно благословие не идва. Точно обратното, относно символите на Господната вечеря, в **1 Коринтяни 11:29** Павел казва:

²⁹Защото, който яде и пие без да разпознае Господното тяло, той яде и пие осъждане на себе си.

Така че съществуват две възможности. Вярата и послушанието получават Божието благословие чрез символите; неверието и непослушанието предизвикват Божието осъждане. И в двата случая материалните предмети използвани в Господната вечеря са тези, чрез които се предава духовната сила, независимо дали за благословие или осъждане.

Числа 5:11-31 описва обредът, според който се определяло дали една жена е била вярна на своя съпруг или не. Изискват се определени молитви и жертви, но центърът на този обред е чаша с вода, в която свещеникът смесва пръст от пода на скинията и мастило, изстъргано от написано проклятие. След това жената трябва да изпие водата.

Ако е виновна, действието на проклятието ще се прояви във физическото ѝ тяло:

Ще надуе корема ѝ, и бедрото ѝ ще изсъхне; и тая жена ще бъде за проклинане в народа си. Това ще бъде наказанието за греха ѝ.

В този случай проводникът, през който се предава проклятието е чашата с водата.

От друга страна, ако жената е невинна няма да преживее никакви вредни последици. По този начин. Бог ще и въздаде за праведноста ѝ, и съпругът ѝ няма да има право да я обвинява повече. Невинността ѝ ще я пази от проклятието.

Различните примери дадени по-горе установяват една важна библейска истина: при определени обстоятелства и благословиенията, и проклятията могат да се предадат чрез материални предмети. От друга страна, ако отместим вниманието си от библейската практика и разгледаме различни фалшиви религии и окултизъм, действително ще видим, че не съществува ограничение в начините, по които материалните предмети могат да станат приносители на проклятия.

В **Изход 20:4-5**, във втората от Десетте заповеди, Бог изрично забранява правенето на какъвто и да било идол или образ с религиозна цел и предупреждава, че тези, които нарушат тази заповед ще нанесат проклятие не само върху себе си, но и върху най-малко три следващи поколения:

⁴Не си прави кумир, или какво да било подобие на нещо, което е на небето горе, или което е на земята долу, или което е Във водата под земята;⁵ да не им се кланяш нито да им служиш, защото Аз Господ, твоят Бог, съм Бог ревнив, Който въздавам беззаконието на бащите върху чадата до третото и четвъртото поколение на ония, които Ме мразят.

Голяма група предмети попадат под тази забрана. В моя случай избродираниите китайски дракони ме бяха изложили на невидимото влияние на проклятието. Наистина, няха намерение да им се покланям, но те представляваха нещо, което е било обект на идолопоклонство в продължение на много векове. Те бяха отворили врата в моя дом за злата сила на езическото поклонение, което се е практикувало в продължение на хилядолетия.

По-късно, като си спомних за това, забелязах едно определено въздействие, което тези дракони са имали върху мен. Те не само бяха бариера, която ми пречеше да се придвижа към благословието на благополучието, но даже са ми пречели да видя, че всъщност благословието е било вече там. Едва след като се освободих от тяхното влияние можах да разбера какво Бог е приготвил за мене.

Оттогава наблюдавам същото въздействие и върху живота на много хора, които са под проклятие. Проклятието не само им пречи да получат благословието, което Бог им предлага, но също им пречи да осъзнаят, че благословието е на тяхно разположение - те само трябва да го приемат.

Само когато Светият Дух запали светлината на Словото в нашия живот, тогава започваме да разбираме как дяволът ни е мамил и лъгал.

4

Мойсеевият списък на благословения и проклетия

Някои хора с радост приемат факта, че благословенията са реални, но са скептици относно проклетията, които те свързват със суеверните обичаи от Средновековието. Това мислене е неправилно. Не можем да обръщаме внимание само на едната страна от двете противоположности, просто защото е приемлива за нас, а да изключим другата, защото е неприемлива. Противоположното на горещо е студено; и двете са реални. Противоположното

на доброто е злото; и двете са реални. Точно по същия начин благословенията са реални, както и проклятията.

Поради служението си аз контактувам с християни от различен произход и различни страни. Намирам, че повечето от Божиите хора не знаят как да различават благословенията и проклятията. Много християни, които би трябвало да се радват на благословенията, всъщност, търпят проклятия. Има две главни причини за това: първо, те просто не знаят да разпознават благословието от проклятието и не могат да ги различават; второ, ако се намират под проклятие те не разбират въз основа на какво могат да бъдат освободени.

Бог е единственият и върховен източник на всички благословения, въпреки че те могат да достигат до нас по много начини. Проклятията също често произхождат от Бога, но Той не е единственият източник. По-късно ще разгледаме други източници на проклятие.

Проклятията, произтичащи от Бога са един от Неговите главни начини за докарване на осъждане върху непокорните, невярващите и неблагодетелите. Историята на човечеството представя дълъг и тъжен списък за действието на Божиите проклятия произнесени върху такива хора.

В продължение на много години на мода бе твърдението, че съществува разделение между Стария и Новия Завет. Според това тълкувание, Старият Завет разкрива Бог като Бог на гняв и осъждане, а Новият Го описва като Бог на любов и милост. Но всъщност, двата завета са съвместими. Всеки описва Бог едновременно като Бог на милост и на съд.

Историята на Ерихон, в Исус Навин 6, съчетава тези две страни на Божия начин на действие толкова живо и драматично, колкото и във всеки друг пасаж в Новия Завет. Докато градът загиваше поради пълното Божие осъждане, блудницата Раав и цялото ѝ семейство излязоха невредими. Историческите документи показват, че по-късно Раав стана жена на Салмон, един от първенците на Юда, и зае своето място в родословната линия, от която трябваше да дойде Месията на Израел, Исус! (вижте **Матей 1:5**)

В **Римляни 1:17-18** Павел обяснява, че Евангелието съдържа най-висшето откровение за тези две страни на Бог, Неговата милост и Неговото осъждане.

¹⁷Защото в него (Евангелието) се открива правдата, която е от Бога чрез вяра към вяра...¹⁸Защото Божият гняв се открива от небето против всяко нечестие и неправда на човеците...

От една страна, Божията милост предлага Неговата праведност, която Той дава на тия, които чрез вяра приемат заместителната жертва на Исус. Но в същото време тази жертва ни показва и пълното разкриване на Божия гняв, излян върху Исус, когато Той се идентифицира с човешкия грях. Християните, които се съмняват относно реалността на Божието осъждане върху греха би трябвало да размислят отново за значимостта на разпъването. Даже Исус не можеше да направи греха приемлив за Бог, но трябваше да изтърпи напълно изливането на Неговия гняв.

По-нататък, в **Римляни 11:22**, Павел отново представя тези две страни от Божия начин на действие една до друга:

²²*Виж, прочее, благостта (милостта) и строгостта Божия.*

За да придобием точна представа за Бог, винаги трябва да помним тези две страни на Божия характер. Благословенията произлизат от милостта Му, а осъжденията произлизат от строгостта Му. И двете са еднакво реални.

В **Притчи 26:2** Соломон изяснява, че за всяко проклятие винаги съществува причина:

²*Както врабче в скитането си, както лястовица в летенето си, така и проклетия не постига без причина.*

Този принцип има двойно приложение. От една страна, проклятието не може да действа ако не съществува причина за него. От друга страна, вярно е и обратното - винаги, когато действа проклятие има и причина за него. В стремежа си да помогна на хората да получат освобождение от проклятие, научих от опит, че най-добре е първо да се открие причината.

Шейсет и осемте стиха на **Второзаконие 28**, които са изцяло посветени на темата за благословенията и проклятията, разкриват главната причина за тях. В **1 и 2 стих** Мойсей първо се занимава с причината за всяко благословение:

¹*Ако слушаш добре гласа на Господа твоя Бог и Внимаваши да Вършиши всичките Неговите заповеди...* ²*Всички тия благословения ще дойдат на тебе и ще почиват на тебе, ако слушаш гласа на Господа твоя Бог.*

По-буквално първата част може да се преведе: „Ако ще слушаш слушайки гласа на Господа твоя Бог..." Повторението на глагола „слушам" поставя по-голямо ударение. Накратко казано, условията да се радваш на благословенията са: първо, слушане на Божия глас; второ, вършене на това, което Той казва.

Това са били непроменимите изисквания за живеене в завет ни отношения с Бог през всичките диспенсации. В **Изход 19:5**, когато се подготвяше да Влезе В първия си завет с Израел при Синайската планина, Бог каза:

⁵*Сега, прочее, ако наистина ще слушате гласа Ми и ще пазите завета Ми, то повече от всичките племена вие ще бъдете Мое собствено притежание.*

Основните изисквания бяха да слушат Божия глас и да се покоряват на условията на завета Му.

В Новия Завет, в **Йоан 10:27**, Исус по подобен начин описа тези, които Той признава за Свои овце - т.е. Негови, истински ученици:

²⁷*Моите овце слушат гласа Ми... и те Ме следват.*

Основните изисквания са все още същите: да слушаме Божия глас и да Го следваме в покорство.

Чуването на Божия глас далеч надхвърля простата религиозна изповед или формален обред. Няма нищо по-уникално и по-отличаващо се от гласа на даден човек. Чуването на Господния глас изисква едно интимно взаимоотношение с Бога, в което Той да говори на всеки един от нас *лично*.

Господ не говори на физическите ни уши или на естественият ни ум. Общуването с Него е Дух в дух, т.е. чрез Святия Дух на нашия дух. Излъчен по този начин, гласът му прониква до най-вътрешните дълбочини на нашето същество. От там Неговите трептения могат да се почувстват из цялата ни личност.

Господ може да говори чрез Библията или да даде слово на директно откровение. Обаче, четенето на Библията не е достатъчно само по себе си, освен ако думите от страниците не бъдат преобразени от Святия Дух в един жив глас. Само такъв вид взаимоотношение с Бога може наистина да ни направи годни за благословието, което Той е обещал на тия, *които чуват и се покоряват на гласа Му*.

По-нататък, във **Второзаконие 28:15**, Мойсей дава главната причина за всички проклетия:

¹⁵*Но ако не слушаш гласа на Господа твоя Бог, и не внимаваш да вършиш всичките Му заповеди и повеленията Му, които днес ти заповядвам, то всички тия проклетии ще дойдат на тебе и ще почиват на тебе.*

Причината за проклятията е напълно противоположна на причината за благословенията. Благословенията са резултат от чуването на Божия глас и вършенето на това, което Той казва. Проклятията са резултат от нечуването на Божия глас и неизпълнението на това, което Той казва. Отказът да слушаш и да се покоряваш на Божия глас може да се изрази с една дума: бунт - не срещу човек, но срещу Бога.

Във **Второзаконие 28** глава Мойсей дава и изчерпателни списъци на различните форми, в които се срещат благословенията и проклятията. Благословенията са изброени в стихове **3-13**, а проклятията в стихове 16-68. Всеки, който иска да разбере тази тема ще трябва внимателно да изучава книгата Второзаконие в нейната цялост.

От собствените си проучвания се опитам да направя два списъка, които обобщават благословенията и проклятията в реда, по който са споменати. Списъкът с благословенията, който предлагам е следният:

Издигане	Преуспяване
Здраве	Победа
Възпроизводителност	Божие благоволение

Думата възпроизводителност не е често употребявана, но се използва, за да опише състояние, в което всяка област на човешкия живот е плодovита и възпроизводителна. Тя може да включва семейството, животните, реколтата, търговията и упражняването на творчески таланти. Всички тези области трябва да отразяват Божието благословение по подходящи начини.

В списъка с проклятията от **стихове 16 до 68**, Мойсей навлиза в доста повече подробности отколкото при благословенията. Основното обаче, е че проклятията са противоположни на благословенията. Ето обобщението, което предлагам:

Унижение	Бедност
Безплодие	Поражение
Умствени и физически болести	Потиснатост
Семейни раздори	Провал
Божие неблагоприятие	

Преди това, **в стих 13**, Мойсей завършва списъка на благословенията с две живи словесни картини. Всеки от нас ще направи добре ако разгледа как те биха могли да се приложат в собствения му живот.

Първо, Мойсей казва:

¹³Господ ще те постави глава, а не опашка...

Веднъж помолих Господ да ми покаже как това може да се приложи в живота ми. Почувствах, че Той ми отговори така: Главата взема решения, а опашката просто е влачена насам натам.

На мене оставаше да реша каква роля играех. Дали действах като глава контролирайки всяка ситуация, вземайки правилните решения и виждайки успеха им? Или просто играех ролята на опашка, влачен насам натам от сили и обстоятелства, които не можех нито да разбера, нито да управлявам.

За да изчерпи напълно значението, Мойсей използва друга фраза:

Та ще бъдеш само отгоре и няма да бъдеш отдолу.

Това може да се илюстрира със срещата на двама християни.

„Как си?“ - пита първият.

Вторият отговаря: „Не съм зле като се имат предвид обстоятелствата, под които съм“.

„Много се радвам - отговаря първият, - Но, въобще, какво правиш под обстоятелствата?“

Примерите на Мойсей ни изправят пред възможност за самооценка. Дали живея като глава, или като опашка? Дали живея под обстоятелствата, или над тях?

Нашите отговори ще ни помогнат да разберем на колко от Божиите благословения се радваме в действителност.

Седем признака за проклятие

От собствени наблюдения и опит извлякох следния списък от проблеми, които показват, че действа проклятие. Когато сравних моя списък със списъка на Мойсей във **Второзаконие 28**, бях впечатлен от голямата прилика между тях.

1. Умствени или емоционални сривове.
2. Повтарящи се или хронични болести (особено ако са наследствени).
3. Безплодие или тенденция към недоносване или подобни женски проблеми.
4. Сривове в брака или семейството, отчуждение.
5. Непрестанна финансова недостатъчност.
6. Склонност към нещастни случаи.
7. Поредица от самоубийства или неестествени или ненавременни смъртни случаи.

Наличието само на един или два от тези проблеми не винаги е достатъчно, само по себе си, за да се направи заключение, че действа проклятие. Когато обаче, са налице няколко от тези проблеми, или когато някой от тях е склонен да се повтаря, вероятността за проклятие нараства пропорционално. В крайна сметка, Святият Дух е Този, Който може да ни даде съвършено точна „диагноза“.

1. Умствени или емоционални сривове

Съответните изрази от **Второзаконие 28** са: лудост, умопобъркване (28, 34); объркване на ума или объркване на сърцето (20, 28); треперещо сърце или тревожен ум (65); изнемогване на душата или отчаяно сърце (65).

Описаните засегнати области са сърцето, душата или ума. С други думи, вътрешната крепост на човешката личност е била разбита от нашествието на враждебни сили. Такива хора вече нямат пълен контрол върху мислите, емоциите и реакциите си. Те са като „уловени“ от един вътрешен фантом, който непрекъснато ги преследва: „Губиш контрол... Няма надежда за теб... Майка ти свърши в психиатрията и ти ще си следващият!“

Бях удивен, когато открих колко много хора минават през тези вътрешни борби. Често пъти те не желаят да признаят проблема си пред другите - или даже пред самите себе си, защото се страхуват, че това ще бъде отричане от вярата им.

Двете ключови думи са объркване и депресия. Техните корени почти без изключение се намират в някои форми на окултизъм. Често пъти е налице демонична дейност. В повечето случаи обаче, е нужно първо да се справим с въвличането в окултизма и да разчупим последвалото проклятие, преди да можем да изгоним демона.

2. Повтарящи се или хронични болести (особено ако са наследствени)

Съответните изрази от **Второзаконие 28** глава са многобройни: язва или поразен с болести (21); охтика или чезнене, линеене (22); жестока изгаряща треска (22); възпаление (22); неизцелими циреи (27, 35); тумори (27); струпей или гнойни рани (27); неизцелим сърбеж (27); слепота (28); необичайни, ужасни, непреставаци язви (59); сериозни и неизлечими болести или жестоки и проточващи се заболявания (59); всякакви други болести и язви (61).

Този списък не означава непременно, че всяка болест е пряк резултат от проклятие. Срещат се, обаче, някои ключови думи: язва, неизлечима, необичайна, ужасна, непрестанна, проточваща се. Те служат като предупредителна сигнализация. Те създават това, което можем да наречем: „атмосфера на проклятие“. Те предполагат действие на зли, зложелателни сили.

Съществува общоприет медицински термин, който не е ясно използван Във **Второзаконие 28**, но има сходно значение: злокачествен или злокачественост. Основното определение за *злокачествен*¹ в Английският речник на Колинс¹ е „да имаш или да показваш желание да вредиш на другите“. Ясно е, че това описва повече личност, отколкото физическо състояние. Даже повече отколкото думите в предишния параграф, то предполага един зъл злокачествен разум в действие. Когато употребяваме такъв термин несъзнателно признаваме, че си имаме работа с фактори, които не са изцяло физически.

Друг много важен термин, използван Във връзка с някои видове болест е наследственост. Той описва състояние, което преминава от поколение в поколение. Това е един от най-често срещаните и най-характерни белези за действие на проклятие. Поради тази причина, когато поискат да се моля за

¹ Collins English Dictionary

някой, който има наследствен физически проблем, Винаги осъзнавам Вероятността състоянието на човека да е следствие от проклятие.

Един мой приятел, който е пастор и е на възраст около 60 години, разви заболяване, което бе определено като хемохроматозис - болест, която кара хората да произвеждат прекалено много желязо в кръвта, което се натрупва в организма И жизнено важни органи като черния дроб и сърцето Неговият баща беше умрял от същата болест на 67 години Докторите обявиха болестта за наследствена, неизцелима и опасна за живота му. Всяка седмица трябваше да се подлага на старомодно кръвопускане.

След доста молитви, особено в едни от молитвените групи, приятелят ми застана пред църквата направи едно простичко, но прочувствено Изявление: В името на Исус, аз се освобождавам от всяко проклятие от баща ми".

В същия момент той бе напълно изцелен. Пет години минаха от тогава. Той не се е подлагал на по-нататъшно лечение и този проблем повече не се е появявал.

В по-горните коментари аз умишлено съм се въздържал от налагане на твърдението, че някои определени болести са винаги, или непременно свързани с проклятие. За много от споменатите болести има голяма вероятност да е налице проклятие, но без друго доказателство ще бъде погрешно да твърдим, че това е непременно така. Съществува само един „експерт“, чиято диагноза е окончателна и това е Святият Дух. Винаги трябва да осъзнаваме зависимостта си от Него.

3. Безплодие, склонност към недоносване или подобни женски проблеми.

Ключовата фраза от **Второзаконие 28:18** е: „*Проклет ще бъде плодът на утробата ти*“. Това проклятие може да засегне всеки един от различните органи или функции свързани с възпроизвеждането. Ние с Рут сме служили на стотици жени, чиито болести могат да бъдат обобщени като „женски проблеми“. Това включва: неспособност за забременяване; тенденция към недоносване; липса на менструация; нередовна менструация; болезнени менструации; фригидност; кисти; тумори или други образувания, или структурни дефекти, оказващи влияние на различните органи във възпроизводителния процес. Доста често този вид проклятие засяга цели семейства, така че в резултат на това Всички или почти всички жени в семейството страдат от подобни проблеми.

Ние с Рут сме си създали принцип да не служим на хора с такива проблеми ако първо не сме ги инструктирали за естеството и причината за

проклятието и след това сме се молили с тях за освобождение. В много случаи това е довеждало до изцеление и възстановяване на засегнатите области или функции. Понякога е достатъчно само да се разчупи проклятието без никаква специална молитва за изцеление.

Следва едно писмо, което илюстрира резултатите, които могат да последват, след като проклятието на безплодието е разчупено:

Ние и мъжа ми бяхме женени от 12 години и не можехме да имаме деца. Медицинските изследвания показаха, че в нас няма никакъв физически проблем.

На 7 юли 1985 г. посетихме събранието в Амстердам, на което говорехте. Поучавахте за изцелението като също споменахте и причините, поради които някои хора не се изцеляват. Като започнахте да говорите за проклятията над семействата, Господ проговори на моето сърце, че това е проблемът в семейството ми. Докато водихте всеки в молитва за освобождение от каквото и да е проклятие в живота му, почувствах едно определено усещане за освобождение от робство.

Когато дойдох на платформата, вие ме помолихте да доведа за молитва и съпруга си. След това се молихте за нас и казахте, че проклятието над моя живот е разчупено и когато Рут положи ръце на утробата ми каза, че аз няма да бъда „нито бездетна, нито безплодна“. След това помолихте цялата църква да стане и да се присъедини към молитвата за нас. След събирането и аз, и съпругът ми почувствахме, че Господ е чул молитвата ни.

Около две години и половина по-късно, в друго публично събрание в Англия, тази двойка дойде, за да ни покаже прекрасното момченце, което бе проявление на благословието, което бе заменило проклятието на безплодие в техния живот.

Връзката между менструалните проблеми и проклятието се вижда и от друго писмо, от 22 декември, 1987 година, което е изпратено от една тридесетгодишна християнка, която служи на Господа в Югоизточна Азия:

През 1985 година взех на заем комплект касети, които бяха записани в Сингапур. Между тях беше и проповедта на Дерек Принс относно

благословенията и проклятията. Една вечер слушах проповедта в стаята си и в тъмното повторих молитвата в края на касетата, въпреки че нямах нищо определено предвид. Просто си казах, че ако има нещо, искам да бъде освободена от него.

Не забелязах веднага някаква промяна, въпреки че се случи нещо, чието значение разбрах едва по-късно.

Скоро след това Господ ми подсказа да си отбележа в дневника дните на моя цикъл. Това бе нещо, което преди изобщо не бях правила, тъй като още от самото начало, от 13 годишна възраст, нямах редовен месечен цикъл. Следователно нямаше много смисъл да си го записвам. Всъщност, циклите ми бяха толкова нередовни, че понякога съм прескачала шест, осем, или дори десет месеца без дори да имам нито един.

Когато бях на около двадесет години ходих на лекар, където ми предписаха лекарства (без резултат) и ми дадоха доста глуповат и неприличен съвет.

Молила съм се за това състояние, но не достатъчно сериозно, вероятно защото бях неомъжена. Предупредиха ме, че докато не се оправи това състояние, ще изпитвам определено неразположение и неправилна обмяна на веществата поради хормоналния дисбаланс.

Няколко месеца по-късно, докато повторно прослушах касетата, бях шокирана от твърдението на Дерек Принс, че „почти всички, ако не всички, менструални нарушения са резултат от проклятие“. След като прегледах дневника и проверих датите, разбрах, че съм имала напълно редовна менструация (двадесет и осем дневен цикъл) след като се бях молила през август 1985. С учудване разбрах, че именно Господ ме е накарал да си запиша датите на моите цикли.

След като нито едно проклятие не постига без причина, аз започнах да преглеждам живота си, питайки се откъде може да е дошло това проклятие. Тогава си спомних как по време на ученическите си години (тринадесет-седемнадесет години) аз и съучениците ми споменавахме менструацията като „проклятието“. Наистина, това потвърждава, че „смърт и живот има в силата на езика“ (Притчи 18:21)

От тогава, от август 85, редовно си водя бележки и установих, че цикълът ми е редовно на двадесет и седем - двадесет и девет дена. Също и теглото ми, което преди се променяше, стана постоянно.

Важно е да се забележи, че също както и Мириам във втора глава, така и тази жена не се е молила за физическо изцеление. Тя просто се освободила от проклятието и като резултат от това последвало изцеление.

В тази област на възпроизвеждане съществува още един общ белег, който показва наличие на проклятие: раждане на дете с увита около врата пълна връв. Но често, разбира се, това може да доведе до раждане на мъртво дете - така то причинява смърт, там където е трябвало да има нов живот.

4. Сривове в брака и семейно отчуждение.

Във **Второзаконие 28:41** е описан един резултат от проклятието, което действа в тази област:

⁴¹Синове и дъщери ще раждаш, но те не ще бъдат за тебе, защото ще отиват в плен.

Безброй много родители от сегашното поколение са изпитали това проклятие. Виждат синовете и дъщерите си попаднали в плен на една бунтовна субкултура, пристрастени към наркотиците, сатанинската музика, сексът и всякакви форми на окултизъм.

В **Малахия 4:5-6** пророкът рисува една сурова картина на състоянието на света точно преди свършека на века:

⁵Ето, аз ще Ви изпратя пророк Илия, преди да дойде великият и страшен ден Господен;⁶и той ще обърне сърцето на бащите към чадата, и сърцето на чадата към бащите им, да не би да дойде и поразя земята с проклятия.

Малахия описва една зла сила в действие, която отчуждава родители от деца и довежда до сривове в семейните взаимоотношения. Ако Бог не се намеси, предупреждава той, това проклятие, което разрушава семейния живот, ще се разпростре по цялата земя като сее нещастие по пътя си.

Малахия набляга върху най-наболелия проблем на съвременната ни култура. Трябва да го разбираме като действие на проклятие, на което се дължи агонията на разкъсваните от борби домове, разрушените бракове и разделените семейства. Вероятно най-точната дума, която описва силата, причиняваща тези резултати, е отчуждение. То се появява между съпруг и съпруга, родители и деца, братя и сестри и всички други, които би трябвало да са обединени от връзките на семейството. Целта е неговото разрушаване.

Все пак за тях, които ще приемат Божия съвет, положението не е безнадеждно. Има лек. Първо, трябва да се изправим пред факта, че действа проклятие. След това трябва да предприемем стъпките споменати в Библията

- да разчупим проклятието и да освободим пленниците. Виждал съм семейства, които се преобразяват и възстановяват по този начин.

5. Непрестанна финансова недостатъчност

Двете свързани фрази от **Второзаконие 28:29** са: „*Проклети ще бъдат кошът ти и нощвата ти*” (17); „*И не ще имаш успех в пътищата си*”, т.е. ще бъдеш без успех във всичко, което правиш.

Обаче, пълното действие на това проклятие е най-нагледно представено в **стихове 47-48**:

⁴⁷*Понеже не си служил на Господа твоя Бог с веселие и със сърдечна радост поради изобилието на всичко,* ⁴⁸*за това ще слугуваш на неприятелите си, които Господ ще прати против тебе, в глад, в жажда, в голота и в лишение от всичко.*

Тук Мойсей представя две противоположни алтернативи. **Стих 47** описва Божията воля за покорните на Него хора: „*Да служиш на Господа твоя Бог с веселие и сърдечна радост, поради изобилието на всичко*”. (В **N1V'** стиха е преведен по следния начин: „*Да служиш на Господа твоя Бог весело и радостно във времето на благоденствие*”).

Стих 48 описва проклятието, което ще дойде Върху Божиите люде, ако са непокорни:

⁴⁸*Ще слугуваш на неприятелите си, които Господ ще прати против тебе, в глад, в жажда, в голота и в лишение от всичко.*

Помислете за това, което се описва в този стих: глад, жажда, голота и лишение от всичко. Съединете всичките четири елемента в една картина и тогава ще можете да определите резултата с един обикновен израз: **абсолютна бедност**.

Взети заедно, **стихове 47 и 48** ни водят до заключението, че: благоденствието е благословение, а бедността е проклятие.

През вековете обаче, сред християнската църква се е развила традицията, че бедността е благословение. Определено Бог има голямо състрадание към бедните и християните трябва да имат същото отношение и да са готови да правят големи лични жертви за тях. Но Библията никъде не казва, че Бог налага бедността като благословение за вярващите в Него хора.

¹ Друг английски превод – New International Version

В това отношение Новозаветното откровение е в съгласие със Старозаветното. Във **2 Коринтяни 9:8** Павел обобщава изобилието на Божия промисъл за християните:

⁸*А Бог е силен да умножи (да направи изобилна KJV¹) - у вас всякаква благодат, та, като имате винаги всякакво доволство във всичко, да бъдете щедри във всяко добро дело².*

В това сбито и изразително изречение Павел повтаря и пре-повтаря думите си, за да наблегне на щедростта на Божия промисъл за Неговите хора. Той използва думи като умножи, изобилно, щедро. Думата „всичко“ или сходните с нея - се срещат пет пъти: *всяка благодат... винаги... всяко доволство във всичко... всяко добро дело*. Такава е мярката на Божията промисъл. Това надвишава обикновената достатъчност и ни издига до едно ниво на изобилие, където имаме нещо над и в повече от собствените си нужди, така че да можем да послужим и на нуждите на другите.

Обаче, би било не библейско да тълкуваме бедността и изобилието според материалистичните стандарти на съвременната западна цивилизация. В **Йоан 6:38** Исус разкрива мотивацията в живота Си на земята:

³⁸*Защото слязох от небето, не Моята воля да върша, а волята на Този, Който Ме е изпратил.*

Мотивацията на учениците трябва да бъде същата като на Учителя: *да вършат Божията воля*.

„Бедността“ и „изобилието“ трябва да се определят именно от тази гледна точка. Бедност е да имаш по-малко от това, което ти е необходимо, *за да вършиш Божията воля в живота си*.

Колкото по-голяма е пропастта между това, от което се нуждаеш и това, което имаш, толкова по-голяма е степента на бедност. Изобилие, от друга страна, е да имаш всичко, от което се нуждаеш, *за да извършиш Божията воля и нещо в повече, за да дадеш на другите*. Божието изобилие не е дадено, за да го пропиляваме за плътско себеугаждане, *но за всяко добро дело*, т.е. да споделяме с другите благословенията на благодатта, които са обогатили собствения ни живот.

Като имаме предвид това тълкуване на бедността и изобилието разбираме, че не съществува абсолютен стандарт за бедност и изобилие,

¹ King James Version.

² Синодален превод, 1982 г.

който да се приложи за всички християни. Стандартът за всеки вярващ трябва да се определи в зависимост от *Божията воля за неговия или нейния - живот*.

Тези заключения относно бедността и изобилието трябва по-нататък да се определят по два начина. Първо, трябва да разберем, че вярата за придобиване на Божието изобилие със сигурност ще бъде изпитана. Може да има периоди, в които ще трябва да се задоволяваме с оскъдната достатъчност. Такива периоди обаче, трябва да се временни. След като мотивите ни са изчистени и вярата ни е издържала изпита, Бог ще освободи изобилието Си в мярката, в която може да ни се довери, че ще го използваме за Негова слава.

Второ, трябва да разберем, че освен материалното съществува и едно по-високо ниво на богатство. Авторът на Евреи казва, че когато Мойсей обърна гръб на богатството и разкоша на Египет и се засели в един отдалечен край на пустинята, той счете, че „укорът за Христа е *по-голямо* богатство от египетските съкровища" (**Евреи 11:26**). Той не се засели там, за да бъде беден, а замени материалните богатства за богатства от по-високо ниво.

По същия начин и днес има християни, които сами се отказват от материалното богатство, за да служат на Бога в ситуации, в които богатството би било пречка. Често това е необходимо условие, да се постигне уеднаквяване с бедните и подтиснатите на земята. В **Притчи 13:7** Соломон противопоставя един такъв човек на някой, чието богатство е единствено материалното.

⁷Един се преструва на богат, а няма нищо; друг се преструва на сиромаш, но има много имот.

По същия начин в наши дни има много християни, които изтърпяват несгоди и гонения заради Христовото име.

Те може да са се отказали от всичко, което би могло да се опише като материално богатство, но на негово място са наследили богатство от по-високо ниво.

Все пак това не променя основната природа на постоянната материална бедност. Когато тя не е пряк резултат от посвещението на Христос, обикновено е белег на проклятие, независимо дали засяга един отделен човек, семейство или по-големи социални групи.

6. Склонност към нещастни случаи.

Тази фраза описва човек, който е неестествено склонен към нещастни случаи. **Второзаконие 28:9** не го споменава конкретно, но то е загатнато във фразата „и ще ходиш пипайки... както слепият пипа в тъмнината” .

Един от характерните резултати от това проклятие може да се «открие в онова, което обикновено наричаме „ненормални” инциденти. Очевиден пример е момичето, описано във втора глава, което си бе чупило един и същ крак три пъти в период от осемнадесет месеца.

Да вземем друг пример. Някои хора са добри шофьори, но въпреки това имат ненормално голям брой автомобилни злополуки. В повечето случаи това може да е по вина на „другия шофьор”. Въпреки това инцидентите продължават. Типичният коментар, по който можем да разпознаем такъв човек е: „Защо винаги на мен се случва?” Ето и други примери, избрани малко или много случайно, описващи различни злополуки, които могат да посочат, че действия проклятие: счупване на глезена при препъване в бордюра, счупване на зъб с меко парченце от плод, отваряне на вратата на колата върху пръст (тук отново, може да е „другия човек”); подхлъзване по стълби и търкаляне по стълбите с главата надолу цял етаж с многобройни наранявания; глътване на рибена кост и задавяне с нея; насекомо в окото, което причинява някаква рядка инфекция; удар по лицето от изхвърлен от преминаваща кола камък; грешка на хирурга на операционната маса, която води до постоянна недъгавост... списъкът може да бъде безкраен.

Почти се вижда, че има някаква невидима, зложелателна сила, действаща срещу такива хора. В критичните моменти тя им подлага крак или ги кара да се препъват, или ги тласка към прибързано, необмислено движение. Обикновено такъв човек възкликва: „Не знам какво ме накара да направя това!” Забележка от този род разкрива много неща. Тя посочва, че човекът е наясно, че действието му не е било изцяло под негов собствен контрол, но е бил под въздействие на някакво неназовано влияние, което той не може да определи и от което няма как да се предпази.

Разпознаването на този вид проблем не е само субективно. То може да се определи чрез статистически анализи. Някои застрахователни компании използват такива анализи, за да определят хората, които ще бъдат необикновено голям риск за тях. Според това те определят и премиите си.

7. Поредица от самоубийства, неестествени или ненавременни смъртни случаи

Във **Второзаконие 28** много пъти се споменава неестествената или ненавременна смърт. Този вид проклятие засяга не само един отделен човек, но по-големи социални единици като семейство или племе. Обикновено

то продължава от едно поколение в друго. Много различни култури са признали, че съществува сила в човешката история, която безпощадно преследва членовете на някое семейство или клан, докато накрая ги унищожи всичките. Древните гърци са й дали статут на „богиня“, която са нарекли Немезида. Другите култури са използвали друга терминология. Зад този езически оттенък съществува една обективна реалност.

Доста често хората, които са засегнати от такова проклятие имат силни предчувствия. Те усещат нещо тъмно и отпред на пътя, но не знаят как да го избегнат. Типичния им коментар е: „Ами, това се случи с баща ми и предполага че следващият в списъка съм аз“.

Един общ симптом за проклятие от този вид е, че хората си определят дати за собствената си смърт. Те казват: „Знам, че никога няма да доживея четиридесет и пет години“, или „Всичките мъже в моето семейство умират млади“. Те дават да се разбере, дори и без да го казват направо, че такава ще бъде и тяхната участ. Те имат някаква негативна вяра, която прегръща смъртта и отрича живота.

Горният списък от седем признака за проклятие в никакъв случай не е изчерпателен. Могат да се добавят и други неща. Все пак, вероятно вече сте прочели достатъчно, за да схванете вашата ситуация.

Възможни са различни реакции. Може, например, да нямате повече никакво съмнение относно естеството на вашия проблем. Ясно сте определили един или повече признака за проклятие, което вероятно действа във вашия живот или в живота на семейството ви.

Или може би имате смътното чувство, че действа проклятие, но не можете да посочите ясно формата, която то приема. Чувствате се като човека, описан в първа глава. Усетили сте тъмната сянка от миналото, но не знаете източника ѝ. Или пък сте видели тази дълга зла ръка да действа в различни ситуации от живота ви, но тя винаги е била скрита зад един воал, който не сте могли да разкъсате.

И в двата случая вие вероятно сте се питали: „Как може да ми се случи такова нещо? Какъв е източникът на проблема ми?“

Това означава, че е време да преминете към част втора:

„Нито едно проклятие не е без причина“. Тя обяснява много от най-честите източници за проклятие. Ако успеете да намерите причината за конкретния проблем, вие ще застанете на доста добра позиция, за да се справите с него успешно.

ЧАСТ 2

НИТО ЕДНО ПРОКЛЯТИЕ НЕ Е БЕЗ ПРИЧИНА

Действието на благословенията и проклятията в живота ни не е напълно случайно или непредсказуемо. и двете се управляват от Вечни, непроменими закони. Още Веднъж ще напомня, че за да разберем правилно тези закони, трябва да се обърнем към Библията.

В **Притчи 26:2** Соломон установява следния принцип във връзка с проклятията: „...проклетия не постига без причина“. Зад Всяко проклятие, което идва Върху нас, има причина. Ако ни се струва, че сме под проклятие, трябва да определим причината за него. Тогава ще сме способни да предприемем съответните действия. Това също ще сложи край на натрапчивия въпрос: „Защо тези неща винаги се случват с мен?“

Тази част се занимава с причините за главните проклятия, които най-често потискат живота ни. След като я прочетете, ще можете по-добре да разберете и приложите Божия лек, който е разкрит В следващата част.

Фалшиви богове

В предишните глави установихме два важни факта, отнасящи се до проклятията, които идват от Бога. Първо, те са един от главните начини, по които Той нанася осъждане върху бунтовните и "нечестивите. Второ, главната причина за такива проклятия е "ужасът да се слуша Божия глас и да се прави това, което Той казва; с една дума - *непокорство*.

Непокорството може да има много форми. Ето защо, естествено е да попитаме: Кои са някои от главните форми на непокорство, които в частност предизвикват Божието проклятие.

Библията не оставя никакво съмнение относно отговора. Тази форма на непокорство, която неизбежно и със сигурност предизвиква Божието проклятие, е нарушаването на първите две от десетте заповеди, установени в **Исход 20:1-5**:

¹Тогава Бог изговори всички тия думи, като каза: ²Аз съм Йеова твоят Бог, Който те изведох из Египетската земя, из дома на робството. ³Да нямаш други богове освен Мене. ⁴Не си прави кумир, или какво да било подобие на нещо, което е на небето горе, или което е на земята долу, или което е във водата под земята; ⁵да не им се кланяш нито да им служиш, защото Аз Господ, твоят Бог, съм Бог ревнив, Който въздавам беззаконието на бащите върху чадата до третото и четвъртото поколение на ония, които Ме мразят.

Кои са двата греха, които Бог определя тук? Първият е признаването на други богове пред или освен Господа. Не е достатъчно да признаем Господ като първия или най-великия от всички богове. Трябва да признаем още, че Той е единственият истински Бог. Няма друг освен Него.

В **Исая 45:21** Господ силно набляга на това като заявява:

²¹...освен Мене няма друг Бог, освен Мене няма Бог праведен и спасител.

Вторият грях, описан в следващата заповед, е направа на изкуствени подобия на Бог и поклонение пред тях. В **Римляни 1:20-23** Павел анализира това, което включва нарушаването на тези две заповеди:

²⁰Понеже от създанието на това, което е невидимо у Него, сиреч вечната Му сила и божественост, се вижда ясно, разбираемо чрез творенията; така

щото, човеците остават без извинение. ²¹Защото, като познаха Бога, не Го прославиха като Бог, нито Му благодариха; но извратиха се чрез своите мъдрувания, и несмисленото им сърце се помрачи. ²²Като се представяха за мъдри, те глупееха ²³и славата на нетленния Бог размениха срещу подобие на образ на смъртен човек, на птици, на четирикраки и на гадини.

Тези, които признават лъжливи богове и практикуват идолопоклонство, самоволно са отхвърлили ясното откровение за Бога като са избрали да се покланят на идоли, които прогресивно деградират. Първоначално, те имат човешки образ, но оттам нататък приемат образи на по-низши същества - птици, след това четвероноги и най-накрая гадини. Това описва практиката на древен Египет. Три от главните им богове са били лешоядът, чакалът и кобрата.

Човешките умове трудно схващат ужасната извратеност на идолопоклонството. Истинският Бог, разкрит първо в създанието и след това по-пълно в Писанията, е свят, величествен, славен, всемогъщ. Да Го представим като подобие на което и да било сътворено създание, било човек или животно, означава да Му нанесем преднамерено оскърбление. Това е умишлено предизвикване на Неговия гняв.

Нека илюстрирам това с един груб пример. Представете си, че някой намира хлебарка, пълзяща по пода, снима я и излага снимката под надслов: *Дерек Принс*. Със сигурност бих изтълкувал това като умишлено оскърбление срещу мен. Колко неизмеримо по-лошо е оскърблението нанесено на Бог от тези, които слагат името Му не просто върху най-благородните от Неговите създания, но дори и върху най-низшите!

Божието осъждение за престъпването на тези две заповеди носи характерния белег на проклятие: предава се от поколение на поколение като продължава най-малко до четвъртото. В някои народи и култури практикуването на идолопоклонство се връща стотици или хиляди години назад и многократно усилва неговия ефект.

Човек с такъв произход е наследник на проклятие, което може да се сравни с плевел, посаден в живота му, който го впримчва в сатанинските сили извън него. Този плевел има два вида корени: дълъг главен корен, който отива право надолу, и други по-нови и по-слаби корени, пръснати в различни посоки. Главният корен представлява влиянието на предшествениците, които са се покланяли на фалшиви богове. По-новите корени представляват други влияния, на които човекът е бил изложен в собствения си живот, било то поради грехове, които сам е извършил или поради личното му съприкосновение с фалшиви богове, или поради различни други причини.

Преди да можем да се радваме на истинската свобода и на пълнотата на новото създание в Христа, този плевел трябва да се изкорени напълно, заедно с всичките му корени. Най-важният корен - този, с който е най-трудно да се справим - е главният корен, свързващ човека с поколенията, които са се покланяли на фалшиви богове. Нищо друго, освен свръхестествената благодат и Божията сила, не може да премахне ефективно всички тези корени. Но слава на Бога за надеждата, която намираме в обещанието на Исус в **Матей 15:13**:

¹³*Всяко растение, което Моят небесен Отец не е насадил, ще се изкорени.*

Греховете, които носят наследственото проклятие обаче, не спират само до по-явните форми на идолопоклонство. Те застъпват и втори, по-широк кръг от практики, които не са непременно религиозни или не включват открито идолопоклонство. Обикновено, се казва като окултизъм (произлиза от латинската дума означаваща „скрит“ или „покрит“), поради това, че истинската им природа е скрита посредством измамлива терминология. Тези окултни практики винаги са имали силно очарование¹ за падналия човек, но то никога не е било така силно както при сегашното поколение.

Два от най-силните копнежи на човешката природа са желанието за знание и желанието за сила. Човек е способен да удовлетвори до известна степен тези копнежи чрез естествени източници и средства. Но ако не е напълно удовлетворен от това, което е придобил по този начин, той неизбежно се обръща към свръхестествени източници. Точно в този момент, той лесно може да бъде уловен от окултизма.

Причината за това е, че всъщност, във вселената съществуват само два достъпни източника на свръхестествено знание и сила - Бог и Сатана. Следователно, всяка форма на свръхестествено знание или сила, която не произлиза от Бог, непременно произлиза от Сатана. Ако произлиза от Бог, тя е законна; ако произлиза от Сатана - незаконна.

Тъй като Божието Царство е Царство на светлината, то неговите служители знаят на кого служат и какво правят. От друга страна, Сатанинското царство е царство на тъмнината и повечето хора, които са в него, не познават нито истинската личност на този, комуто служат, нито истинската природа на онова, което вършат.

Именно този копнеж за незаконно знание бе това, което накара човека да извърши първото си престъпление в Едемската градина. Бог бе поставил

¹ Важно е да се отбележи, че думата „очарование“ произлиза от корена на латинския глагол, означаващ „омагьосвам, омайвам“.

невидима граница между него и дървото за познаване на доброто и злото. Когато човекът престъпи тази граница, той се намери в територията на Сатана и стана негов пленник. Още оттогава, същият копнеж за незаконно знание или сила продължава да примамва хората към областта, в която Сатана може да ги вземе в плен на своята воля (вижте **2 Тимотей 2:26**). Както вече казахме, името, с което е прието да се назовава тази област, е окултизъм.

Хората, които навлизат в нея, търсят свръхестествено знание или сила от Сатана, а Бог не разрешава свръхестественото да бъде търсено от друг източник, освен от Самия Него. Като правят това, те всъщност признават Сатана за свой бог и по този начин нарушават първата от Десетте заповеди. Така, те сами се излагат на проклятието, което Бог е произнесъл върху всички, нарушаващи тази заповед - проклятие, което се простира до четвъртото поколение.

Това заключение е толкова важно, че трябва отново да се повтори: *Всички, които се занимават с окултизъм, се излагат на проклятието, произнесено върху нарушаващите първата заповед.*

На различни места Библията описва обръщането към фалшиви богове като „духовно прелюбодеяние“ и дори го осъжда като по-голям грях от физическото прелюбодеяние. Разбрано по този начин, предупреждението срещу връзката с „чужда жена“ - или прелюбодейка, дадено в книгата Притчи, се прилага и за връзката с окултизма. В **Притчи 5:3-6** тази неморална жена е обрисувана като примамваща и очароваща в началните си подходи, но причиняваща пълна разруха на този, когото прелъстява:

³Защото от устните на чуждата жена капе мед, и устата ѝ са по-меки от дървено масло; ⁴но сетнините ѝ са горчиви като пелин, остри като изострен от двете страни меч. ⁵Нозете ѝ слизат в смърт, стъпките ѝ стигат до ада, ⁶тъй че тя никога не намира пътя на живота; нейните пътеки са непостоянни, и тя не знае накъде водят.

Последното изявление е особено изразително. „Нейните пътеки са непостоянни, и тя не знае накъде водят“. Не съществува граница, която може да се установи за формите на измама, практикувани в окултизма. След като се разпознае една, на нейно място се появява друга. Затова е невъзможно да се даде пълен или определен списък на различните видове окултни практики. Все пак, възможно е да се разпознаят и да се опишат накратко следните три главни разклонения: чародейство, врачуване, магьосничество.

Чародейството е силовото разклонение на окултизма. Коренът му е изложен в краткото изявление в **1 Царе 15:23** „Защото непокорността е като греха на чародейството.“ То е израз на човешкия бунт срещу Бога. То

представя стремежа на човека да постигне целите си без да се подчинява на Божия закон. Неговата водеща сила е желанието да контролира хората и обстоятелствата. За да постигне тази цел, то може да използва психологически натиск, психологически техники или съчетание от двете.

Има три ключови думи, които описват дейността на чародейството: манипулиране, сплашване, доминиране. Крайната цел е доминиране. Манипулирането и сплашването са възможните начини за достигане на тая цел. Винаги, когато хората използват словесни или несловесни прийоми за манипулиране, сплашване и господство над околните, имаме на лице чародейство.

В най-простата си форма, чародейството е израз на покварената, бунтовна природа на падналото човечество. В **Галатяни 5:20** в превода на Кинг Джеймс, идолопоклонството е изброено между „делата на плътта“. Вероятно малко са хората, които никога не са прибягвали към чародейство в тази му форма.

Обаче, това е само „върхът на айсберга“. Характерно е, че Сатана използва това „дело на плътта“ като отворена врата за свръхестествената, демонична сила, която идва от царството на тъмнината. Той влиза през тази отворена врата и поема контрола над хората като ги прави инструменти на злите си намерения и роби на царството си. Резултатът е - чародейство чрез заклинания и проклетия.

Другите две форми на окултизма - врачуване или омайване са мотивирани от същото основно желание: контрол над хората и обстоятелствата.

Гадаенето е познавателното разклонение на окултизма. То предлага много различни форми на знание, които не могат да се придобият по естествен начин. В най-разпространената си форма - *предсказване*, то предлага свръхестествено знание за бъдещето. То включва също всички фалшиви форми на религиозно откровение, които претендират, че имат свръхестествен източник.

Магьосничеството действа чрез *материални предмети* или чрез други начини на въздействие върху физическите сетива, например наркотици или музика. В Откровение 9:21 думата за „магьосничество“¹ произлиза директно от гръцката дума за наркотици. Във **2 Тимотей 3:13** Павел предупреждава, че преди свършека на света „*нечестиви човеци и измамници ще се влошават повече и повече, като мамят и бъдат мамени*“. Думата, преведена

¹ Синодален превод, 1982 г.; В Ревизираното издание тази дума е преведена „чародеяние“.

измамници, буквално означава чародей. Магиите и заклинанията винаги са били прием на магьосничеството. Съвременното общество, пропито от наркотици, съпроводжани от шума на „хеви метъл“ рок музиката, е ярък пример за двете форми на чародейството, действащи заедно.

Ето кратък списък на различните категории, под които могат да се класифицират „инструментите“ на магьосничеството.

- Всички предмети, свързани с идолопоклонство, независимо дали са езически или претендират, че са християнски.
- Всички предмети, представящи каквито и да било фалшиви религии, култове или сатанински практики.
- Всякакви предмети, върху които някой, практикуващ окул-тизъм, е призовавал свръхестествена сила. (Дже ако силата е насочена привидно, с „добра“ цел, например, изцеление, нейният източник я прави проводник на проклятие).
- Всякакви предмети, които са израз на суеверие - подкови, монети „за щастие“, образи на „светци“ и т.н.

Следват няколко конкретни форми на окултизъм, които преобладават в съвременната ни култура.

1. Силово разклонение на окултизма

Акупресура, акупунктура, астрална проекция, хипноза, левитация, бойни изкуства (тези, които включват свръхестествена духовна сила), автотренинг - пасивна и активна форма, паракинеза, викане на духове, телекинеза, екстрасенс, чародейство.

2. Разклонение на окултизма, даващо знание

Астрология, автоматично писане, чанелинг, способност за чуване на неща, недоловими за човешкото ухо (чуване на гласове), ясновидство, кристални сфери, диагностика чрез цветотерапия или махало, обожествяване, ESP, ръкописни анализи, хороскопи, ирисодиагностика, четене на Кабала, медиуми, четене на мисли, номерология, предсказания, гледане на ръка, френология, сеанси, карти-таро, гледане на чаени листа, телепатия, магии, също и всякакви книги, които учат за окултни практики.

Към това разклонение спадат също и всички фалшиви религии или култове, които претендират за свръхестествено откровение, но противоречат на Библията. Разпознаването на истинското от фалшивото в тази област е

като разпознаване на права от крива в естествения свят. Веднъж установили стандарт за това, което е права, знаем, че всичко, което се отклонява от този стандарт е крива. Няма значение дали се разминават с един градус или с деветдесет - това е крива.

В духовния свят Библията е стандартът за това, което е *право*, т.е. *вярно*. Всичко, което се отклонява от Библията, е *фалшиво*. Независимо дали се отклонява с малко или с много, това е относително без значение. Някои от най-коварните измами са тези, които на пръв поглед се различават от Библията само малко.

Особено опасни са религиите, които представят неправилно личността, естеството или изкупителното дело на Исус Христос. Например, Новият Завет представя Исус като „Бог, изявен в плът“, но Свидетелите на Йехова учат, че Той е сътворено съзнание. Също така, Ислямът отхвърля твърдението на Исус, че е Божи Син и отрича, че Той изобщо е умирал на кръста. Все пак, умилостивителната смърт на Исус е единствената основа, върху която човек може да изиска прощение на греховете си.

Ето и някои от многото фалшиви религии или култове, които действат в днешни дни: Антропософия, Черна литургия, Децата на Бога, Христаделфиани, Християнска наука, Свободното Масонство, Движението Вътрешен мир, Свидетелите на Йехова, Мормони (Църква на Исус Христос и светиите от последния ден), Движението Ню Ейдж, Религиозна Наука, Розенкройцерство, Сайентология, Братство на духовните предели, Спиритуализъм, Теософия, Обединената Църква (Последователи на Муун, Единен Световен Поход), Унитариянската Църква, Световната Църква на Бога (основана от Херберт У. Армст-ронг).

Също източните религии или култове, като Бахаи, Будизъм, Конфуцианство, Мисия божествена светлина (исихазъм), Гуру, Харе Кришна, Индуизъм, Ислям, Шинтоизъм, Трансцедентална Медитация, Йога.

3. Разклонение на окултизма, действащо чрез физически предмети.

Амулети, анксимволи (анк е кръст с окръжност на върха), зодиакални камъни, талисмани (например за премахване на брадавици), кристали за изцеление, наркотици, предизвикващи халюцинации, плочи или касетки с „хеви метъл“ рок музика, секс-символи, символи за късмет (като обърнатата подкова), масички за спиритични сеанси, езически фетиши, дъсчици за писане при спиритичен сеанс, талисмани, зодиакални знаци.

Божията преценка за тези, които се занимават с практиките, изброени по-горе, е ясно изразена във **Второзаконие 18:10-13**;

¹⁰Да не се намира между тебе някой, който да прекарва сина си или дъщеря си през огън, никой чародей, астролог, гадател ¹¹или омаятел, никой баяч, запитвач на зли духове, врач или запитвач на мъртвите; ¹²защото всеки, който прави тия дела е омразен на Господа, и поради тия мерзости Господ твоят Бог изгонва тия народи от пред тебе. ¹³Свършен да бъдеш пред Господа твоя Бог.

Забележете, че хората, които се занимават с окултни практики, спадат в същата категория като тези, които изгарят децата си в жертва на езическите богове. Задължителното наказание от Мойсеевия закон за всички тия практики бе смърт.

Важно е да се разбере, че и книгите могат да бъдат канали на окултна сила. Когато чрез служението на Павел християните в Ефес бяха поставени пред реалността на сатанинската сила, реакцията им бе показателна.

Деяния 19:18-19

¹⁸И мнозина от повярвалите дохождаха та се изповядваха и изказваха делата си. ¹⁹Мнозина още и от тия, които правеха магии, донасяха книгите си и ги изгаряха пред всичките; и като пресметнаха цената им, намериха, че бе петдесет хиляди сребърници [драхми]¹.

Единственият подходящ начин да се справим с такива окултни материали е да ги унищожим напълно - чрез огън или по какъвто и да е друг подходящ начин, дори и паричната им стойност да е много голяма.

Вече изтъкнахме, че окултизмът непрестанно променя пътищата си, точно както „чуждата, неморална жена“. Никога не може да се предложи пълен или изчерпателен списък на окултните практики.

В продължение на много години съм се опитвал да помагам на хората с проблеми, които не са били разрешени чрез съветването или служенията, които повечето църкви обикновено предлагат. Доколкото мога да кажа, тези проблеми не се дължаха на липса на искреност или сериозност. Всъщност тези хора често изглеждаха по-ревностни и по-искрени, отколкото много църковни посетители, които нямат явно изразени проблеми.

В случаите, когато успях да помогна на такива хора, почти неизменно откривах в произхода им някои корени на занимание с окултизъм. Често пъти

¹ 1 драхма представлява едnodневна заплата.

те самите не гледаха на това като на потенциална причина за проблема си. Веднъж щом намирахме окултния корен и се справяхме с него, обикновено бе сравнително лесно да разрешим другите по-явни проблеми.

Спомням си един прост, но ярък пример. В домашно молитвено събиране се озовах точно до един млад човек навършил двадесет години. Не се бяхме срещали преди, но се почувствах воден да го попитам дали е приел Святия Дух? „Да“, отговори той, но след това омърлушено добави „но не говоря езици“. Той чувстваше, че нещо липсва в преживяването му. Без да обсъждаме повече въпроса за езиците аз го попитах: „Посещавали ли сте някога врачка?“ Той се замисли за момент и след това каза: „Да, веднъж, когато бях на около петнадесет години, но го направих само на шега. Изобщо не вярвах в това“.

„Но все пак - притиснах го аз - вашето бъдеще бе предсказано?“

„Да“ - призна той доста неохотно и след това, защитавайки се, добави - „Но нямах нищо предвид с това“.

Тогава попитах: „Бихте ли желали да изповядате това като грях и да помолите Бог да Ви прости и да Ви освободи от неговите последици?“

Когато той се съгласи, аз го водих в кратка молитва, в която той изповяда посещението си при врачката като грях и помоли Бог да му прости и да го освободи от неговите последици. След това, без повече обяснения, сложих ръката си на рамото му и помолих Бог да освободи Святия Дух вътре в него. Моментално, без колебание или запъване, той започна да говори ясно и свободно на непознат език. След няколко минути той се потопи в Божието присъствие, безразличен към всичко, което ставаше около него. Невидимата бариера в живота му бе премахната!

Оттогава много пъти съм размишлявал върху кратката ми среща с този млад човек. Проблемът му не бе липса на ревност или искреност. Проблемът беше неспособността му да разпознае естеството на посещението си при врачката. Не е разбирал, че в Божиите очи той е бил виновен за духовно прелюбодеяние.

Да предположим, че го бях попитал „Извършвал ли сте някога прелюбодеяние с омъжена жена?“ Той никога не би отговорил: „Да, но го направих само на шега... нямах нищо предвид с това“.

Много хора днес са в подобна ситуация. Повечето от тях посещават църква. Въпреки това обаче, поради невежество, те са престъпили областта на окултизма и са станали съучастници в грях, който е по-лош от физическо прелюбодеяние. Докато не осъзнаят истинското естество на извършеното от

тях, те ще продължат да вървят под сянката на проклятието, което Бог е произнесъл върху всички, които се обръщат към фалшиви богове. Нещо повече, същата сянка може да продължи да почива върху живота на потомците им от следващите четири поколения.

Когато се сблъскат с тези въпроси, християните понякога отговарят: „Но аз не знаех, че върша нещо лошо“. Като отговор мога да посоча, че в **1 Тимотей 1:13-15** Павел описва сам себе си като „главния грешник“, заради греховете, които бе сторил като невеж, в неверие. Невежеството не премахва вината за греховете ни, но може да предразположи Бог да покаже милост, ако се покаем и се обърнем към Него.

Всички ние, без изключение, трябва внимателно да разгледаме как тези принципи могат да бъдат приложени в живота. В първите две от Десетте заповеди, Бог е произнесъл осъждението Си върху два конкретни греха: обръщане към каквито и да било фалшиви богове, освен към единния истинен Бог, и правене и поклонение на каквито и да било изкуствени образи на Бога. Тези два греха включват цялата област на окултизма. Както видяхме, Божието осъждение върху тези, които вършат такива грехове, се простира до следващите четири поколения.

И обратно, ако някое от предхождащите ни четири поколения е извършило такива грехове, това може да бъде причината за проклятие върху нас в нашето поколение. Всеки от нас има двама родители, четири баби и дядовци, осем прабаби и пра-дядовци и шестнадесет пра-пра-баби и пра-пра-дядовци. Това прави общо тридесет човека и всеки един може да бъде причина за проклятие върху нашия живот. Колко от нас могат да гарантират, че нито един от нашите тридесет непосредствени предшественици никога не е участвал в каквато и да било форма на идолопоклонство или окултизъм?

Слава на Бога, че Той е промислил начин за освобождение от всяко проклятие, което може да идва от такъв източник! Слава на Бога, че можем да се възползваме от неговия промисъл! В деня на разплащането Бог няма да представи срещу нас факта, че предшествениците ни са донесли проклятие върху нас, но ще ни счита за виновни, ако откажем да се възползваме от това, което Той е направил за нас, за да се освободим от проклятието.

Основната форма на непослушание, която предизвиква Божието проклятие е установена в Изход 20:3-5: признаване и покланяне на чужди богове. В добавка, Старият Завет разкрива и много второстепенни форми на непослушание, върху които Бог е произнесъл проклятие. Във **Второзаконие 27:15-26** Мойсей изрежда дванадесет морални и етични греха, които спадат към тази категория и предизвикват Божието проклятие.

Преди това, в същата глава, Мойсей бе инструктирал Израел да извърши тържествена церемония след влизането им в Ханаанската земя. На двата съседни хълма - Гевал и Гаризин - те трябваше да принесат жертви и да издигнат големи камъни с Божия закон, написан на тях. С тези ясно видими думи, половината от племената трябваше първо да призват благословение върху всичките израилтяни, които са покорни. Тогава другите шест трябваше да произнесат проклятие над всички, които са непокорни. И на благословенията, и на проклятията всички хора бяха длъжни да отговорят с „Амин!“¹

По този начин, Бог направи така, че завземането на Ханаан да изправи пред Израел две диаметрално противоположни възможности: благословение за покорство или проклятие за непокорство. Между тях нямаше средно положение. Нямаше никаква друга възможност. Оттогава нататък всеки израилтянин, който влезеше в Ханаан, или щеше да се радва на Божието благословение, или да понесе Неговото проклятие.

Тези две алтернативи са представени с абсолютна яснота в историята на Израел и следващите записани събития потвърждават тяхното действие. Въпреки това обаче, те не се отнасят само до Израел. Те се отнасят еднакво за всички, които биха влезли в заветни отношения с Бога. В Новия Завет, точно както в Стария, Бог предлага същите две алтернативи: или благословение за покорство, или проклятие за непокорство. Сатана внимателно подклажда една голяма заблуда сред християните - че съществува някаква трета възможност, която не е нито покорството с Неговите благословения, нито непокорството с Неговите проклятия. Но такава възможност не предлагат нито Старият, нито Новият Завет.

Дванадесетте проклятия, произнесени върху израилтяните от хълма Гаризин, бяха подробни и конкретни. Ето едно обобщение на основните поведения, които те обхващат.

- Признаване и поклонение на фалшиви богове.
- Неуважение към родителите.

¹ Тази церемония е описана в Исус Навин 8:32-35, след навлизането на Израел в Ханаанската земя.

- Всички форми на угнетяване и несправедливост, особено когато са насочени срещу слабите и безпомощните.
- Всички форми на непозволен или неестествен секс.

Последното проклятие покрива всички форми на непокорство спрямо Закона.

Както винаги, основната причина за Божието проклятие е всеки вид вземане-даване с фалшиви богове. След това следва неуважението към родителите. Изискването да уважаваме родителите си е повторено и отново подчертано в Новия Завет. В **Ефесяни 6:1-3** Павел потвърждава петата от Десетте заповеди:

¹Деца, покорявайте се на родителите си в Господа; ²„Почитай баща си и майка си“, (което е първата заповед с обещание), ³за да ти бъде добре и да живееш много години на земята“.

Днес безброй много хора, включително и много християни, не съзнават, че неуважението към родителите донася Божие проклятие. Не мога да определя броя на хората, с които лично съм разговарял на тая тема. Благодаря на Бога, че виждах чудесна промяна към по-добро в живота на тези, които признаваха греха си, покаяваха се и променяха отношението си към своите родители!

Във връзка с тази тема ще е добре да цитирам един пасаж от книгата си за брака Бог е Сватовник.

Павел посочва, че първите четири заповеди нямат обещание при изпълняването им. Но в петата заповед, свързана с родителите, Бог добавя специално обещание: „За да ти бъде добре“. В същото време, обещанието включва и едно условие: ако искаш да ти бъде добре, трябва да внимаваш да почиташ родителите си. И обратното, ако не почиташ родителите си, не трябва да очакваш, че ще ти бъде добре.

Помнете, че е възможно да почитате родителите си, без да се съгласявате с тях за всяко нещо или да одобрявате всичко, което вършат. Може да сте абсолютно несъгласни с тях по някои въпроси и все пак да поддържате отношение на уважение спрямо тях. Да почитате родителите си по този начин означава също да почитате Самия Бог, Който е дал тази заповед.

Убеден съм, че правилното отношение към родителите е основно изискване, за да може Божието благословение да бъде върху нашия живот. През всичките години, в които съм служил в поучение, пастируване, съветване и съм имал други взаимоотношения с християните, никога не съм срещал човек, който да има погрешно отношение към родителите си и да се радва на Божието благословение. Такъв човек може да е ревностен в много области на християнския живот, отдаден на църковната дейност, енергичен в служението; може да има място на небето, което да го чака, и все пак в живота му винаги ще липсва нещо - Божието благословение или благоволение.

От друга страна, виждал съм много християни, чийто живот е бил коренно променян, когато са признавали погрешното си отношение към родителите, покаявали са се и са извършвали необходимите промени. Спомням си един човек, който бе изобличен за това, че през целия си живот е имал огорчение и омраза спрямо баща си. Въпреки че баща му бе вече мъртъв, този човек пропътува стотици мили до гробищата, където бе погребан неговият баща. Когато пристигнал на гроба, коленичил и излял сърцето си пред Бога в дълбока покруса и покаяние. Не станал от коленете си докато не се уверил, че грехът му е простен и че е освободен от злите му последици. От този момент, цялата посока на живота му се променила от неуспех и поражение към победа и удовлетворение.

Следващата форма на поведение в списъка от **Второзаконие 27** е угнетяването и несправедливостта, особено към слабите и безпомощните. Определено съществуват много примери за такова поведение в съвременната ни култура, но никой от тях не предизвиква с такава сигурност Божието проклятие, както умишления аборт. Кой е по-безпомощен и неспособен за самозащита от едно бебе в майчината му утроба, когато собствените му родители не го защитават.

Колко странно е, че хората, които са активни в борбата срещу расовите предразсъдъци и несправедливост, всъщност, опрощават и поощряват аборта! Странно е, също така, че хора, които никога не биха помислили да вдигнат ръка срещу малко дете, не изпитват никакво съчувствие към едно още по-малко дете в утробата на майка му. Замяната на думата „дете“ със „зародиш“, някак си притъпява съвестта на хората. Въпреки това обаче, промяната в терминологията не променя истинското естество на такова действие.

Някой бе попитал: „На какво може да се надява едно общество, в което майките убиват собствените си бебета?“

Божието отношение към аборта не се влияе от промяната в терминологията. Той го класифицира доста ясно като „убийство“ и действа според това. В много страни по света животът на милиони хора е бил съсипан от проклятието, което следва това действие.

Последната форма на предизвикващо проклятие поведение, в списъка от **Второзаконие 27**, е злоупотребата и отвратеността в сексуалните отношения. За нещастие, някои християни са си създали впечатлението, че сексуалните отношения са някак си нечисти, нещо, което не може да се прави, но все пак се нуждае от извинение. Въпреки това обаче, библейската картина е напълно противоположна. Сексът е част от първоначалния план на Твореца за човека, нещо свещено и прекрасно. Поради тази причина, Бог е установил строги граници за сексуалните отношения, за да ги предпази от злоупотреби и извратеност. Тези граници са описани от проклятията, произнесени в **Второзаконие 27:20-23**.

Забранените взаимоотношения, изброени тук, покриват сексуалните сношения между различни хора извършени кръвно или чрез брак и всички форми на сексуални отношения с животни. Библията забранява и всяка проява на хомосексуалност. В **Левит 18:22** Бог заявява:

²²С мъжко да не легнеш като с женско това е гнусота.

Другият възможен превод на „гнусота“ е „мерзост“) същата дума, която е използвана във **Второзаконие 12**, да опише различните форми на окултни практики.

Днес, много от границите, създадени за средна святост на сексуалните отношения, са своеволно пренебрегвани, понякога даже В името на християнството въпреки това никакви доводи, основани на „етика според случая или новият морал“, който никак не е нов, не могат да повлияят или да променят Божиите закони, които управляват човешкото поведение. Всички, които се отдават на извратеност, се излагат на Божието проклятие.

От значение е, че след това предизвикващи Божието проклятие, във **Второзаконие 27**, в следващата глава веднага следва пълният списък на благословенията за покорство и проклятията за непокорство. Все едно Бог казва: „Преди да решиш дали ще се покориш или не, по-добре внимателно разгледай последствията. Така че, ето ги!“

Антисемитизъм

Преди около 4000 години Бог направи избор, който повлия на цялата по-нататъшна история. Той търсеше човек, който да удовлетвори условията Му, така че да може да стане в крайна сметка канал на Божието благословение за всички народи. Човекът, който Той избра се казваше Аврам (по-късно преименуван на Авраам).

Божията цел при избирането на Авраам е разкрита в **Битие 12:2-3**. Характерно е, че благословието и проклятието са близко свързани. Бог произнася четири обещания за благословение върху Авраам:

²„Ще те благословя“; „Ще бъдеш за благословение“;³„Ще благословя ония, които те благославят“; „В тебе ще се благославят всичките земни племена“.

Всред тези благословения обаче, е вмъкнато едно проклятие:

³„Ще прокълна всеки, който те кълне. Глаголът преведен като "кълне" също означава „ругая“, „говоря лошо за“.

Добавянето на това проклятие има една важна практическа цел. Всеки човек, върху когото Бог произнесе Своето благословение автоматично се излага на омразата и съпротивата на големия враг на Бог и Божиите хора - Сатана. Може да изглежда парадоксално, но Божието благословение предизвиква сатанинско проклятие, което излиза от устните на тия, които Сатана контролира. Поради тази причина, когато Бог благослови Авраам, Той добави Своето проклятие върху всички, които щяха да прокълнат Авраам. Това означаваше, че никой не може да прокълне Авраам, без да си навлече Божието проклятие.

Когато благославяше сина си Яков, в **Битие 27:29**, Исаак произнесе върху него същата защита, която Бог първоначално бе промислил за Авраам:

²⁹Проклет всеки, който те кълне.

По-късно, намирайки се под Божествено принуждение, Валаам изговори пророческо откровение за съдбата на Израел, което бе точно обратното на първоначалното му намерение да прокълне Израел. Част от това откровение, записано в **Числа 24:9**, повтаря като ехо вече изговорените думи отнасящи се за Авраам и Яков:

⁹Благословен, който те благославя! И проклет, който те проклина!

Взети заедно» тези стихове изясняват, че както благословието, така и проклятието, произнесени първоначално над Авраам, се разпростряха над потомците му Исаак и Яков, и след това над следващите поколения, които днес общо са известни като еврейския народ.

Бог не осуети възможността враговете Му да прокълнат Авраам, Исаак, Яков и потомците им, но Той бе промислил никой да не може да направи това безнаказано. Оттогава нататък, никой не е проклинал еврейския народ, без сам да си навлече далеч по-страшно проклятие - проклятието на Всемогъщия Бог. Казано на съвременен език, отношението, което предизвиква това Божие проклятие се обобщава с една единствена дума: антисемитизъм.

Ще е необходима цяла книга, за да се проследи действието на това проклятие в историята, както върху отделни личности, така и върху цели народи, от времето на патриарсите до ден днешен. Достатъчно е да се каже, че в продължение на почти 4000 години, никой отделен човек и никой народ не е проклинал еврейския народ без след това да си навлече съсипващото Божие проклятие.

Историята на Набил Хадад ни дава жива, актуална, илюстрация на двете страни на Божието обещание към Авраам: от една страна проклятието върху тия, които хулят евреите; и от друга благословието, което е резултат от благославянето им. Набил е арабин, палестинец, роден в Хайфа, в добре известно арабско семейство. Впоследствие, емигрира в Съединените щати, където преуспява като бизнесмен. Той преживява силна лична среща с Господ Исус Христос. Ето неговия разказ:

„Казвам се Набил Хадат. Аз съм палестински арабин, роден в Хайфа през 1938 в християнско арабско семейство. Спомням си, че от най-ранно детство винаги си лягах подтиснат. Реших непременно да намеря начин да бъда щастлив. Знаех, че родителите ми ме обичаха, но това не променяше нищо и аз продължавах да съм нещастен. Постепенно се убедих, че ако стана богат и имам успех, тогава ще бъда щастлив. Това стана моя цел.

През 1948 година започна войната между арабите и евреите. Цялото ми семейство се премести в Ливан. В края на 50-те години дойдох в Съединените Щати, за да уча в колеж. И така, чрез образованието и бизнеса в Америка, аз се подготвих да постигна целта си, да стана богат и да имам успех. През следващите няколко години се ожених, станах американски гражданин, създадох семейство и станах собственик на верига ресторанти Мак Доналд. На тридесетгодишна възраст бях вече милионер. Унието обаче, не ме напусна. Започнах да търся материални неща - коли,

пътешествия, забавления, всичко, което можеше да се купи с пари. Мислех, че това ще ме направи щастлив. Нищо не подейства. Накрая започнах да си задавам въпроси: Кой е този Човек Исус? Кой е Този, за Когото хората все още говорят 2000 години след смъртта Му? Кой е Този, на Когото някои дори се покланят?

Отворих Библията като исках да разбера какво казва Този Исус за Себе си и в този момент някакво Присъствие изпълни стаята. Някак си знаех, че Исус е Божият Син. По-голямата част от следващата година прекарах в четене на Библията като непрекъснато говорех на приятелите си за Исус. Обаче, все още бях подтиснат. По това време продадох деветте си ресторанта Мак Доналд за няколко милиона и започнах нов бизнес. Нещата започнаха да се влошават. Станах още по-подтиснат. Отново започнах да задавам въпроси на Бога.

„Защо Господи? Преди да науча, че Исус е Твоят Син, нещата вървяха добре. Сега всичко е тръгнало на зле!“

Бог отговори: „Какво направи с откровението, че Исус е Моят Син? Нищо в живота ти не се е променило. Дори Сатана знае, че Исус е Моят Син“.

„Какво искаш да направя. Господи?“

„Покай се и Го приеми в живота си“.

Намерих някой, който да ми покаже как да се моля. Покаях се и поканих Исус в сърцето си. Няколко месеца по-късно бях кръстен в Святия Дух. Сега имах отговора.

Вече не си лягах подтиснат. Животът ми обаче, все още не беше наред - бизнесът ми продължи да пропада. Отново застанах срещу Господа.

„Господи! - казах, - Ти ме измами. Преди да знам каквото и да било за Твоя Син Исус, се справях добре. След това, Ти ми показа, че Той е Твоят Син и нещата почнаха да Вървят зле. След това Го приех в живота си и сега губя всичко!“

„Аз съм Бог ревнив - отговори Той, - Твоят бизнес е твоят бог, твоят Ролс Ройс ти е бог, твоята позиция ти е бог. Ще ти отнема всички тия фалшиви богове, за да ти покажа Кой е истинският жив Бог. Но Аз ще те възстановя“.

През следващите десет месеца банкрутирах.

Малко по-късно отидох във форт Лодърдейл на семинар на тема Проклятията: Причина и Лек, воден от Дерек Принс. Научих, че много области в живота ми са били проклетие - финансови, здравословни, невъзможност да се радвам на децата си и т.н. Спомних си, че същите проблеми съществуваха в живота на баща ми и в живота на други членове от семейството ми.

На третия ден, когато Дерек поведе няколкото стотин човека в молитва, за да бъдат освободени от проклятия, станах и аз. Хората пред мен, до мен и зад мен имаха физическо проявление на освобождението. Но моето освобождение не стана на събранието. На следващия ден, в продължение на цели осем часа, аз се освободавах от проклятията с болезнено повръщане на неща, които са били полепнали дълбоко вътре в тялото ми. Когато попитах Господ от какво съм бил освободен. Той ми разкри чародейство и много други специфични проблеми.

Месеци наред, Господ продължи да ми разкрива допълнителни области под проклятия. Всеки път се покаявах и изисквах освобождението си въз основа на това, че Исус стана проклетие заради мен.

Един ден, докато бях в поклонение, казах „Колко Си велик! Ти сътвори вселената и всичко в нея!" Тогава Господ ме попита дали наистина го вярвам. Казах: „Да, Господи".

Той продължи: „Ами еврейския народ? Ти все още държиш в сърцето си негодувание срещу тях".

Спомних си, че цялото ми семейство винаги бе проклинало евреите. От най-ранните си години бях обучен да ги мразя. Сега, в присъствието на Господа, казах „Отричам се от всяка неприязън, която имам в сърцето си към еврейския народ. Аз им прощавам!" Незабавно нещо се промени вътре в мен.

Скоро след това видях, че Бог в Словото си е казал на Авраам, бащата на евреите:

Битие 12:3

Ще благословя ония, които те благославят и ще прокълна всеки, който те кълне.

Тогава си дадох сметка, че финансите ми не са били под благословение, а под проклетие -- проклетие за недостатъчност. Никога не можех да изработя достатъчно пари, за да посрещна нуждите си. Даже ако изработех 250 000 долара, аз се нуждаех от 300 000 долара, за да покрия

разходите си. По-късно, когато изработвах 500 000, вече се нуждаех от 700 000 долара. Така парите все не достигаха.

От 1982 година, когато бях освободен от проклятието на антисемитизма и от проклятието за недостатъчност, което вървеше заедно с него, доходът ми винаги надвишава разходите за нуждите ми. И сега съм свободен да давам щедро за делото на Божието Царство.

Бог също така изцели тялото и емоциите ми. Напълно съм свободен от потиснатостта. Наистина мога да кажа, че ходя в пълна победа над всичко това. Свидетелството ми е помогнало на много хора да бъдат освободени от проклятието и да живеят под Божието благословение.

Урокът от живота на Набил е ясен: *Никой не може да си позволи да мрази или да проклина еврейския народ.* Този урок никога не е бил толкова належащ както в днешни дни. Както социално, така и политически, антисемитизмът е една от най-мощните действащи сили в съвременния свят. Обаче, той неминуемо води до разруха на всички, които позволяят да бъдат управлявани от него.

За нещастие, в продължение на много векове, християнската Църква често пъти е била виновна за пропагандирането на очевиден антисемитизъм. Независимо от всичко. Църквата дължи всяко духовно благословение, за което претендира, на тези, които са били нейна жертва - еврейския народ. Без евреите. Църквата не би имала нито апостоли, нито Библия, нито Спасител.

Това е една от главните причини за сегашното хладно, безсилно състояние на толкова голяма част от християнството - особено в Европа и Средния Изток, където антисемитизмът е най-здраво установен. Историята на Набил Хадад ни посочва разрешението - открито признаване на антисемитизма като грях, покаяние и отричане от него. Това ще произведе дълбока вътрешна промяна на сърцето спрямо евреите и признаване на неизмеримите духовни благословения, които християнската Църква е получила чрез тях.

На тази основа, можем да помолим Бог да отмахне тъмната сянка на проклятието, което в сегашно време почива върху голяма част от Църквата и да го замени със Своето благословение.

Легализъм, плътски действия, отстъпничество

В **Еремия 17:5** Бог произнася проклетие върху друг вид грях, който подобно на антисемитизма, действа в много части на Църквата:

⁵*Така казва Господ: Проклет да бъде оня човек, който уповава на човека, и прави плътта своя мишца, и чието сърце се отдалечава от Господа.*

В този контекст, както и в много други пасажи от Библията, думата плът не означава физическото тяло. По-скоро, тя означава природата, която Всеки един от нас е получил по наследство от общия ни прародител Адам. Адам нямаше деца преди да престъпи Божията заповед. Основната му мотивировка за прегрешението бе не толкова желанието да Върши зло, колкото желанието му да бъде независим от Бога.

Това желание действа във всеки един от Адамовите потомци. То е отличителният белег на „плътта“. В областта на религията, плътта се стреми да извършва праведни дела, без да зависи от свръхестествената благодат на Бога. Без значение колко добри са намеренията, крайният резултат винаги ще бъде „Исмаил“, а не „Исаак“.

Прилагателното, което Библията често използва за плътта, е „развратена“. Въпреки че може да направи много неща, които да впечатлят ума и усещанията, всичките ѝ действия са заразени от развратеност. Резултатът от всичките ѝ усилия е описан в **Евреи 6:1** като „мъртви дела“, за които Бог изисква да се покаем.

За хора като описания в **Еремия 17:5** човек, Божията благодат не е непозната. Това се вижда от заключителния израз: „Чието сърце се отдалечава от Господа“. Ако той никога не е познавал Господа, не би могло да се каже, че се „отдалечава“ от Него. Този човек е преживял Божията свръхестествена благодат и сила, но след това е започнал отново да уповава на собствената си естествена способност. Поведението му разкрива, че той

има повече увереност в това, което сам може да направи за себе си, отколкото в това, което Бог може да направи за него. Всъщност той е „натрил носа“ на Бога! Това е отношението, което предизвиква Божието проклятие.

Следващият стих описва действието на проклятието, което този човек си навлича:

Защото ще бъде като изтравничето в пустинята, и няма да види, когато дойде доброто, но ще обитава в сухите места в пустинята, в една солена и ненаселена земя.

Каква ярка картина на човек под Божието проклятие! Оказва се, че такъв човек живее в „сухи места“ и „солена земя“. Всичко, което го заобикаля, е безплодно и мрачно. За всички около него може да дойде освежаване обаче, по някакъв тайнствен начин, него винаги го отминава. Обречен е на безплодие и разочарование.

Проклятието в **Еремия 17:5-6** действа в живота на много отделни хора, но също може да, се отнесе и до много по-широка област. Това е една невидима, но реална причина за безплодието и неефективността на много части от съвременната християнска Църква. Почти всяко значимо движение в християнството започва с едно мощно, свръхестествено начално дело на Божията благодат и Божия Дух. На това, преди всичко, се дължи ролята, която тези движения са изиграли в историята.

Въпреки това много от тези движения вече не поставят ударение върху Божията благодат и силата на Святия Дух. Те са се върнали обратно и разчитат на най-доброто, което могат да извършат със собствените си усилия. Те „уповават на човека“, т.е. на себе си, и „правят плътта своя мишца“. Неусетно, но неизменно „сърцето им се отдалечава от Господа“. Вероятно са успели да постигнат „религиозно“ и „интелектуално“ благоприличие, но вършейки това, те са загубили Божието благоволение. На негово място са си навлекли тъмната сянка на проклятието, произнесено в **Еремия 17:5**.

Да поставим човешката способност на мястото на Божествената благодат, означава да издигнем плътското над духовното. Резултатът ще бъде изявен в много различни области. Например:

- *Теологията ще бъде издигната над откровението.*
- *Интелектуалното образование над изграждането на характера.*
- *Психологията над различаването.*
- *Програмите над водителството на Святия Дух.*

- *Красноречието над свръхестествената сила.*
- *Разсъждението над ходенето с вяра.*
- *Законите над любовта.*

Всички тези грешки са различни проявления на една голяма и основна грешка: поставянето на човека на мястото, което Бог е запазил единствено за Господ Исус Христос.

Такава бе ситуацията, с която Павел се стремеше да се справи в църквите в Галатия. В **Галатяни 3:1-10** той проследява проблема от източника до кулминацията му. Ето кратко резюме.

В **стих 1** Павел идентифицира източника като измамливо сатанинско влияние, което нарича омайване:

¹*О, несмислени Галатяни, кой ви омая, вас, пред чиито очи Исус Христос е бил ясно очертан като разпнат?*

Друг превод превежда въпроса на Павел по следния начин:

¹*Кой ви постави под заклинание?*

Това сатанинско влияние е затъмнило единствения източник на вседостатъчната Божия благодат - *разпнатият Исус Христос*. Откъснати от Божията благодат, хората неизбежно се обръщат към единствената алтернатива: система от религиозни закони. Това води до следващия въпрос на Павел в **стих 2**:

²*Чрез дела, изисквани от закона ли получихте Духа, или чрез вяра в евангелското послание?*

Думата, която обикновено се използва, за да опише това е *легализъм*. Тъй като тя често се употребява неправилно, необходимо е да я дефинираме по-точно.

Легализмът може да се дефинира по два взаимосвързани начина. Първо, това е опитът да се достигне Божията праведност чрез съблюдаване на установени правила.

В **Римляни 3:20** Павел напълно изключва това:

²⁰*Защото ни една твар няма да се оправдае пред Него чрез дела изисквани от закона, понеже чрез закона става само познаването на греха.*

Непълният член „а“ зад думата „закон“ е поставен от преводача. Това, което Павел всъщност казва, е: „*Чрез дела от закон* няма да се оправдае нито една твар“. Това се отнася най-вече за Закона на Мойсей, но то важи с не по-малка сила и за всякакъв друг кръг от религиозни правила. Законът може да ни покаже, че сме грешници, но няма силата да ни промени.

От друга страна, легализмът може да се дефинира като опит да бъдат наложени допълнителни условия за достигане на праведност, освен тези, които Бог сам е установил. Божието изискване е изявено в **Римляни 4:24-25**:

²⁴*Но и за нас, на които ще се вменява за правда, като вярваме в Този, Който е възкресил от мъртвите Исуса, нашия Господ, ²⁵Който биде предаден за прегрешенията ни, и биде възкресен за оправданието ни.*

Това е простичко, но напълно достатъчно Божие изискване за придобиване на праведност: да се доверим на Него като вярваме, че Той е извършил две неща за нас. Първо, Той предаде Исус на смърт заради греховете ни. Второ, възкреси Исус от мъртвите, за да бъдем сметени за праведни. Бог не иска нищо повече от това и на никой никога не е била давана власт да добавя нещо към Божиите изисквания.

След като сме приели праведността чрез вяра, съответните праведни дела ще произтичат от вярата ни. Ако обаче, добавяме каквито и да било допълнителни изисквания за придобиване на праведност, Бог няма да се съгласи с нас и няма да следват праведни дела. Никога няма да успеем да надминем най-доброто, което можем да постигнем чрез собствените си плътски усилия.

Това обяснява следващия въпрос на Павел в **Галатяни 3:3**:

³*Толкоз ли сте несмислени, че, като почнахте в Духа, сега се усъвършенствате в плът?*

Обичайният термин за това е *плътски действия* - т.е. упование на плътското ни естество. По-нататък, в **Галатяни 5:19-21** Павел изброява поне петнадесет „дела на плътта“. Нито едно от тях не е добро и приемливо за Бога, защото плътта не е способна да произведе нищо, което Бог би приел. В **Римляни 8:8** Павел обобщава:

⁸*А тия, които са плътски, не могат да угодят на Бога.*

Накрая, в **Галатяни 3:10**, Павел представя кулминацията на този низходящ процес - проклятие.

¹⁰ *Защото всички, които се облягат на дела, изисквани от закона, са под клетва [т.е. те са . проклет].*

Ето така, според логиката на Святия Дух, Павел анализира проблема на галатийските църкви, който е и проблем на много съвременни църкви. Този проблем произлиза от измамващото сатанинско влияние, което се промъква в Църквата и отклонява вниманието на Божиите хора от единствения източник на Неговата благодат - *разпнатият Исус Христос*. Павел определя това влияние като *чародейство* или *заклинание*.

Откъснати от единствения източник на благодат, християните неизбежно изпадат в плътски действия и легализъм. Крайният резултат от това завличане надолу е проклятие. В **глава 6** вече изтъкнахме, че заклинанията и проклятията са главните инструменти на чародейството.

По този начин, истината от **Еремия 15:5-6** се пренася за Новия Завет и намира своя израз в **Галатяни 3:1-10**.

„Облягането на делата на закона [легализъм]" и "правенето на плътта наша сила [плътски действия]" достигат връхната си точка в проклятието. В резултат на което, Божиите люде откриват, че живеят в „сухи места" и „солена земя".

Плътските действия могат да бъдат много разнообразни. Често пъти те са очевидни и непривлекателни за хората с религиозни схващания. Няколко типични примера са: сексуална нечистота или неморалност, вулгарен език, прекаляване с ядене или пиене, осъществяване на лична амбиция, неконтролиран гняв или други лоши страсти. Това, което прави легализма особено опасен е, че той привлича усърдните, посветени мъже и жени, които не могат лесно да бъдат хванати от тези очевидни грехове на плътта. Въпреки това обаче, в крайните си последици, легализмът е също толкова смъртоносен, колкото и другите по-малко „прилични" грехове. Той е любимият инструмент на Сатана. С него той отклонява християните, които иначе биха могли да станат сериозна заплаха за царството му.

Лично за мен, анализът на проблема на галатяните не е само упражнение по абстрактна теология. Напротив, той е много реален и болезнен. През 1970 г. във форт Лодърдейл Бог по свръхестествен начин ме свърза с една малка група служители от различен произход. Нито един от нас не очакваше това, което се случи и никой не разбираше какво Бог имаше предвид за нас. Несъмнено, ако бяхме продължили да разчитаме на Святия Дух, Който

бе сложил началото на нашите взаимоотношения, Той постепенно щеше да ни разкрие целта Си. Но това не стана. Твърде рано, и без да разберем как, започнаха да се проявяват различни черти на „синдрома Галатяни 3“. Инициативата за нашите решения и действия вече не беше от Святия Дух, а се основаваше на сложна и предварително планирана система от правила и концепции. Продължихме да признаваме Святия Дух, но точно толкова, колкото и посетителите в ресторант признават келнера. Ако мислехме, че се нуждаем от нещо, ние Го викахме- за малко, но повече разчитахме на собствените си разработени методи и планове.

Сега, като гледам назад, си давам сметка, че делото, което Святият Дух бе започнал сред нас, бе станало сериозна заплаха за Сатана. Впоследствие, той прибягна към приемите, които бяха успели в Галатия и в безброй много други ситуации през цялата църковна история. Имаше две решаващи стъпки. Първо, той измести кръста от центъра на нашия живот и служение. Второ, измести Исус и Той вече не бе „Глава над всичко“ в нашите действия и взаимоотношения¹. Незабележимо, но неизбежно, ние се изродихме в една обикновена религиозна организация, действаща на нивото на естествения разум и способности.

Парадоксалното е, че една от главните причини за проблемите ни бе самият факт, че всичко бе започнало по свръхестествен начин. Точно както галатяните, и ние бяхме „започнали в Духа“. От там нататък не съществуваше лесен или безболезнен път, по който бихме могли просто да станем още една религиозна организация, която действа на нивото на естественото и заема мястото си сред безброй многото подобни групи в християнството. Както Павел изтъква, това което е било започнато от Святия Дух, не може никога да се доведе до завършек от човешката плът.

Не мина много време и се сблъскахме с действието на проклятието, което си бяхме навлекли. Проявите му бяха характерни за други сходни събития в църковната история: личните взаимоотношения се разкъсваха-църкви се разделяха и разпръсваха; обещаващи служения се откъсваха или отклоняваха от Божиата цел; християните, които започваха с ентузиазъм, се проваляха поради неуспех и разочарование. Мнозина се отказваха от своята вяра. Ако трябваше да дадем име на всичко това, щяхме да го наречем Ихавод - „Славата се изгуби“ (**1 Царе 4:21**).

Фразата „мъртви дела“ в **Евреи 6:1** обобщава резултата от всяка религиозна дейност, която не е започната и направлявана от Святия Дух. Лекът за това е даден в същия стих - *покаяние*. Това стана реално лично за

¹ Вижте Ефесяни 1:22, 23

мен. Не можех да обвинявам другите. Трябваше да поема отговорността за това, в което се бях въвлякъл. Разбрах, че повече от всичко друго бях наскърбил и пренебрегнал Святия Дух.

Осъзнах, че трябва да изповядам греховете си пред Бога и да Му се доверя за прощение и възстановяване. Това бе лично решение, което сам трябваше да взема. Не можех да го взема вместо другите, обаче можех да покажа пътя, който води към възстановяване. Тогава тези, които осъзнаеха нуждата си можеха да последват същия път.

През 1983 година се покаях и това беше преломен момент за мен. В своята милост, Бог ми показа стъпка по стъпка пътя, който търсех. Открих, че съществува начин да изляза от проклятието и да Вляза още веднъж в благословието. Ако не бях открил това, тази книга никога нямаше да бъде написана. В Част 3 „От проклятие към благословение“ предлагам пълно обяснение на стъпките, които трябва да направят тези, които се намират в подобно положение.

В **Галатяни 1:6-9** Павел посочва друг начин, по който върху Божиите хора може да дойде проклятие: *отстъпничество*.

⁶Чудя се как вие оставяте Онзи, Който ви призова чрез Христовата благодат, и така скоро преминавате към друго благовестие; ⁷което не е друго благовестие, но е дело на неколцината, които ви смущават и искат да изопачат Христовото благовестие.⁸Но ако и сами ние, или ангел от небето ви проповядва друго благовестие освен онова, което ви проповядвахме, нека бъде проклет.⁹Както ей сега казахме, така пак го казвам: Ако някой ви проповядва друго благовестие освен онова, което приехте, нека бъде проклет.

Човекът, описан тук, е някой, който се представя за Христов служител, но изопачава централната истина на благовестието. Павел заявява, че такъв човек навлича проклятие върху себе си. Гръцката дума преведена „проклет“ е ‘анатема’. Тя посочва нещо, което предизвиква Божия гняв и е изложено на Неговото неотменимо осъждане и отхвърляне.

Евангелието съдържа сърцевината от разкритите истини, които са били приети и поддържани от Църквата като цяло през всички поколения. То може да се обобщи по следния начин:

Исус Христос е Божественият, вечен Божи Син, Който стана част от човешката раса чрез рождение от девица. Той живя безгрешен живот, умря на кръста като умилостивителна жертва за греховете на човечеството, бе погребан и на третия ден възкръсна отново в телесна форма. Той се въз-несе на

небето, откъдето ще се върне на земята като Личност, за да съди живите и мъртвите.

Всеки, който се покае от греха и уповава на жертвата на Исус получава прощение на греховете и дара на вечен живот.

Важно е да се изтъкне това, че центърът на благовестието е смъртта и възкресението на Исус. В **1 Коринтяни 15:3-4** Павел обобщава посланието на благовестието в три исторически факта:

³Защото ви предадох преди всичко това, което и аз приех – че Христос умря за греховете ни според Писанията, ⁴че беше погребан, че беше възкресен на третия ден според Писанията

Първият авторитет, на който се позовава Павел в подкрепа на тези факти, е „Писанията“. По това време Писанията са означавали Стария Завет. Като по-нататъшно потвърждение на възкресението, Павел продължава да изброява различни очевидци, които видяха Исус след като Той възкръсна от мъртвите. Свидетелството им обаче, е второстепенно спрямо това на Старозаветните Писания.

В две последователни изречения Павел подчертава, че вярата във възкресението на Исус в телесна форма е съществена за спасението:

1 Коринтяни 15:14,17

¹⁴И ако Христос не е бил възкресен, то празна е нашата проповед, празна е и вашата вяра... ¹⁷И ако Христос не е бил възкресен, суетна е вашата вяра, вие сте още в греховете си.

Във **2 Солунци 2:3** Павел предупреждава, че в последно време ще има широко разпространено отстъпничество от християнската вяра. Съществуват основателни причини да вярваме, че сега сме в предсказания период на отстъпничество. Много признати лидери на някои водещи християнски деноминации, публично са се отрекли от вярата си в Писанията и в частност - от телесното възкресение на Христос. Вероятно те не си дават сметка, че тяхното изявление на неверие е, само по себе си, изпълнение на Писанията, които отхвърлят.

Един факт обаче, не могат да променят. Ако тези, които изопачават благовестието не се покаят, те си навличат Божия гняв и проклятие.

ограбване на Бога

Последните трима пророци от Стария Завет - Агей, Захарий и Малахий - се занимават с различните области, в които Израел преживява действието на Божието проклятие. Като че ли на тези пророци им е била дадена задачата да обобщят историята на израилтяните под Моисеевия закон и да опишат сблъсъка им с причините, поради които конкретните проклетия от Закона дойдоха върху тях.

В **Захарий 5:1-4** пророкът описва видението за Божието проклятие, идващо върху домовете на Неговите хора:

¹Тогава пак като подигнах очите си Видях, летящ свитък.²И рече ми: Що виждаш? И отговорих: Виждам летящ свитък, дълъг двадесет лакти, и широк десет лакти.³И рече ми: Това е проклетията, която се простира по лицето на цялата страна; защото Всеки, който краде, ще се изтреби, както се пише в него от едната страна, и всеки който се кълне лъжливо ще се изтреби, както се пише В него от другата страна.⁴Аз ще я направя да излезе, и тя ще влезе в къщата на крадеца и в къщата на кълнещия се лъжливо В Моето име; и като пребъдва всред къщата му ще я разори, както дърветата ѝ, така и камъните ѝ.

Проклятието, което Захарий описва влиза в къщата на всеки, който е извършил двата конкретни греха: кражба и лъжливо кълнене (съвременният термин за последното е *лъжесвидетелство*). Веднъж влязло, проклятието остава докато разруши цялата къща - дърветата, камъните и всичко останало.

Това е ярка картина за начина, по който действа едно проклятие, ако му позволим да влезе в живота ни. Ние не можем да установим граници по собствен избор относно областите, които ще бъдат засегнати от него. Ако не се покаем и не потърсим Божията милост и избавление, то в крайна сметка ще разруши цялата къща.

Разпространеността на тези два греха - кражба и лъжесвидетелство - в съвременното общество може лесно да се измери с помощта на някои прости статистики. Днес в Съединените Щати кражбата е толкова разпространена, че почти десет процента от цената на стоките, изложени в магазините за продажба на дребно, се дължи на цената за застраховка срещу кражба. Ето една малко известна причина за инфлацията.

От друга страна, даването на лъжливи показания мами Щатските данъчни власти с милиарди долари всяка година поради плащане на данъци

по нечестен начин. Честността в тази област, вероятно, би премахнала целия бюджетен дефицит!

Според видението на Захарий, проклятието, което следва тези два греха - кражба и лъжесвидетелство, засяга не само отделни хора, но също така и цялата къща. В библейския еврейски език, думата къща се отнася не само за материалната постройка, но също и за хората, които живеят в нея - т.е. семейството.

Тези два греха и проклятието, което ги следва, са допринесли много за срывовете в семейния живот, характерни за настоящата епоха. Крайният им ефект е подобен на ефекта на свитъка, който Захарий видя във видението си: разруха на цели нации и даже на една цяла цивилизация.

Преди него, Агей бе дал също толкова жива картина на разрухата, която засягаше живота на хората:

Агей 1:4-6

⁴Време ли е сами вие да живеете в своите с дъски обковани къщи, докато този дом остава пуст? ⁵Сега, прочее, така казва Господ на Силите: Помислете за постъпките си. ⁶Посяхте много, но малко събрахте; ядете, но не се насищате; пиете, но не се напивате; обличате се, но никому не му е топло; и надничарят приема заплатата за да я тури в скъсан мешец.

Проклятието, което Агей описва може да се обобщи с една дума - *недостатъчност*. Външно изглеждаше, че израилтяните имаха всичко, което се изискваше, за да бъдат задоволени основните им материални нужди. Въпреки това поради някаква причина, която те не можеха да разберат, винаги имаха недостиг. Бог трябваше да им изпрати пророк, който да им покаже, че невидимата сила, поглъщаща провизиите им, бе проклятие, което си бяха навлекли чрез поставянето на собствените си егоистични грижи, преди нуждите на Божия дом.

Много от благоденстващите нации в света днес се сблъскват с подобна ситуация. Много хора печелят доста повече отколкото родителите им или прародителите им някога са припечелвали. И все пак, докато предишните поколения са се радвали на удовлетворение и сигурност, то сегашното поколение е заразено от един нестихващ стремеж, който никога не се удовлетворява. В някои от тия страни нивото на личните дългове е много високо, отколкото когато и да било преди това.

Малахий, последният от тримата пророци, обединява обвиненията срещу Израел, които вече са предявени от двамата му предшественици. Той

обвинява народа си не само за грешно отношение спрямо Бога, но и за кражба в най-сериозната ѝ форма: ограбване не само на човек, но на Самия Бог.

Малахия 3:8-9

⁸Ще краде ли човек Бога? Вие обаче, Ме крадете. Обаче думате: В какво Те крадем? В десетъците и в приносите.⁹Вие сте наистина проклети, защото вие, целият тоя народ, Ме крадете.

Този пасаж разкрива принципа, който управлява Божия начин на действие във всяка епоха и диспенсация: Бог води отчет за това, което Неговите хора Му принасят. Преди повече от хиляда години Бог бе разпоредил Израел да Му отделя първата десета част от дохода си, в пари или в стоки. Това бе важен белег на заветното им отношение с Бога. Непокорството в тази област беше нарушение на завета.

Сега, чрез Малахий, Бог представя сметката Си. Отчитайки всичко, което Неговите хора незаконно бяха задържали, Той ги обвинява в „ограбване“. Посочва им, че това бе навлякло разрушително проклятие върху целия народ и върху всяка област на живота им.

Бог обаче, не завършва с тази отрицателна забележка. В следващия стих Той поучава народа Си как да излезе от проклятието и да влезе в Неговото благословение:

Малахия 3:10

¹⁰Донесете Всичките десетъци във Влагалището, за да има храна В дома Ми, и опитайте Ме сега за това, казва Господ на Силите, дали не ще ви разкрия небесните отвори да излея благословение върху вас, тъй щото да не стига място за него.

За да премине от проклятието в благословието, Бог изисква от Своя народ две неща: покаяние и възстановяване на взетото. Независимо дали ограбеният е Бог или човек, тези изисквания никога не се променят. За разлика от Стария Завет, в Новия Бог не дава конкретно постановление, въз основа на което да изисква християните да Му отделят една десета от целия си доход. Заветът на благодатта не действа чрез закони наложени отвън, но чрез законите, които Святият Дух написва в сърцата на вярващите. Във **2 Коринтяни 9:7** Павел поучава християните:

⁷Всеки да дава според както е решил в сърцето си, без да се скъпи, и не от принуждение.

Едно нещо обаче, е сигурно: Святият Дух никога няма да накара вярващия да бъде скъперник. В **Псалм 51:12** Давид се моли на Господа: „И

освобождаващият [на еврейски – *щедрият*] Дух нека ме подкрепи". Една от отличителните характеристики на Святия Дух е щедрост. Самият Бог е най-великият от всички, които дават. Когато Духът Му се движи в сърцата на християните, Той ще ги направи подобни на Него - щедри и даващи.

В **Евреи 8:6** авторът прави контраст между Стария и Новия Завет, и напомня на християните, че те са влезли в „по-превъзходен завет, узаконен върху по-превъзходни обещания". Немислимо е хората, които се наслаждават на този по-превъзходен завет, да бъдат по-малко щедри в даването от онези, които са били под по-низшия завет. Ако Божиите хора под Закона даваха десетъка си, и дори повече, как християните под благодат изобщо биха могли да се оправдаят като дават по-малко. Стандартите на благодатта са по-високи от тези на Закона, а не по-ниски.

Основен принцип, който остава непроменен през всичките диспенсации е, че скъперничеството спрямо Бога предизвиква Неговото проклятие, а щедростта освобождава благословенията Му.

Хора в позиция на власт

Както благословенията, така и проклятията са част от обширен, невидим духовен свят, който влияе върху живота на всеки един от нас. Централен решаващ фактор в този свят е *властта*. Без да разберем принципите на властта не е възможно да разберем духовния свят и да действаме успешно в него.

Двадесети век е свидетел на един почти световен бунт срещу всички форми на власт, които в продължение на хилядолетия са били признавани от човечеството. Главните засегнати области на социалната структура са семейството, църквата и различните клонове на светската власт.

Хората често смятат, че бунтът е променил или унищожил тези форми на власт, но това не е така. Принципите, които управляват упражняването на властта, са толкова обективни и универсални, колкото и законът на гравитацията.

Някой може да се разбунтува и да реши да отхвърли закона на гравитацията като скочи от прозореца на десетия етаж, но това, че той отхвърля този закон не означава, че законът се променя или става невалиден. Човекът ще падне на тротоара и ще умре. Същото се отнася и до законите, които управляват упражняването на властта. Хората могат да ги пренебрегват или отхвърлят, но посоката на живота им все още ще се определя от тях, независимо дали го признават или не.

В цялата вселена има един единствен върховен източник на власт - Бог-Творецът. Бог обикновено не упражнява Своята власт директно, но по Свой избор я дава на други. След като Исус възкръсна от мъртвите, Той каза на учениците Си:

Матей 28:18

¹⁸Даде Ми се всяка власт на небето и земята...

Оттогава Бог е дал цялата власт в ръката на Исус. Исус, от Своя страна, предава на други властта, която Той е приел от Отца.

По този начин властта в цялата вселена може да се опише като един извънредно здрав кабел, който се спуска от Бог Отец към Исус. В ръката на Исус кабелът се разделя на безброй много малки кабели, които достигат до личности - ангели и хора, които Той е назначил в различни части на вселената.

Думата, която Библията използва, за да опише човека, упражняващ власт, е „глава“. Например, в **1 Коринтяни 11:3** Павел пише:

³Но желая да знаете, че глава на Всеки мъж е Христос, а глава на жената е мъжът, глава пък на Христа е Бог.

По аналогия на главателството Павел описва този „кабел“ на властта, който започва от Бог Отец, спуска се до Христос и от Христос до мъжа, който изпълнява ролята на съпруг и баща в семейството. Благодарение на тази връзка, мъжът представлява назначената власт в дома си.

В човешките социални взаимоотношения съпругът-баща е основният пример за човек, комуто е дадено да упражнява власт. Обаче, съществуват и много други общопризнати фигури на властта: управник над народа си; военен командир над войниците си; учител над учениците си; пастир над членовете на църквата.

Единствено Бог има *абсолютна* власт. Всички други форми на власт са подчинени на различни ограничения. Предадената власт е валидна *само в дадена област*. Например, властта на управника обикновено е ограничена от законите на неговата страна и не се разпростира над „личния“ живот на подчинените му. Властта на бащата над семейството не му позволява да нарушава законите на светската власт. Учителят има власт над учениците си само в границите на училищния живот. Пасторът има власт над своята църква само в случаите, които се управляват от формата на религия, която църквата е приела.

Това са общи примери. За пълна точност ще е необходимо да прибавим много други характеристики и ограничения.

Също така, може да има случаи, когато две форми на власт се сблъскват и тогава назрява конфликт. Все пак, дадените примери са достатъчни да установят основните принципи, които ръководят упражняването на властта.

Общоприето е, че когато с една власт се злоупотребява, тя автоматически трябва да се отмени. Това може да стане в крайни случаи, но обикновено не е така. Съществуването на някаква форма на власт е основна необходимост за всеки вид социален живот. Властта, с която се злоупотребява, може да причини много неприятности, но дори и използвана по този начин, тя е по-добра от другата възможност - анархия¹.

Днес в много населени места въздухът, който хората дишат, е толкова замърсен, че е опасен за здравето. Но това не е причина Бог да премахне всичкия въздух от повърхността на земята. Даже замърсен, въздухът е за предпочитане пред пълната липса на въздух. По същия начин, и властта е по-добра от анархията, дори когато с нея се злоупотребява.

Един основен начин, по който човек може да упражнява своята власт, е като благославя тези, които са под неговата власт. **Битие 27** описва огромната значимост, която Яков и Исав придаваха на благословието на баща си Исаак. И това бе напълно основателно тъй като историята на следващите поколения винаги се е определяла от думите, които Исаак по онова време изговори над всеки един от тях. Исаак обаче, не е единственото изключение. Напротив, навсякъде в Библията бащиното благословение се разглежда като второ по значимост, отстъпващо само на Божието благословение. Властта да се проклина е също включена във властта да се благославя. Благославянето и проклинането никога не могат да се отделят едно от друго, също както не могат да се отделят топлото от студеното или

¹ Речникът на Уебстър дефинира анархията така: 1. Пълна липса на управление. 2. Политическо безредие и насилие; липса на закони. 3. Безредие, в която и да било област на дейност.

денят от нощта. Това означава, че човекът който има власт, може да я упражнява по два начина: да благославя или да проклина. Същата власт, която прави благословието ефективно, прави също толкова ефективно и проклятието.

В семейния живот на Яков виждаме един ярък пример за това. **Битие 31** описва как Яков заедно с двете си жени, двете си наложници и единадесетте си деца избяга скришно от чичо си Лаван в Месопотамия, решен да се върне в Ханаанската земя. Но Лаван, придружен от роднините си, реши да преследва Яков и го настигна при Галаадските планини. Последва сблъсък, в който Лаван обвини Яков, че му е откраднал терафимите (домашни идоли или „богове“ използвани за гадаене и предназначени „да пазят“ дома от зли сили).

Това, което Яков не знаеше бе, че Рахил, жената която много обичаше, скришно бе взела идолите. Впоследствие, той реагира с възмущение на обвиненията на Лаван и го предизвика да претърси всичките семейни притежания. След това, за да обяви тържествено невинността си, добави нещо, което в действителност бе проклятие:

Битие 31:32

³²*У когото намериш боговете си той да не остане жив!*

Лаван се зае да претърсва цялото имущество на Якововия дом, но Рахил успя да укрие терафимите. Все пак, думите на Якововото проклятие бяха заредени с властта на съпруга. Те бяха равностойни на смъртна присъда върху човека, който е откраднал идолите, фактът, че Яков не си даваше сметка, че думите му са насочени срещу Рахил, не попречи на действието на проклятието. Скоро след това, когато раждаше втория си син, Рахил умря в родилните си болки (виж **Битие 35:16-19**). Това е властта на съпруга, независимо дали благославя или проклина!

Също така, трябва да се добави, че взимайки фалшиви „богове“, Рахил бе престъпила в областта на идолопоклонството и окултизма. Така, чрез това свое действие, тя вече бе загубила Божията защита и се бе изложила на проклятието, което неминуемо следва въвличането в окултизма. Този пример ясно показва, че законите, управляващи благословиенията и проклятията, са толкова реални и обективни в собствената си сфера, колкото и законът за гравитацията. Те действат, независимо дали хората ги признават или не.

В Божия план за брака, съпругът и съпругата стават „една плът“ като по този начин техните различни личности се сливат в едно ново единство. На тази основа един съпруг естествено включва съпругата си във властта, която те споделят взаимно над децата си. Ако това не е така, съпругът може да стане тиранин или деспот.

В нашето съвремие обаче, по-често виждаме съпругът да отива в другата крайност, като прехвърля всичките си отговорности на жената и децата, и дори напълно ги изоставя. В такива случаи се налага жената сама да носи върху себе си бреме, което би трябвало да бъде споделено от двамата заедно. Често пъти резултатът е пълно разрушаване на цялата семейна структура. Голямо уважение заслужават християнките, които се оказват в подобна ситуация, но чрез вяра, молитва и поради Божията благодат, успешно носят допълнителния товар, който им е бил наложен.

Ако се върнем на случая с Яков, виждаме, че той не знаеше, че думите, които изговори, бяха насочени срещу Рахил. В съвременната ни култура обаче, често се случва така, че съпругът напълно съзнателно и умишлено отправя жестоки и съсипващи думи към жена си. Ето един типичен пример:

Мери, чиято майка никога не я е учила как да се справя с домакинството, се омъжва за Джак - бизнес-администратор с буен темперамент. Мери не успява да се справи със сервирането на вкусни и привлекателни ястия. Известно време Джак упражнява себевладението си и съдържа своето нетърпение. Но накрая изказва възмущението си: „Лошо ми става от начина, по който сервираш яденето. Никога няма да се научиш да готвиш!“ И след това продължава да го повтаря в много случаи, макар и с леки промени.

Оттогава нататък, ръката на Мери започва да трепери винаги, когато поднася храна на масата. Яденето става мъчение, от което тя копнее да избяга. След няколко години бракът се разпада. Обаче, проклятието произнесено от Джак, продължава да следва Мери през целия ѝ живот. Въпреки че е талантива и има успех в други области, тя така и не успява да се научи да готви. Винаги, когато се намира в кухня, нещо тъмно идва над нея и потиска естествените ѝ способности. За нея остава само един изход: да признае факта, че съпругът ѝ я е прокълел и да потърси освобождението, което Бог е промислил.

Разбираме също така, че без да знае, Джак е произнесъл проклятие и върху себе си. От момента, когато казва: „*Лошо ми става от начина, по който сервираш яденето*“, той започва хронично да развива лошо храносмилане, за което лекарите не откриват естествена причина или лек. Точно както неспособността на Мери да готви, лошото храносмилане на Джак продължава да го следва до края на живота му.

(В **12 глава** ще разгледаме по-подробно тази важна област от *самонанесени проклетия*).

Разбира се, може да има много варианти на историята с Джак и Мери. Проблемът на Мери може да бъде наднормено тегло. Думите на Джак могат да

приемат следната форма: „Ти просто нямаш волевата сила, която е нужна, за да намалиш теглото си. Ще бъдеш дебела до края на живота си“.

Или пък, Мери може да е една от тези жени, които не знаят как да се оправят с парите. Бюджетът ѝ се изчерпва преди да е свършила седмицата. Никога не се справя с уравнивяването на чековата си книжка. Джак може да даде израз на разочарованието си, като каже: „Четвъртокласник ще се справи с парите по-добре от теб. Не заслужаваш да преуспяваш. Ще се мъчиш до края на живота си“.

Представете си друга двойка: Джим и Джейн. Езикът на Джим е по-брутален от този на Джак. Често пъти той приключва ожесточените спорове с думите: „Мразя те в червата“. През годините, които следват неизбежния развод, Джейн се нуждае от операция в областта на корема поради няколко последователни болестни състояния, които нямат взаимна връзка.

Правилната диагноза за всичките проблеми на Джейн е дадена в **Притчи 12:18**:

⁸Намират се такива, чието несмислено говорене пронизва като нож.

Нужен е хирургически скалпел, който да се справи с невидимите рани, които Джим е причинил със злите си думи.

Думите, които Джак използва срещу Мери, или Джим срещу Джейн, произлизат от настроения, които могат да варират от нетърпение до гняв или до ярост. Обикновено зад тях стои демоничен натиск. Те са като заострени стрели, намазани с отрова. Проникнат ли в плътта, остриетата затрудняват изваждането им, но ако останат, отровата се разпространява отвътре.

Властта на бащата над децата е по-голяма дори от властта на съпруга над съпругата. Това е най-основното от всички взаимоотношения на власт. Всъщност, то е разширяване на вечното взаимоотношение между Отец и Сина вътре в Троицата.

Точно както благословието на бащата съдържа неизмерима сила за добро, така и проклятието му има съответната, скрита в него сила за зло. Понякога такова проклятие може да бъде изречено умишлено. Вероятно по-често, както във взаимоотношенията между съпруга и съпругата, бащата може да отправи към детето си думи, които не са умишлено изречени с цел да го прокълнат, но все пак, имат същия ефект.

Следват няколко примера, с които съм се сблъсквал в реални ситуации от живота.

Един баща има трима сина. Първородният е добре дошъл само защото е първороден. Най-малкият има необикновен талант и изявяваща се личност. Средният син обаче, няма нито едно от тези качества в своя полза. Той постоянно остава неразбран, но предпочита да задържа чувствата си в себе си. Освен това, бащата вижда в средния си син черти от своя характер, които не харесва, но с които никога не е желал да се справи в собствения си живот. Е, той установява, че е по-безболезнено да ги осъжда в сина си, отколкото в себе си.

В резултат на това, средният син никога не чувства, че получава бащиното си одобрение. Накрая, той вече не се стреми да го спечели. Баща му тълкува това като инат. Все по-често и по-често той изразява неодобрението си с думи като: „Не се и опитваш даже! Ти си мързелив! Никога няма да направиш нещо добро!“ Едва ли си е давал сметка, че произнася една зла съдба, която лесно може да последва сина му през остатъка от живота му.

Разговарял съм лично с много хора, чийто живот е бил съсипан от негативни, критични, разрушаващи думи, изговорени от бащата. От срещите научих, че тези думи, всъщност, са проклетие. Техният ефект не намалява с времето. Хора, преминали средна възраст, могат да установят, че животът им все още се контролира от думите, които баща им е отправил към тях в детството им. Единственото успешно разрешение е да се отнесем към тях конкретно като към проклетие и да приложим лека, който Бог е промислил.

Както в случаите с Джак и Мери, или Джим и Джейн, съществуват различни варианти на една такава ситуация. Баща, който има сръчни ръце, например, може да има син, който доста закъснява с развиването на ръчните умения. След като синът се проваля в няколко от дадените му практически задачи, бащата възкликва „Много си вързан в ръцете“ или „Имаш две леви ръце!“.

Бащата може да изговори тези думи шеговито, не с гняв. Въпреки това обаче, те имат постоянно влияние върху сина. Тридесет години по-късно, той все още се смущава или се чувства неуверен всеки път, когато се налага да извърши една съвсем проста практическа задача. Това продължава да бъде област в живота му, в която никога няма успех. Но коренът на проблема му не е толкова липсата на умение, колкото липсата на увереност. Той не успява да възстанови увереността, която баща му без да иска е унищожил още в детството му.

Дъщерите, както и синовете, също могат да страдат от ефекта на негативните бащини думи. Например, момиче в юношеска възраст силно се безпокои за пъпките си и всяка сутрин прекарва часове пред огледалото, като се стреми да ги покрие с различни видове крем за кожа. Баща ѝ, който я чака,

за да я закара до училище, непрекъснато се дразни от това, че никога не успява да бъде готова навреме. Един ден, когато дъщерята закъснява повече от обикновено, раздразнението му избухва: „Губиш си времето пред това огледало“, изръмжава той. „Никога няма да се избавиш от пъпките си!“ Двадесет години по-късно дъщерята — вече омъжена жена с деца - все още напразно се мъчи да покрие пъпките си.

Злите, гневни думи, независимо дали са изговорени от съпруга към жена му или от бащата към децата му, обикновено са резултат от период на нарастващо вътрешно напрежение. Това е като поставен върху печка свирещ чайник, в който ври вода. В началото напрежението нараства вътрешно без никакви външни признаци. Обаче, когато водата вътре достигне точката на кипене, парата се изхвърля и чайникът започва да свири. След това няма начин да се спре свирката, единственият изход е да се свали чайникът и да се охлади водата.

За християнина това означава да се обърне към Бога с настояща, вътрешна молитва: „Господи, започвам да губя контрол, но аз предавам духа си на Теб. Моля те, Ти поemi контрола“.

Иначе, когато раздразнението и гневът постоянно нарастват вътре в човека, накрая ще бъдат изхвърлени като пара с ужасни, нараняващи думи. Проклятието, което ги съпътства, е като свирката. Веднъж изречено, не можеш да го върнеш обратно. Тогава единственото разрешение е да се признае, че е било изречено проклятие и да се потърси Божията помощ за разчупването му.

Майката също има власт над децата си. Тази власт или е споделена от съпруга ѝ или ѝ е предадена от него. Понякога обаче, майката не е удовлетворена от упражняването на законната си власт. Вместо това, тя използва привързаността и лоялността на децата си, за да придобие незаконен контрол над тях и да направлява посоката на живота им. Още един пример на „чародейство"! Това става особено ясно, когато децата трябва да си изберат мъж или жена. Тя е много мила, ако одобри избора им. Обаче, ако не го одобри, тогава се проявява една абсолютно различна страна от характера ѝ.

В следващите пасажии предавам историята на едно младо семейство, чийто живот е бил повлиян от едно проклятие, което майката на съпругата произнася по време на тяхната сватба. Първо те поотделно описват резултатите, които проклятието е имало над всеки един от тях; след това как са разбрали за проклятието и как са изпълнили библейските стъпки, за да бъдат освободени от него.

Съпругът

Да живееш под проклятие е като да живееш в мъгла. Резултатите могат да се видят, въпреки че са с неясна форма и съдържание. Въпреки че може да преживяваш успех, чувстваш само разочарование и безнадеждност.

За мен Божието благословение винаги изглеждаше нещо отдалечено и недостижимо. Често преживявах Божието присъствие и се движех в духовните дарби, но въпреки това удовлетворението в служенето и живота изглеждаше недостижимо. Жена ми и децата ми имаха постоянни здравословни проблеми и финансите ни постоянно бяха недостатъчни (макар че редовно давахме десетък и дарения, и живеехме скромно).

Въпреки че ясно знаех служението, към което Бог ме е призовал, все не успявах да навляза в него. Повечето от работата ми сякаш завършваше без всякакъв плод. Започвах различни неща, но никога не ги довеждах до край. Струваше ми се, че се сблъсквам с някаква невидима съпротива.

Тази борба продължи с години. Един ден обясних ситуацията на група съслужители, между които беше и Дерек Принс. Те разпознаха проклятие, което идваше върху семейството ми от моята тъща. Ще оставя жена ми да обясни.

Съпругата

В ранните години на брака ни аз прекарах два дни в молитва и пост. Почувствах, че Господ ми показа, че над моето семейство съществува проклятие. Ние със съпруга ми бяхме наскоро кръстени в Святия Дух и никога не бяхме чували за такова нещо като проклятието. Преживяванията ни, докато се опитвахме да се освободим, могат да се сравнят с белене на люспите на лук.

Това проклятие кръжеше около дух на чародейство, който е действал чрез жените в семейството ми, особено чрез майка ми. Семейството ми ходеше на църква, беше морално и съвсем „нормално“, обаче, чародейството ловко действаше, за да подкопае властта на мъжете в семейството ни като в същото време се манипулират и другите членове.

Не бях наясно до каква степен се разпростираше контролът на майка ми, докато не се сгодих. Когато привързаността ми започна да се прехвърля към бъдещия ми съпруг, можах да почувствам растящото ѝ негодувание. Това стана, когато майка ми каза: „Той никога няма да може да печели пари и ти ще трябва да работиш до края на живота си“. През всичките години на брака ни аз се борех срещу това „проклятие“. Бях решена „да и покажа на нея“ като не работя, но всъщност, бях контролирана от това, защото не бях свободна да имам работа! Нещо

повече, аз и съпругът ми изобщо не успяхме да постигнем благополучие и постоянно имахме финансови проблеми.

След това, скоро след като се омъжих, майка ми ми каза: „Знаеш, че не си силна личност физически“. Почувствах се, като че ли някой ме бе ударил по главата! Това, което тя каза бе голям удар за мене, защото никога не съм чувствала, че съм слаба или болна личност. Напротив, винаги съм била здрава и спортна натура. И така започнах да си мисля, че може би греша и всъщност не съм била силна физически. Впоследствие започнах да се боря с много физически болести, някои от тях с дълго времетраене.

Страдах и поради друга причина - започнах да осъзнавам, че със съпруга и децата си се отнасях до голяма степен по същия начин, по който и майка ми се отнасяше. Това ме накара да се чувствам безпомощна. Как можех напълно да се освободя от това проклятие? Чародейството бе упражнявало контрол в няколко поколения от моето семейство. Изглеждаше, че духът свързан с него наистина вярваше, че има право да ме управлява и Всъщност Вярваше, че ме притежава.

Винаги когато се молеха за мен за освобождение, този дух ми прошепваше, че не мога да бъда напълно свободна. Обвинявах майка си. Чрез един бавен, „люспа по люспа“ процес на откровение и освобождаване ми стана ясно, че моят Враг не е майка ми. Аз ѝ простих и признах, че върху двете ни е действало проклятие на чародейство.

Тъй като имам служение конкретно да разчупвам тези проклетия трябваше да се науча да се боря със старите мисли и обичайните навици. Сега всеки ден изповядвам с увереност: „Чрез Христовата жертва на кръста аз бях изкупена от проклятието и Влязох в благословието на Авраам, когато Бог бе благословил във всичко (Галатяни3:13-14). Христос ме изкупи от проклятието!“

Съпругът

След молитвата за разчупване на проклятието се появи едно определено „изчистване на атмосферата“. Промените не бяха нито драстични, нито моментални, но бяха реални. Вече имам усещане за посока в живота си.

Имам напредък. Чувствам, че имам библейска степен на контрол над живота си и че мога да заема правилното си място в семейството. Също така, мога да Видя продуктивност и плодовитост в резултат на труда ми.

Най-важното за мен е, че имам надежда. Неясната тъмнина за бъдещето бе заменена от възлнение и радост от това, което Бог прави. Мъглата се прояснява!

Важно е да се забележи, че майката на жената не е била наясно за всичките последици, които думите ѝ биха имали Върху дъщеря ѝ и зет ѝ. Самата тя е била пленник на духовна сила, която е идвала от семейния ѝ произход. Твърде вероятно е, тази сила да е повлияла на много поколения от това семейство. Божията милост бе промислила път за освобождение от контрола ѝ.

Училищният живот е друга област, в която отношенията на власт са важни, въпреки че властта на учителя над учениците не е толкова ясно определена като тази на родителя. Негативните думи, изговорени от учител към ученик могат да имат същия разрушителен ефект както ако са били изговорени от родител. Например, учителят може да се раздразни от някой ученик, който е невнимателен и бавно научава нещата и да изговори думи като: „Никога няма да можеш да четеш правилно" или „Ти винаги схващаш нещата обратно; никога няма да успееш!"

По всяка вероятност, учителят не е наясно за опасността от такива думи и никога няма да види резултата, който те произвеждат върху учениците в по-нататъшния им живот. Виждал съм зрели мъже и жени, които през целия си живот са се борили срещу последствията от думите, изговорени от учител в средното училище. Спомням си за една християнка, която в продължение на четиридесет и една години бе преследвана от чувство за малоценност в резултат на забележката на един учител, който ѝ бе казал: „Ти си малоумна!" Всъщност, би било трудно да се намери някой, за когото тия думи биха били поне малко подходящи.

Дадените по-горе примери се отнасят за потенциалния разрушителен ефект на думите, изговорени от хора, които имат власт, произлизаща от взаимоотношенията, в които се намират. Конкретните взаимоотношения, избрани като пример, бяха на съпруг, баща, майка и учител. Има една характерна нишка, която преминава през всички различни начини, по които тези фигури на властта се изразяват. Тя, може да се обобщи в една кратка фраза: „Никога няма да успееш или да имаш успех.

Наистина интересно е, че когато описва пред Израел действието на „проклятието на закона", Мойсей използва точно същите думи:

Второзаконие 28:29

²⁹... не ще имаш успех В пътищата си.

Що се отнася до мен, винаги когато чуя човек да използва такива думи, заставам нащрек срещу възможността да е произнесено проклятие.

Религията е друга главна област, в която властта е дадена на хора, заемащи определена позиция. В резултат на това, думите им имат потенциална сила за добро или зло, която съответства на властта на службата им. В продължение на много векове, в Европа, главното оръжие, използвано от папите на Римокатолическата църква, е било папската „анатема“ (т.е. *проклятие*), която те произнасяли над всички, които били считани за еретици. Невъзможно е да се напише точна история на Европа, без да -се вземат предвид последиците от папската анатема. Даже управниците на народите са се страхували повече от нея, отколкото от действителното обявяване на война.

В протестантската част на Църквата никой човек не е достигал до власт равна на тая на папата. Въпреки това обаче, винаги когато съществува църковна власт, съществува и възможност за злоупотреба с нея. Даже пасторът на една малка „независима“ църква, в която членуват само шепа хора, може да изговори думи, които всъщност представляват проклятие.

Веднъж за съветване при мен дойде млад човек с отлични качества на бизнесмен. За удобство ще го нарека Франк. Той бе прекарал десет трудни години, в които нищо не му вървеше и едва успяваше да издържа жена си и семейството. Попитах Франк дали си спомня за нещо конкретно, което да му се е случило, когато нещата започнали да вървят зле за него. Той си спомни за един период от време, в който той и семейството му посещавали малка независима църква. След различни несъгласия с пастора те оттеглили членството си.

Тъй, като семейството било главен източник на доходи за църквата, пасторът реагира със страх и несигурност. Последните думи, разменени между Франк и пастора, били жлъчни и за двете страни. Накрая пастирът завършил, казвайки: „Бог те постави в тази църква. Ако напуснеш, ти ще бъдеш извън Неговата воля. Нищо няма да ти върви“.

Действително, от този момент нататък нищо не вървяло на Франк. За щастие, когато разбра причината за разочарованията си, той можа да се освободи от пастирското проклятие. Но първо трябваше да прости на пастора ,и да уреди всичко между тях. След всичко това животът на Франк се промени в по-добра посока.

Случаят с Франк не е изключение. Срещал съм учудващо много хора, които са минали през сходни преживявания. Почти винаги пасторът е заемал същата позиция: „Бог те постави в тая църква. Ако напуснеш, никога няма да преуспееш!“ (Забележете тези познати думи!) Благодаря на Бога обаче, че Той е промислил изход и за двете страни в спора.

През 1985, докато служех в Австралия, се сблъсках с последствията от църковно проклятие, което продължило да действа повече от три столетия. Една жена, която ще наречем Маргарет, ме чу да проповядвам върху темата за благословенията и проклятията. В края на проповедта, като разпозна ясно доказателството за действие на проклятие в семейството си, Маргарет стана, заедно с много други, и повтори молитвата за освобождение. По-късно, тя ми изпрати писмо, в което описваше своя случай.

Прародителите ѝ били от Шотландия, от рода Никсън. През 1600-те този род участвал в погранични войни между шотландци и англичани. В резултат, епископът на Шотландия (който бил назначен от англичаните) произнесъл проклятие над целия род на Никсън. В писмото си Маргарет бе пратила и копие от проклятието, което, наред с другите неща, обявяваше, че членовете на рода ще бъдат обесвани, влачени по улиците, разделяни на четири части и техните вътрешности ще бъдат храна за кучетата и свинете. След като родът бил победен в битка, тази присъда била точно изпълнена за хората от този род, които били хванати живи. Те първо били обесени, след това труповете им били влачени из улиците от кон или друго животно и накрая били разрязани на четири парчета.

Две години по-късно, при завръщането си в Австралия, се срещнах за кратко време с Маргарет. По-късно тя ми написа следното писмо:

Благодаря ви изключително много за това, че се молихте за мен и семейството ми и за това, че ни предадохте Божието пророческо слово за нас, когато бяхте тук в Мелбърн. Попитахте ме дали семейството ми се е променило след освобождението от проклятието. Нямах време да ви кажа, когато говорихме, но, да, цялото ми семейство - съпругът ми, двете ми дъщери на възраст 24 и 23 години и синът ми на възраст 21 - дойдоха до познанието на Господа през последните две години и сега посещаваме една църква на Пълното Евангелие тук в Мелбърн.

Какво потресаващо свидетелство за силата на проклятието! В продължение на три века то следвало ^{рода} на Маргарет по целия свят, от

Британия до Австралия. Но след като проклятието беше разпознато и разчупено, невидимата бариера която задържаше Божието благословение от семейството на Маргарет, бе отмахната и целият ѝ дом бе спасен

Естествено това повдига въпроса: *Колко много други семейства не достигат до спасение поради неразпознато проклятие?*

12

Самонанесени проклятия

В един от примерите в предишната глава Джак каза на жена си: „*Лошо ми става* от начина, по който сервираш яденето“.

Чрез тези думи той несъзнателно си нанесе проклятие за лошо храносмилане, което продължи да го мъчи през остатъка от живота му.

Като имаме предвид този пример нека по-внимателно да изследваме цялата област на *самонанесените проклятия*. Това е жизнено важно за всички, които се интересуват за собственото си благополучие. Това по уникален начин показва страшната сила на думите, които говорим за нас самите. Често те са като бумеранг, който се връща обратно, за да порази този, който ги е изговорил.

В **Матей 12:36-37** Исус сериозно предупреждава за опасността от невнимателно произнесените думи:

³⁶*И казвам ви, че за всяка празна дума, която кажат човеците, ще отговарят в съдния ден.* ³⁷*Защото от думите си ще се оправдаеш, и от думите си ще се осъдиш.*

Тук Исус набляга на „празните думи“, думи, които са изговорени небрежно или непреднамерено. Често пъти, когато кажем нещо глупаво или отрицателно за себе си, след това се извиняваме с думите: „Обаче, аз всъщност нямах предвид това“. Все пак Исус ни предупреждава точно за такива думи, които всъщност нямаме предвид, фактът, че говорещият „всъщност няма предвид тези думи“ в никакъв случай не намалява или отменя последствията от думите му; нито пък го освобождава от отговорност.

В **Притчи 6:2** Соломон предупреждава човека, който неразумно е станал поръчител за ближния си:

²*Ти си се впримчил с думите на устата си, хванат си с думите на устата си.*

Това е един от безброй многото начини, по които хората се „хващат от думите на устата си“. Лесно можем да се хванем в такава примка без да разберем това, но за да се освободим, се изисква съзнателно прилагане на библейските принципи. Трябва да помним, че Бог гледа сериозно на нашите думи, дори когато ние самите не ги взимаме сериозно.

Марк 14:66-72 описва как в двора на първосвещеника Петър три пъти отрече, че е ученик на Исус. За да подсили третото си отричане, той всъщност започна да проклина и да се кълне. С други думи, той сам си нанесе проклетие. Петър бързо съжали за това, но съмнително е дали точно тогава разбра пълното значение на думите си. Три дни по-късно при празния гроб ангелите казаха на жените: „*Но идете, кажете на учениците Му и на Петра, че отива преди вас в Галилея*“ (**Марк 16:7**). Петър вече не бе считан за един от учениците. Чрез собствените си думи той бе загубил положението си на Христов ученик.

По-късно, в **Йоан 21:15-17** четем как край Галилейското езеро Исус щедро отвори пътя, за да възвърне Петър отново положението си на ученик. Той три пъти го попита: „*Обичаш ли ме?*“ Отговорът на Петър бе винаги положителен, но все пак той се наскърби от това, че Исус му задава въпроса три пъти. Той не разбираше, че Исус го води по този начин, за да анулира предишните му отричания. За всеки един път, когато бе направил погрешна изповед, сега трябваше да направи правилна изповед. На тази основа, Петър бе възстановен като ученик.

Начинът, по който Исус помогна на Петър представя модела за Всеки, който се нуждае да бъде освободен от примката на лошата изповед. Има няколко последователни стъпки: Покай се - Отхвърли - Замени. Първо, трябва да признаем, че сме направили грешна изповед и да се *покаем* за нея. Второ, трябва да я *отхвърлим*, т.е. да се отречем от казаното или да отменим всичко, което сме казали и което е било погрешно. Трето, трябва да заменим предишната погрешна изповед с правилна. Тези три стъпки, предприети с вяра, могат да ни освободят от примката.

В **Битие 27:12-13** виждаме друг пример за самонанесено проклетие. Ребека убеждаваше сина си Яков да измами баща си Исаак, който вече бе ослепял, за да получи неговото благословение. (Исаак смяташе да произнесе благословение над първородния си син Исав). Яков копнееше за благословието, но се страхуваше за последствията ако Исаак открие измамата му.

Може би ще ме познае баща ми, и аз ще се явя пред него като измамник, та ще навлека на себе си проклетие, а не благословение.

Ревека моментално отговори: „Нека твоето проклетие падне върху мене, синко“.

Планът на Ревека да получи благословието за Яков успя, обаче думите ѝ я изложиха на проклетие, което не ѝ позволи да се радва на плодовете на успеха си. Тя стана песимистична и цинично настроена. Скоро след това я виждаме да казва на Исаак:

Битие 27:46

⁴⁶Омръзна ми живота поради хетейските дъщери. Ако Яков вземе жена от хетейските дъщери... защо живея?

Яков трябваше да напусне дома си почти незабавно, за да избегне отмъщението на брат си Исав. Така той замина за около двадесет години. Библията не ни казва нищо за остатъка от живота на Ревека или за времето и начина, по който тя е умряла. Изглежда обаче, тя никога не можа да види Яков да се радва на благословието, което нейният хитър план бе спечелил за него.

В живота си съм чувал много хора да говорят за себе си по същия начин както Ревека: „уморена съм да живея...нищо не върви... Какъв е смисълът... Предавам се... По-добре да умра...“ Научих от опит, че такива изрази почти винаги сигнализират за самонанесено проклетие, което действа в живота на тоя, който ги изговаря.

Много по-трагичен и всеобхватен пример за самонанесено проклетие е обрисован в **Матей 27:20-26**. Противно на собствената си присъда, римският управител Пилат, се съгласи да пусне убиеца Варава и да предаде Исус на смъртно наказание вместо него. За да се дистанцира от това дело обаче, той изми ръцете си пред тълпата и каза „Аз съм невинен за кръвта на Тоя праведник“.

На това тълпата отговори: „*Кръвта му да бъде на нас и на чадата ни*“.

Тези думи съчетават две форми на проклетие: *самонанесено* проклетие върху тях самите и *обвързващо* проклетие върху потомците им. Обективните исторически записи потвърждават действието и на двете. Само в продължение на едно поколение римската армия разруши Ерусалим и уби или продаде в робство цялото население.

Оттогава, в продължение на деветнадесет столетия, в съдбата на еврейския народ се прокарва една мрачна нишка от кръвопролития и

трагедии. В продължение на години, в погром след погром, вместо беззащитните евреи, езическите управници са освобождавали жестоки и покварени мъже от ранга на Варава - този, който те бяха избрали.

Но благодаря на Бога, че това не е краят! Бог е промислил път за примирение и възстановяване. Чрез неизследимата Си мъдрост и чудната Си милост, смъртта на Този, Който бе екзекутиран като престъпник снабди изходен път от последствията на проклятието. Глава 17 ще обясни това в подробности.

По-рано, в **глава 8**, видяхме, че когато Бог първоначално призова Авраам и го благослови, Той също произнесе и проклятие над всеки, който би го проклел. След това проклятието бе отново потвърдено, когато Исаак благослови Яков, и още веднъж, когато Валаам произнесе пророческо благословение над Израел като народ. По този начин Бог промисли защита за Яков и потомците му - еврейския народ - срещу всеки, който би се опитал да им нанесе проклятие. Последвалата история ни разкрива съществуването на едно проклятие, от което дори Бог не можеше да предпази Своя народ: *проклятието, което те сами бяха произнесли над себе си.*

Същото се отнася и за езичниците християни, които стават наследници на Авраамовото благословение чрез Новия Завет, установен от Исус. В Завета е включено правото да се призовава Божията защита срещу проклятия, които произтичат от външен източник. Съществува обаче, един вид проклятие, срещу което даже Бог не може да осигури защита: *проклятията, които християните произнасят над себе си.*

Това е един начин, по който, без да знаят, християните често си навличат различни беди. Като говорят негативни думи за себе си, те се откъсват от благословенията и се излагат на проклятие.

Историята на Израел ни дава ярък пример и за това. **13 и 14 глава на Числа** описват как Мойсей изпраща дванадесетте водачи на племена, за да разузнаят Ханаанската земя, която Бог бе обещал на Израел като наследство. Двама от тях, Исус Навин и Халев, се върнаха с утвърдителен отговор: *„Да вървим напред незабавно и да я завладеем, защото можем да я превземем“.* Другите десет дадоха отрицателни сведения, поставящи ударение върху исполините и укрепените градове. Заключение им бе: *„Не можем да излезем против ония люде, защото са по-силни от нас“.*

На свой ред, Господ произнесе своето осъждение. На всички израилтяни, които повярваха на отрицателните сведения. Той каза: *„Ще направя на вас така, както вие говорихте в ушите Ми; труповете ви ще паднат в тая пустиня“.* Труповете на невярващите съгледвачи бяха първите, които щяха да

паднат. От друга страна, Господ обеща на Исус Навин и Халев, че те ще превземат земята, за която бяха дали утвърдителни сведения.

Всички съгледвачи, и вярващи и невярващи, определиха собствената си съдба чрез думите, които изговориха за себе си. Онези, които казаха: „Можем да влезем в земята“, наистина влязоха в нея. Другите, които казаха: „Не можем“, не влязоха. Господ им въздаде според техните думи. Той не се е променил! На християните, точно както и на израилтяните, Бог казва: **„Ще направя на вас така, както вие говорихте в ушите Ми“**.

В **5-та глава** изброихме седем характерни състояния, които могат да бъдат белези на проклятие. Често, причината за тези състояния е начинът, по който хората говорят за себе си. Без да съзнават, те всъщност произнасят проклетия над себе си. За да се предпазят от това, трябва да разпознаят погрешния начин на говорене и на негово място да развият нов, положителен модел на говорене.

Списъкът по-долу повтаря седемте състояния, които могат да бъдат признак за проклятие, но така също под всяка точка са прибавени типичните начини на говорене, които хората от описаните състояния най-често използват. Тези няколко примера трябва да са достатъчни, за да покажат изразите, които са опасни и областите, които може би трябва да се променят. Що се отнася до нас с Рут, ние сме се научили да упражняваме постоянна бдителност и себеконтрол върху начина, по който говорим за себе си.

1. Умствени или емоционални сривове

„Това ме влудява!“

„Повече нищо не мога да понеса“.

„Полудявам като си помисля...“

2. Повтарящи се или хронични болести (особено ако са наследствени)

„Винаги, когато има вирус, аз го прихващам“.

„Става ми лошо и ми писна да...“

„Това обикаля в семейството, така че предполагам, че следващият съм аз“.

3. Безплодие или тенденция към недоносване или подобни женски проблеми.

„Не мисля, че някога ще забременея!“

„Пак съм в това "проклятие".

„Знам, че ще загубя това дете - винаги така става!"

4. Сривове в брака или семейно отчуждение.

„Гледачката на ръка ми каза, че съпругът ми ще ме напусне". „Някак си винаги съм знаела, че съпругът ми ще си намери друга жена".

„В семейството ни винаги сме били като куче и котка".

5. Непрестанна финансова недостатъчност.

„Никога не мога да свържа двата края - баща ми беше същия".

„Не мога да си позволя да давам десетък". „Мразя тия "тлъсти котки", които винаги получават всичко, което поискат! Това никога не става с мен!"

6. Склонност към нещастни случаи.

„Винаги на мен се случва!"

„Знаех си, че се приближава беда.."

„Просто съм несръчен човек".

7. Поредица от самоубийства и неестествени или ненавременни смъртни случаи.

„Каква полза да живея?"

„Само през трупа ми!"

„По-добре да умра, отколкото да продължавам по същия начин".

Хората, които използват този негативен език, несъзнателно канят злите духове да ги завладеят. В зависимост от използвания език, могат да ни завладеят различни зли духове. Съществуват различни класове духове, които отговарят на седемте категории изброени по-горе.

Най-често срещаният дух е духът на „смърт". Той отговаря на изразите в категорията „Самоубийства и неестествени или ненавременни смъртни случаи". Поражда чувството, че животът е безсмислен и безнадежден и води до болезнена склонност към разсъждения за смъртта. Често пъти се проявява и чрез непрестанни поредици от физически болести, за много от които няма очевидна медицинска причина.

В крайна сметка, този дух на смърт или довежда човека до самоубийство, или причинява ненавременна смърт по някой друг начин. В **Йоан 8:44** Исус ни предупреждава, че Сатана е убиец. Един от посредниците, които той използва, за да убива хората е духът, който предизвиква преждевременна смърт. Когато споделих това с един лекар, той потвърди, че често пъти е виждал хората да умират, без да е имало медицинска причина, която да го обясни.

Може би в една или друга от изброените по-горе категории сте разпознали неща, които самите вие сте казали. Ако е така, не се обезсърчавайте! Има изходен път! Малко по-рано в тази глава апостол Петър ни даде пример за трите стъпки, които са необходими, за да се освободи човек от самонанесено проклятие: покай се; отхвърли; замени.

Първо, трябва да признаем, че сме направили негативна изповед и да се *покаем* за нея. Второ, трябва да я *отхвърлим*, т.е. да се отречем от казаното или да го отменим. Трето, трябва да *заменим* предишната лоша изповед с правилна. Всичко това ще бъде обяснено по-подробно в **Глава 21**.

Друг начин, по който хората могат да си навлекат проклятие, е чрез обетите или клетвите, които се изискват за приемане и членство в затворени братства, женски религиозни клубове или в тайни общества. Спомням си една ситуация, в която ние с първата ми съпруга Лидия, се опитвахме да помогнем на млада християнка да се освободи от демонично робство. Въпреки многото молитви и борби, не последва освобождение. Внезапно Лидия бе подбудена да каже на младата жена да си свали халката, която носеше. Веднага щом го направи, тя бе освободена без по-нататъшни борби.

Лидия бе действала изцяло под водителството на Святия Дух. Тя не знаеше нищо за халката, която всъщност бе халка на женския клуб в един колеж. За да се присъедини към женския клуб, младата жена е трябвало да направи определени обети, които са несъвместими с християнската ѝ вяра. Захвърляйки халката, тя успешно отхвърли тези обети и си възвърна свободата на Божие дете.

Спомням си и друг случай. С Лидия учавахме в група, която служеше при освобождението на една млада жена, която изповяда, че е била жрица на Сатана. Тя носеше халка, която символизираше „брака“ ѝ със Сатана. Когато ѝ казахме, че трябва да си свали халката тя го направи, но след това, под принуждението на Сатана, я глътна. Един млад човек, който беше с нас, получи особено помазание на вяра и заповяда на жената да повърне халката, което тя незабавно направи! След това хвърлихме халката в близкото езеро. Последната част от освобождението на жената последва, когато тя публично изгори всичките дрехи, които е носила, докато се е покланяла на Сатана.

Случаи като този направиха много реално за мен указанието дадено в **Юда 1:23**:

²³*Други спасявайте, като ги изтръгвате из огъня; а към други показвайте милост, със страх, като се гнусите даже и от осквернената от плътта дреха.*

И в двата описани по-горе случаи, сатанинското робство бе свързано с халка. Значението на халката е това, че тя често символизира заветни взаимоотношения. Например, в нашата западна култура е нормално в семейството мъжа и жената да носят халка, която символизира заветните отношения на брака. Според библейските стандарти заветът е най-сериозната и силна форма на взаимоотношение, в която човек може да влезе, независимо дали заветът е между Бог и човек, или между човек и негов приятел. Сатана е напълно наясно с това и затова използва създадени от него заветни отношения, за да придобие най-силния възможен контрол над хората.

Поради тази причина, в **Изход 23:32** Бог инструктира израилтяните относно покланящите се на идоли народа в Ханаан:

³²*Да не направиш завет с тях нито с боговете им.*

Бог предупреждаваше народа Си, че ако те влязат в завет с ханаанците, които се покланят на фалшиви богове, този завет ще ги обвърже не само с ханаанците, но и с техните богове. По този начин те сами щяха да попаднат в робството на тези богове.

Една част от съвременното общество, за която особено се отнася това предупреждение е Масонството. Масоните претендират, че природата на тяхната организация е тайна. Това обаче, не е вярно. Всички главни обреди и формули на Масонството са били публикувани по различно време от хора, които са бивши масони (включително и от такива, които са били напреднали до най-висока степен) и от други, които внимателно са изследвали материалите, достъпни за всеки компетентен изследовател.

За настоящата цел е достатъчно да се изтъкнат два факта относно Масоните. Първо, за да се свърже с тях, човек трябва да се обвърже с най-жестоки и варварски клетви никога да не разкрива масонските тайни. Невъзможно е да се намери някъде по-плашещ пример на самонанесени проклетия от тези клетви.

Второ, Масонството е фалшива религия. Някои масони отричат, че това е религия, но ето някои от главните черти, които го определят като религия: Масонството има свое собствено *откровение*, свои *храмове*, свои *олтари*, свои собствени религиозни *символи* и *емблеми* (включително и халка), свои

изповеди на вяра, свои свещеници, свои собствени ритуали. Накрая, има и собствено божество, фалшив бог, който се нарича „Творческо Начало" или „Великият архитект на Вселената".

Масонството е *фалшива религия*, защото признава фалшив бог. Много от предметите и символите свързани с християнството, включително и Библията, се използват в Масонството. Това обаче, е умишлена измама. Този бог, на когото Масоните се покланят, не е библейският Бог. Въпреки че свещената библейска тетраграма (име от 4 букви - ЙХВХ, най-често произнасяна като „Йехова") се използва в масонската литература, тя се тълкува като отнасяща се до божествено същество, което съчетава в себе си и мъжко и женско начало. Също така, степента „Ройал Арк" използва една съкратена форма на името Йехова в комбинация със съкратени форми на две езически божества, Ваал и Озирис, и признава това „съчетано" същество като бог. Това не е нищо друго освен преднамерена обίδα срещу Единния Истинен Бог, разкрит в Библията като Йехова¹.

Що се отнася до мен, въобще не се интересувах от Масонството, докато не започнах да откривам ужасните последици, които то произвежда в живота на хората. Някои от най-плашещите примери за проклетия, с които съм се сблъсквал, са проклетията свързани с Масонството. Последствията се извяваха във второто и третото поколение на тези, които са имали масон в семейната си история.

Един случай особено ме впечатли. В края на една неделна сутрешна служба в Австралия, ние с Рут се молехме за хора, които се нуждаеха от изцеление. Една от тези, които дойдоха за молитва бе млада жена, чиито замъглени очи, несресана коса и неясен глас предполагаха, че има окултно потекло. В ръцете си жената носеше мъничко бебе.

„Тя просто не иска нищо да яде - промърмори майката като избягваше да ме погледне, - Само по една лъжичка от време на време".

„Колко е голяма?" - попитахме.

„На шест седмици" - отговори майката, но бебето изглеждаше повече на шест дена, отколкото на шест седмици.

Когато с Рут положихме ръцете си върху майката, за да се молим за нея, тя падна по гръб под силата на Святия Дух Докато падаше, Рут грабна бебето

¹ Който се интересува от по-задълбочено изучаване на този предмет може да се отнесе към книгата: „Свободното Масонство:Тълкувание“ от Мартин Л. Вагнер *Freemasonry: An Interpretation by Martin L. Wagner* (може да се закупи от HRT Ministries, Box 12, Newtonville, N.Y. 12128-0012).

от нея и го задържа в своите ръце. Двама от работниците в църквата започнаха да се молят за майката, която лежеше на пода. Тогава Рут получи слово на знание от Святия Дух: „Баща ѝ е масон - каза тя на двамата работници, - Кажете ѝ да се отрече от този дух“.

Майката на пода с мъка произнесе думите: „Аз се отричам... от духа...на Масонство“. Веднага щом изрече тези думи, злият дух излезе от нея с продължителен Вик. В същия момент бебето В ръцете на Рут издаде точно същия Вик и след това се отпусна. Работниците помогнаха на майката да стане и Рут върна бебето в ръцете ѝ.

Шест часа по-късно бяхме отново в същата църква за вечерна служба. В края на службата същата жена се приближи отново с бебето си.

„Как е тя?“ - попитахме.

„Тя е изцяло променена - отговори майката, - от сутринта до сега изпи три пълни шишета!“ Не можех да не забележа, че и майката бе претърпяла драстична промяна, която светеше от очите ѝ и се чуваше в яснотата на гласа ѝ.

По-късно размишлявах върху това как в един кратък сблъсък видяхме видимо доказателство за дължащо се на Масонство проклятие, което се бе предало най-малко на две поколения: от баща, който е бил масон, на дъщеря му и на внучката му - бебе само на шест седмици. Оттогава реших упорито да предупреждавам хората за злото, което Масонството навлича не само на тях, но и на членовете на техните семейства, даже и на тези, които не са въввлечени пряко в Масонството.

В **Притчи 6:4-5** Соломон дава настойчив съвет на всички, които са направили обет или обрек, който ги обвързва с някаква зла организация, подобна на гореспоменатите:

⁴Не давай сън на очите си, нито дрямка на клепачите си, догдето не се отървеш, ⁵като сърна от ръката на ловеца, и като птица от ръката на птицеловец.

Съществуват две минимални изисквания за получаване на освобождение. Първо, устно трябва да се отречете от организацията, в която участвате. Само вие можете да отхвърлите това, което сами сте казали. Най-добре е да го извършите в присъствието на приятелски настроени свидетели, които ще Ви поддържат със своята вяра.

Второ, трябва да се избавите от всички емблеми, книги и други материали, които са били белег на вашата организация, като ги унищожите. В

трите споменати по-горе ситуации халката бе от особено значение. При масоните обикновено има и други различни предмети, особено престилката. Помнете думите от **Юда 23**: „*Като се гнусите даже и от осквернената от плътта дреха*“.

13

Служители на Сатана

В тази глава ще разкрием един напълно различен източник на проклетия: служителите на Сатана.

Отношението на християните към Сатана варира между две крайности. Някои напълно го пренебрегват и се опитват да действат така, като че ли той не съществува. Други се плашат от него и му отдават много повече внимание, отколкото заслужава. Но между тези две крайности съществува библейски баланс.

Сатана е сътворено същество, разбунтувал се ангел, който бе изхвърлен от Божието небе. Той управлява над духовното царство на злото, над разбунтувалите се ангели и по-низшите зли духове, които се наричат „демони“.

Името Сатана означава „неприятел“ или „противник“. Той е непроменимият, непримирим враг, както на Самия Бог и Неговите намерения, така и на Божиите хора. Целта му е да постави цялата човешка раса под свой контрол. Главната му тактика е измамата, на която той е господар. В **Откровение 12:9** е описан като

Големия змей... оная старовременна змия, която се нарича Дявол и Сатана, която мами цялата вселена.

Сатана вече упражнява господство над по-голямата част от човечеството, над всички, които имат бунтовно отношение спрямо Бога. В **Ефесяни 2:2** е описан като: „духа, който действа в синовете на непокорството“. Повечето от тези хора нямат ясна представа за истинското си състояние. Те просто са тласкани напред-назад от сили, които не разбират и не могат да контролират.

Между тях обаче, има такива, които съзнателно са се предали на Сатана, макар и да не са наясно с неговата истинска същност. В стремежа си към сила и материални придобивки те систематично развиват упражняването на свръхестествените сили, които Сатана им дава. Такива сатанински служители откриваме в почти всички култури, макар и назовавани с различни имена: врач, лечител, мчауи, шаман, тоханга, магьосник, чародей, жрец или жрица на Сатана и т.н. В културата на почти всяко племе в света съществува специално име за този вид човек.

Самият Исус е нашият главен източник на информацията относно Сатана. Когато Той изпрати седемдесетте ученика да подготвят пътя пред Него, те се върнаха с радост, казвайки:

Лука 10:17-19

¹⁷Господи, в Твоето име и бесовете се покоряват

на нас.

На това Исус отговори:

¹⁹Ето, давам ви власт да настъпвате на змии, и на скорпии, и власт над цялата сила на врага; и нищо няма да ви повреди.

Исус не отрече, че Сатана е реален или че има сила. Но Той обеща на учениците Си, че властта, която Той им дава ще ги направи победители над силата на Сатана и ще ги пази от всичките му опити да им навреди. Необходимо е всички Господни слуги да разпознават властта, която Той им е дал и да се научат успешно да я упражняват.

Проклятията са едно от главните оръжия, които служителите на Сатана използват срещу Божиите хора. Това ясно се вижда от историята с Валак и Валаам в **Числа 22-24**.

Валак беше цар над Моавската територия на изток от Йордан. В пътуването си от Египет към Ханаан, Израел разположи стана си покрай

Моавската граница. Валак почувства, че царството му е застрашено, но му липсваха сила и смелост да предприеме открита атака срещу Израел. Вместо това той нае Валаам, за да произнесе проклетия над тях като се надяваше, че по този начин Израел ще отслабне до положение, в което Моав би могъл да ги порази. Валаам бе известен из цялата област „врач-лекар“, който вземаше големи такси за услугите си.

Днес много християни биха отхвърлили всичко това като суеверна „глупост“, лишена от каквато и да било сила. Божията реакция обаче, бе напълно различна. Той погледна на проклетията, които Валаам можеше да произнесе като сериозна заплаха за Израел. Впоследствие, Той се намеси по свръхестествен начин и предупреди Валаам да не приема задачата. Валаам обаче, силно желаше богатството, което Валак му бе обещал и затова тръгна с намерението да изпълни молбата на Валак. Обаче, всеки път, когато Валаам се опитваше да произнесе проклетия над Израел, Бог се намесваше и променяше предполагаемите проклетия в благословия! Впоследствие, във **Второзаконие 23:5**, Мойсей припомня на Израел тази случка като доказателство за Божията любов към тях:

⁵Но Господ твоят Бог не склони да послуша Валаама; а Господ твоят Бог промени проклетията в благословение за тебе, понеже Господ твоят Бог те обикна.

Трябва да се изтъкне един важен факт: Бог не погледна на предполагаемите Валаамови проклетия срещу Израел като празни думи, лишени от сила. Той ги Видя като сериозна заплаха за Израел и поради тази причина Той лично се намеси, за да провали Валаамовите намерения.

Времето не е променило Божията гледна точка. Той не пренебрегва, нито подценява проклетията, които служителите на Сатана отправят срещу Неговите хора. Напротив, както Исус каза, Бог признава силата на Сатана, но екипира Своите слуги с по-голяма сила.

Библията представя различни примери за дейността на сатанинските служители. Тяхната цел е да предупредят Божиите слуги, срещу които често пъти са насочени тези дейности. Например, В **Езекиил 13:17-20** Бог осъжда някои фалшиви пророчици, или магьоснички.

¹⁷И ти, сине човешки насочи лицето си против дъщерите на людетте си, които пророкуват от своето си сърце; и пророкувай против тях,¹⁸ като речеш: Така казва Господ Йеова: Горко на жените, които пришиват възглавнички¹ на всеки лакът, и правят покривала за главите на лица от

¹ В NIV – магически талисмани.

всякакъв ръст, за да ловят души! Ще ловите ли душите на хората Ми, и ще пазите ли души живи за себе си?¹⁹ Като лъжете хората Ми, които слушат лъжи, ще Ме оскверните ли между хората Ми за шепи ечемик и късчета хляб, та да убивате души, които не трябваше да умрат, и да упазите живи души, които не трябваше да живеят?²⁰ Затова, така казва Господ Йеова: Ето, Аз съм против възглавничките ви, с които ловите души като птици...

Някои от подробностите не са ясни, но изглежда, че тези жени са играли типичната роля на врачки. Всеки, който се скарвал с някой, ги наемал, за да използва магьосничествата им срещу този човек. Един от методите им бил да прикрепват магически талисмани към дрехите на хората. По този начин те „ловели души“ и всъщност убивали невинни хора. В замяна им заплащали с шепи ечемик или парчета хляб.

Това не са никакви пресилени обвинения напомнящи за Средните векове. Това е обвинение, което Сам Бог нанася срещу тези жени. Нещо повече, служителите на Сатана са използвали сходни методи със същите цели през всичките векове като продължават да ги използват и днес.

През 1979 в град Бат в Западна Англия, археолозите разкриха остатъци от храма на богинята Минерва, датиращ от времето на Римския период. Жриците в този храм имали сходно служение с това на магьосничките от времето на Езекиил. Хората, които търсели отмъщение срещу някого, наемали жриците да напишат подходящо проклятие. Записването на проклятието изисквало специални умения, които били притежавани само от жриците. След като проклятието било записано, трябвало да се изпълни някаква магическа церемония, за да бъде насочено към човека, срещу когото е било написано. Разбира се, за всичко това жриците получавали съответното заплащане. Също така, поклонниците оставяли даровете си обречени на богинята в извора, свързан с храма.

Този начин за използване на проклетия и магически изкуства все още се среща в ежедневието на голямата част от народите по света, особено в Азия, Африка, Океания и Централна и Южна Америка. Следващото съобщение идва от мой приятел мисионер, който е живял цял живот в Замбия, Централна Африка и е добре запознат с езиците и обичаите на хората там.

На Общата християнска конференция в нашата провинциална област, Светият Дух изговори силно пророческо слово, призоваващо за святост в Църквата. Много християни бяха изобличени за грях в живота си и истински се покаяха като изповядаха греха си и умоляваха за Божията прошка.

След службата, при проповедника дойде старей на една от църквите в отдалечените села. Целият треперещ и със сълзи на очи той изповяда ужасния грях на убийство чрез чародейство.

Той призна, че години наред се е борил със своя съработник, старей В църквата, който бил старши над него. Положението толкова се влошило, че той решил да го накаже като отиде при местния врач и му плати, за да го прокълне. Врачът с радост приел да го направи, особено след като узнал, че тези мъже се предполагало да бъдат християни. Той поискал голяма предплата и казал на човека да се върне на следващия ден.

Когато се върнал, той видял магьосникът да стои под едно дърво. В ръцете си държал огледало, а на земята пред него имало съд с магьосническо лекарство. Врачът намазал цялото огледало с лекарството и казал на старея да погледне внимателно в огледалото и да му каже какво вижда.

Изплашен, стареят доста ясно Видял лицето на своя съработник-старей. Тогава врачът взел бръснач и прерязал гърлото на лицето отразено в огледалото. Незабавно огледалото се покрило с кръв.

Стареят изкрещял „Ти го уби! Аз те помолих само да го прокълнеш“. Врачът отвърнал с кикот: „Щом като ми бе възложена тази работа реших да я свърша както трябва“.

Стареят бързо се прибрал в къщи. За свой ужас научил, че съработникът му старей наистина е мъртъв, умрял по мистериозен начин от внезапен кръвоизлив. Стареят бил ужасен от последствията на извършеното и решил да го премълчи. Светият Дух силно го бе изобличил за греха му.

За щастие „където се умножава грехът, преумножи се благодатта“. Чрез изповядване, покаяние и вяра в Исус Христос този човек бе доведен не само до прощение и мир с Бога, но и до реалността на новородението.

Някои западни читатели може би са склонни да отхвърлят всичко това като примитивни, суеверни практики от „тъмната Африка“. Но истината е, че даже и в (така наречените) по-цивилизовани страни, окултните практики, които са били в упадък, започват да се развиват с голяма сила. В Западна Германия, например, много бизнесмени, които никога не биха поискали съвет от християнски служител, редовно се съветват с предсказател на бъдещето относно сделките си.

В средата на 80-те един водач на Сатанинската църква в Америка бил интервюиран по телевизията. Запитали го дали е истина, че сатанистите принасят човешки жертви. Той отговорил: „Ние принасяме човешки жертви, може да се каже чрез заместител - унищожението на човешки същества, които да речем биха създали вражеска обстановка срещу нас под формата на проклетия и магии¹”

Това не било обвинение, което някой враждебно настроен критик му отправя; това било едно признание, което той сам доброволно направил.

В Израел, под Закона на Мойсей, това се наказвало със смърт. В съвременната ни култура обаче, окултните практики не са престъпление и не съществува предназначено за тях наказание, даже ако се използват, за да убиват хора.

Цитираното по-горе изявление на този сатанист разкрива че те употребяват проклетията и магиите, за да убиват хора, но това в никакъв случай не ги освобождава от обвинението относно принасяне на човешки жертви. Ужасно доказателство за това се съдържа в следващото известие от Ню Йорк Таймс. което датира от 12 април 1989, Матаморос, Мексико:

Във вторник ...в осем грубо направени гроба (в едно отдалечено ранчо близо до щатската граница) властите (мексикански и щатски) откриха телата на 12 човека. Сред тях бе и тялото на 21 годишен студент от Университета в Тексас, който изчезна преди един месец. Днес, на пресконференция тук и в Бронсвил, Тексас, властите казаха, че отговорна за убийствата е банда, занимаваща се с наркотици, която счита, че човешките жертви са „магьоснически щит”, който ще ги предпази от полицията...

Всред заподозрените, но все още на свобода, е един контрабандист на наркотици, идентифициран като Адолфо де Исус Констанцо, родом от Куба, когото другите наричат Ел Падрино - кръстника. Полицията каза, че той организираше обредните убийства, като посочвал на своите последователи случайни млади мъже, които се движат по градските улици. Те ги отвличали, след това ги убивали и обезобразявали в ранчото.

¹ Цитирано от Америка:Новият чирак на магьосника от Дейв Хънг и Т. А. МакМахон America: The Sorcerer's New Apprentice by Dave Hunt and T. A. McMahon. (Harvest House Publishers).

Властите описаха убийствата като извратена смесица от практикуване на жертвоприношения и черна магия, произхождаща от Хаити, Куба и Ямайка...

От различни краища на Съединените Щати се получават сведения за убийства на пеленачета и малки деца, които сатанистите принасят в жертва като част от своите ритуали.

Основните мишени на сатанинските проклетия и другите окултни оръжия са служителите на Бога и Исус Христос. Сатанистите правилно са разпознали кои са главните им врагове и съответно насочват атаките си срещу тях. Това ясно се вижда от една случка, която ми бе разказал мой приятел, служител.

Една християнка, позната на моя приятел, обядвала със семейството си в един ресторант в Ню Орлиънс, за който се твърди, че е духовният център на чародейството в САЩ. Докато седели на масата, до тях се приближили сатанисти, които били влезли в ресторанта, за да „свидетелстват“ по същия начин, по който някои християни биха го направили, минавайки от маса на маса. Те активно убеждавали хората за сатанизма и показали на жената напечатан проспект за 1988 година, който съдържа списък на следната шест точкова световна програма, която трябвало да се придружава от пост и молитва(!):

1. Антихрист да се разкрие скоро.
2. Християнските служители, водачи и мисионери да паднат.
3. Божиите служения и дела да бъдат унищожени.
4. Християните да станат самодоволни; да искат преди всичко и над всичко мир; да търсят църкви, които не проповядват пълното евангелие с пастори, които предпочитат да пазят мира, независимо какъв е греха.
5. Християните да намалят поста си и молитвата си.
6. Дарбите на Святия Дух да бъдат пренебрегвани.

Това е само едно от многото доказателства, че Църквата на Исус Христос е непрестанно под интензивната и систематична атака на силите на Сатана. Какво може да направи Църквата? Христос победи Сатана на кръста. Как можем ние, преди всичко, да се защитим и след това да направим Христовата победа всекидневна реалност в личния си живот и в нашите църкви?

Някои осветляващи отговори се съдържат в опита на Валаам да навлече проклятие върху Израел. Бог се намеси на страната на Израел и обърна предполагаемото проклятие в благословение. Какво видя Бог в поведението на Израел по онова време, което Го накара да застане на тяхна страна срещу Сатана.

Ето няколко важни факта, които взети заедно привличат Божието благоволение върху Неговия народ:

1. Народът на Израел действаше в изпълнение на Божия план за тях.
2. Денем и нощем те бяха свръхестествено водени от облак и огнен стълб. Това съответства на водителството на Святия Дух за новозаветните вярващи (виж **Римляни 8:14**).
3. Те бяха народ, живеещ в строг ред, с посочени от Бога водачи и постановени от Него закони.
4. Взаимоотношенията им бяха внимателно подредени според един Божествен модел. Този хармоничен модел на взаимоотношения бе прекрасно обрисован в описанието на Валаам в **Числа 24:5-6**.

Колко са красиви твоите шатри, Якове, твоите скинии, Израилю)! Като долини са разпрострени, като градини по речни брегове, като алоини дървета, които Господ е посадил, като кедри покрай водите.

Очевидно това не е буквално описание на местоположението на Израел, тъй като по това време те бяха на стан В пустинна област.

5. Повечето от горното се дължеше на факта, че цяло поколение от невярващи и непокорни израилтяни бе отстранено измежду тях (виж **Числа 26:63-65**).

Кои са уроците, които трябва да бъдат научени от примера на Израел? Особеностите могат да бъдат обобщени така: Израел бе едно общество с Божествен ред, дисциплина и водителство, което живееше в хармония помежду си. Да го кажем по друг начин: Израел не бе просто едно общество от отделни личности всеки „вършещ своите си собствени неща“.

Бог не се е променил относно това, което търси у Своите хора; нито пък Сатана е променил тактиката си срещу Божиите хора. Ако Църквата не изпълнява изискванията за Божието благоволение и защита, има само един лек - *Църквата трябва да се промени.*

За нещастие обаче, историята на Валаамовата стратегия срещу Израел не завърши с пълна победа за Израел. След своя неуспех да навлече проклятие над Израел, Валаам прибегна до втора тактика. Той посъветва Валак да използва моавките като примамка, за да въвлече мъжете на Израел, първо в сексуална неморалност, и второ - в идолопоклонство. Там където пропадна първата тактика на Валаам, втората успя.

След това, вече нямаше нужда да се произнася проклятие над израилтяните. Чрез нарушаването на първата Божия заповед, те сами навлякоха Божието проклятие върху себе си и 24 000 от тях загинаха (виж **Числа 25**). В **Числа 31:16** Мойсей конкретно заявява, че това стана поради съвета на Валаам.

В **1 Коринтяни 10:8** Павел се спира на този пример като предупреждение към вярващите в Новия Завет. Измамнителните тактики на Валаам се споменават също и в три други пасажа на Новия Завет: **2 Петрово 2:15-16**, **Юда 11** и **Откровение 2:14**. Очевидно, стратегията на Валаам срещу Израел съдържа предупрежденията и за вярващите в Новия завет. Основният урок е простичък - християните, които живеят в дисциплинирано покорство към Бога и в хармония с другите, могат да разчитат на Божията защита срещу Сатана. Но християните, които са недисциплинирани, непокорни и действат в несъответствие с хармонията, губят правото си да изискват Божията защита.

14

Душевнен говор

За християните не е трудно да разберат, че духовните сили, насочени срещу тях от служители на Сатана, могат да бъдат опасни и вредни. Обаче, много от нас ще бъдат учудени да научат, че съществуват ситуации, в които духовните сили, излизащи от вярващите, също могат да бъдат зловредни. В **Яков 3:14-15** апостолът пише на и за християните като предупреждава:

¹⁴Но ако в сърцето си имате горчива завист и крамолничество, не се хвалете и не лъжете против истината. ¹⁵Това не е мъдрост, която слеза от горе, но е земна, животинска, бесовска.

За да опише определения вид „мъдрост“, Яков използва прилагателни на три низходящи нива: първо, „земна“; после „животинска“ и накрая „бесовска“. Ключът за разбиране на низходящия процес се намира във второто прилагателно, което тук е преведено „животинска“. Гръцката дума е *псухикос* и се образува директно от *псухе*, което означава душа. Съответстващата дума би била „душевна“. Преведена по този начин, тя съвпада с библейската картина за човешката личност.

В 1 Солунци 5:23 Павел се моли:

²³А сам Бог на мира да ви освети напълно; и дано се запазят непокътнати духа, душата и тялото ви без порок...

Тук Павел свързва трите елемента, които съставят пълната човешка личност като ги изброява в низходящ ред: първо - дух; след това - душа; и накрая - тяло.

Духът е тази част от човешката личност, която бе направо вдъхната от Бог при сътворението. Поради това човек може да има пряко единение и общение с Твореца. В **1 Коринтяни 6:17** Павел казва:

¹⁷Но, който се съединява с Господа е един дух с Него.

Неправилно би било да се каже „една душа с Него“. Само човешкият дух може да бъде в пряко единение с Бога.

В първоначалния модел на създанието, духът на човека се свързва нагоре с Бога и надолу с душата. Бог общува пряко с човешкия дух и чрез него с човешката душа. Заедно, духът и душата на човека се изразяват чрез неговото тяло.

При падението, в резултат на непокорството на човека, духът му бе откъснат от Бога, и в същото време душата му започна да се изразява независимо от духа му. Това ново „разделено“ взаимоотношение бе както следствие, така и израз на човешкия бунт срещу Бога.

Навсякъде другаде в Новия Завет думата „душевен“ обозначава дейността на човешката душа, когато тя не е в правилно взаимоотношение с духа му. Следователно, тя описва състояние, което противоречи на Божията най-висша воля. Това може да се разбере като се разгледат накратко два други пасажа в Новия Завет, където се среща думата *псухикос* - т.е. душевен.

В 1 Коринтяни 2:14-15 Павел казва, че

¹⁴Естественият (душевен) човек не побира това, което е от Божия Дух...
¹⁵и не може да го разбере, понеже, то се изпитва духовно.

От друга страна:

...духовният човек изпитва всичко.

Очевидно е, че „душевното“ и „духовното“ се противопоставят едно на друго. „Духовният“ човек действа според Божията воля; „душевният“ човек е извън хармонията с Бога. „Душевният“ човек се стреми да разбере духовната истина с душата си, но не успява да го направи. „Духовният“ човек е свързан с Бога чрез духа си и по този начин може да получава духовни откровения направо от Бога.

В **Юда 16-19** апостолът описва категория хора, които са свързани с църквата, но въпреки това, са „роптатели, оплакващи, които ходят по страстите си“. Неговото заключение е:

Тия са които правят разцепления, плътски (душевени), които нямат Духа (т.е. Святия Дух).

Взети заедно, тези пасажии в 1 Коринтяни и в Юда представят една съответстваща картина на човек, описан като „душевен“. Той очевидно е човек, който се свързва с Църквата и носи обвивка на духовност. В същото време обаче, душата му не е правилно свързана с Бог чрез духа му. Въпреки вярата, която изповядва, той в действителност е бунтовник, извън единение с Бог и Божиите хора. Той е неспособен да разбере духовната истина. Бунтовното му отношение и поведение оскърбяват Божия Дух и причиняват съблазън в Христовото тяло.

Този анализ обяснява низходящите нива на извратената мъдрост, описани в Яков 3:15 - от земна, до душевна, до бесовска. Коренът на проблема е бунт - някаква форма на непокорство спрямо Бог, някаква форма на отхвърляне на Божията власт. Този бунт отделя човешкия дух от Бога и от небесните неща. Той вече се ограничава до нивото на земните стойности и мотиви.

В същото време душата му, която е извън хармония с Бог, се излага чрез своя бунт на демонично влияние, което той не може да различи с притъпените си сетива. Резултатът е някаква форма на мъдрост, която изглежда „духовна“, но всъщност е „бесовска, демонична“.

Цялата трета глава на Яков разглежда един конкретен проблем: неправилната употреба на езика. Нещо повече, цялото послание е адресирано главно, ако не и изцяло, към тези, които изповядват вяра в Христос.

Следователно става ясно, че извратената, лъжлива, демонична мъдрост, за която Яков говори, намира своя израз в думи, използвани от християни. Как се е получила тази ситуация?

Съществуват две главни области, в които християните често имат вина що се отнася до думите, които изричат. Първата област са думи, които християните говорят помежду си; втората област - думи, които изговарят към Бога, главно в молитва.

Новият Завет много ясно предупреждава християните как да говорят за другите хора и особено за другите християни. В **Тим 3:2** Павел казва, че не трябва да „злословим никого“. Думата *никого* се отнася за всички хора, независимо дали са вярващи или невярващи.

Гръцкият глагол преведен „злословя“ е *бласфемо*, откъдето произлиза думата богохулство. Важно е да се разбере, че грехът на „богохулство“ включва не само зли думи изговорени срещу Бога, но също и зли думи изговорени срещу хората. Независимо дали се отнася за Бог или за другите хора, такъв език е забранен за християните.

В **Яков 4:11** апостолът се занимава по-конкретно с думите, които християните *говорят един за друг*:

¹¹*Не се одумвайте един друг, братя.*

Думата преведена „одумвам“ е *каталало*, което просто означава говоря срещу. Много християни тълкуват това като приемат, че Яков казва да не говорим *лъжливо* срещу други вярващи. Но това, което той всъщност казва е, че изобщо не трябва да говорим срещу братя вярващи, дори и ако това, което казваме за тях да е истина. Грехът, с който се занимава Яков не е *лъжливото* говорене, а говоренето *срещу* някого.

Един от греховете, в които християните най-лесно падат, е *клюкарството*. Ако то се изключи от някои църковни събрания, едва ли биха останали каквито и да било други разговори.

Английският речник на Колинс предлага следните две дефиниции за „клюкарство“.

1. Небрежни и празни приказки.
2. Разговор, включващ зли приказки или слухове относно други хора.

Две от използваните тук прилагателни за клюкарството са празни и зли. Не е достатъчно християните само да избягват злобата в говоренето си. В **Матей 12:36** Исус изрично ни предупреждава даже срещу празната реч:

³⁶*И казвам ви, че за всяка празна дума, която кажат човеците, ще отговарят в съдния ден.*

Въпреки че Новият Завет изрично забранява клюкарството, много християни го считат за относително „безобиден“ грях. Бог обаче, със сигурност, не го вижда по този начин. В **Римляни 1:29-30** Павел изброява някои от последствията от отвръщането на човек от Бога. Ето част от този списък:

²⁹*Изпълнени с всякакъв вид неправда, блудство, порочност, алчност, злоба; пълни със завист, убийство, крамола, измама и злоба;*³⁰*шепотници, клюкари, клеветници, богоненавистници, нахални, горделиви, самохвалци.*

Мястото на шепотниците (или клюкарите) в този списък е важно. Някои от отношенията на сърцето, пряко свързани с клюкарството, са крамола, измяна и злоба. Самите клюкари са изброени наред с клеветниците, богоненавистниците, нахалните, горделивите и самохвалците.

Християните, които се впускат в клюкарстване, може би си мислят, че са „изключения“, но не така ги вижда Бог.

Опасността от такъв вид говорене се вижда от низходящия ред прилагателни в **Яков 3:15**: „**земна, душевна, бесовска**“. Християните, които си позволяват да клюкарстват другите хора, особено другите християни, са директно непокорни на Божието Слово. В резултат те виждат, че се намират на хлъзгав, водещ надолу склон. Преди да разберат какво става, те са се плъзнали от „земна“ до „душевна“ и след това от „душевна“ до „бесовска“.

Думите, които тези хора говорят за другите обикновено не се описват като „проклетия“, но ефектът им е същият. Всъщност, те са канали, чрез които демоничните сили се насочват срещу други членове на Христовото тяло. Нещо повече, засягат се не само отделните личности, за които се говори така. В **Яков 3:6** апостолът казва:

⁶*Между нашите телесни части езикът е, който заразява цялото тяло.*

Вярващият, който говори по този начин, всъщност, заразява както себе си така и тази част от Тялото Христово, с която е свързан.

Преди няколко години, докато бях в Европа на служебно пътуване се оказах в една ситуация, която ми даде ново разбиране на опасността от

душевното говорене. Подготвих се да говоря на едно много важно събрание, когато бях обхванат от ужасна болка в долната част на коремната област. Страхувайки се, че ще трябва да отложам обещанието си да говоря тази вечер, извиках към Бог за помощ.

В съзнанието ми веднага се появи картина на двама мои приятели християни, които говореха за мене. Те бяха в Съединените Щати на разстояние около 6000 мили. Между нас тримата съществуваше много топло лично приятелство, но двамата ми приятели бяха изказали силно несъгласие с настоящата посока на действие, която бях предприел. Усетих, че в разговора си те ме критикуват и че негативните им думи за мен произвеждаха физическите симптоми, срещу които се борех. Нещо повече, това бе стратегия на Сатана да ме възпре от служение тази вечер.

Разбрах, че трябва да извърша две неща. Първо чрез решение на волята си, простих на приятелите си за думите, които те говореха срещу мен. След това действях според обещанието на Исус в **Матей 18:18**:

¹⁸Каквото вържете на земята, ще бъде вързано на небесата; и каквото развържете на земята ще бъде развързано на небесата.

С властта на името на Исус вързах сатанинските сили действащи срещу мен и след това се освободих от влиянието на думите изговорени срещу мен от приятелите ми. В следващите пет минути болката в коремната област напълно престана (и никога не се върна вече!). Няколко часа по-късно можах успешно да служа в събранието и имах усещането, че Божията цел бе изпълнена.

По-късно, като се върнах в Съединените Щати, аз се срещнах с двамата си приятели и напрежението между нас престана. Днес нашите взаимоотношения са дори по-близки, отколкото бяха преди.

В **Матей 7:1-2** Исус каза:

¹Не съдете, за да не бъдете съдени. ²Защото с каквато съдба съдите, с такава ще ви съдят, и с каквато мярка мерите, с такава ще ви се мери.

От глагола преведен „съдя“ произлизат думите критика и критикувам. Когато си позволяваме да критикуваме другите, особено нашите братя вярващи, по такъв начин, че произнасяме осъждение над тях, ние сме непокорни на Писанието и по този начин сме виновни за бунтовно отношение към Бог. Това ни излага на „синдрома“ в Яков 3:15: „земна, душевна, бесовска“.

Ако не сме съгласни с поведението на брат християнин, позволено е, и понякога необходимо, да следваме модела на Павел в несъгласието му с

Петър относно юдейските практики. В **Галатяни 2:11** Павел казва „аз му се възпротивих в очи (на Петър)“.

Павел не започна да критикува Петровото поведение пред съработниците си Варнава и Тит. Вместо това, той отиде право при самия Петър и лично с него изясни различията. Ако Павел бе критикувал Петър зад гърба му, взаимоотношенията между тях щяха да се разпаднат за постоянно. Но във **2 Петрово 3:15**, написано към края на живота му, Петър говори с горещо одобрение за „мъдростта дадена на нашия възлюбен брат Павел“.

В **Притчи 27:5** Соломон установява това като принцип на поведение:

⁵Явното изобличение е по-добро от оная любов, която не се проявява.

Друг вид ситуация, в която може да се наложи да говорим за грешките на друг човек е, когато законно сме задължени да служим като свидетел. В този случай наше задължение е „да говорим истината, цялата истина и нищо друго освен истината“. Все пак никой не може едновременно да бъде и свидетел и съдия. В такава ситуация ние не изпълняваме ролята на съдия, но на свидетел. Отговорността за произнасянето на присъдата оставяме на някой друг.

Конкретният грях, срещу който ни предупреждава Исус е заемането на позиция на съдия, когато Бог не я е предназначил за нас. Той също ни предупреждава, че ако си позволяваме да критикуваме другите хора, същите критики, от един или друг източник, ще бъдат отправени и срещу нас.

Проницателният библейски анализ за злото, причинявано от неправилната употреба на езика, вероятно ще остави съвсем малко хора между нас, които биха посмели да претендират, че са „невинни“. Ако разберем, че наистина сме виновни за нараняването на други хора с езиците си и по този начин сме омърсили себе си и Христовото тяло, трябва да се покаем и да потърсим Божието прощение и очистване. Също можем да поискаме прошка от тези, които сме оскърбили.

Освен това, трябва да се научим как да се предпазваме от раняващите и вредни думи, които другите могат да говорят срещу нас. Тази тема ще разгледаме в Част 3.

Много християни са шокирани, когато се сблъскат с вредата, което причиняват с неправилното си говорене за другите хора. Те обаче, са още по-шокирани, когато се сблъскат с по-голямото зло, което могат да причинят, когато говорят погрешно за другите *в молитвите си към Бог*. Те считат, че молитвата винаги е приемлива и че ефектите ѝ винаги са добри. Обаче, това виждане не се поддържа от Библията.

Например, в **Притчи 28:9**, сме предупредени:

⁹Който отклонява ухото си от слушане закона, на такъв самата му молитва е мерзост.

Бог е положил в Библията принципите на молитва, които са приемливи за Него. Всеки, който пренебрегва тези принципи и принася молитва, която е противна на тях, си навлича Божието недоволство и неговата молитва е отхвърлена. В описанието на Божията преценка за такъв вид молитва Соломон използва един от най-силните библейски термини на неодобрение: мерзост.

Понеже за нас е много важно да се молим по правилния начин не трябва да се осмеляваме да зависим от нашата собствена мъдрост. Поради милостта Си, Бог не ни е оставил на собствените ни измислици. Той е дал на наше разположение Божествен Помощник - Святия Дух. Чрез Неговата помощ можем да се молим с молитви, които са приемливи за Бог. Обаче, отделени от Святия Дух ние не сме способни да се молим по начин, който ще угоди на Бога или ще извърши Неговите намерения.

Павел много ясно излага това в **Римляни 8:26-27**.

²⁶Така също и Духът ни помага в нашите немощи: понеже не знаем за какво да се молим, както подобава; но самият Дух ходатайства за нас с неизказани въздишания. ²⁷А Този, Който изпитва сърцето знае какво е мъдруването на Духа, че по волята Божия ходатайства за светиите. Цариградски превод.

В плътската си природа всички имаме определени немощи. Те са немощи не на тялото, но на разбирането. Изявяват се по два свързани начина. Първо, често пъти не знаем *за какво* да се молим. Второ, даже когато знаем за какво да се молим, не знаем *как* точно да се молим. Следователно ние сме принудени напълно да зависим от Святия Дух. Само Той може да ни покаже *за какво* и *как* да се молим.

В два пасажа от посланието към Ефесяните Павел отново набляга на зависимостта ни от Святия Дух, Който дава приемливи за Бога молитви. В **Ефесяни 2:18** той набляга на това, че само Святия Дух е Този, Който може да ни даде достъп до Бога:

¹⁸*Защото чрез Него [Исус] и едните и другите [евреи и езичници] имаме своя достъп при Отца в един Дух [Святия Дух].*

Тук са съчетани две условия за приемлива молитва: *чрез Исус* и *в Святия Дух*. Всяко едно от тях е важно.

Не съществува природна сила, която да може да принесе слабите ни човешки гласчета от земята до ушите на Бога, Който е на Своя трон в небето.

Само свръхестествената сила на Святия Дух може да извърши това. Без Него нямаме достъп при Бога.

По-нататък, в **Ефесяни 6:18**, Павел отново набляга на необходимостта от помощта на Святия Дух, особено когато се молим за другите християни. Той казва, че ние трябва да бъдем:

¹⁸*...молещи се в Духа [Святия Дух] на всяко време с всякаква молитва... за всичките светии.*

Само молитви *в Святия Дух* могат да призват помощта и насърчението за тези, които се нуждаят и за които се молим.

Как тогава, можем да се възползваме от помощта на Святия Дух? Двете главни изисквания са смирението и чистотата на мотивите. Първо, трябва да смирим себе си пред Святия Дух и да признаем нуждата си от Него. След това, трябва да Му позволим да ни очисти от всички погрешни мотиви и егоистични отношения и да ни вдъхнови с искрена любов и загриженост за тези, за които желяем да се молим.

Молитвите, които Святия Дух вдъхновява не са непременно дълги или красноречиви. Бог не се впечатлява особено от прекрасните фрази или от тържествения тон на гласа. Някои от най-ефективните молитви в Библията са учудващо прости. Когато Мойсей се молеше за сестра си Мириам, която бе поразена с проказа, той просто каза: „*О Боже, моля Ти се, изцели я!*“ (**Числа 12:13**). Когато бирникът се молеше в храма, той каза само едно кратко изречение: „*Боже бъди милостив към мене грешника!*“ (**Лука 18:13**). Въпреки това, ние знаем, че Бог чу и отговори и на двете молитви.

Ако чувствате нужда да се молите, но не знаете как да започнете, просто помолете Бог за помощ. Ето няколко прости думи, които може да използвате:

Господи, трябва да се моля, но не знам как. Моля те, помогни ми чрез Святия Си Дух да се моля с такава молитва, която Ти ще чуеш и на която ще отговориш.

След това приемоте Божия отговор чрез вяра и се молете от сърце. Исус ни уверява, че ако помолим Бог за хляб, Той никога няма да ни даде камък (**Матей 7:9**).

Да предположим обаче, че не се подчиняваме на Святия Дух и не търсим Неговата насока. Вместо това молитвите ни са мотивирани от завист и егоизъм (**Яков 3:14**) или от други плътски отношения като неприязън, гняв, критикарство и себеправедност. Святият Дух няма да одобри молитви, които произлизат от такива отношения, нито пък ще ги представи пред Бог Отец.

Тогава неизбежно нашата молитва ще деградира до „синдрома“ на **Яков 3:15**: земна - душевна - бесовска. Резултатът от такива душевни молитви е като този на душевното говорене: отрицателен, а не положителен. Той освобождава срещу тези, за които се молим, невидим, непреодолим натиск, който не облекчава теготите им, а всъщност добавя към тях.

Когато се молим за другите вярващи съществуват две душевни отношения, от които трябва да се пазим: не трябва да *обвиняваме* и не трябва да се стремим да *контролираме*.

Твърде лесно е да виждаме грешките на другите християни. Всъщност, това е, което най-често ни мотивира да се молим за тях. Правилно е да се молим, но трябва да внимаваме как се молим. Не можем да застанем пред Бога със списък на техните грешки.

Когато започнем да играем ролята на обвинители, ние следваме модела на Сатана, не на Христа. Главното наименование на Сатана - дявол - означава „клеветник“ или „обвинител“.

В **Откровение 12:10** той е описан като този, който ден и нощ клевети християните пред Бога. От незапомнени времена той изпълнява тази задача и е експерт в нея. Не му е необходима помощ от християните!

Забелязал съм, че почти във всички свои молитви отправени за християните, независимо дали за отделни хора или за цели църкви, Павел започва като първо благодари на Бога за тях. В началото на **1 Коринтяни** виждаме един забележителен пример. Според това, което Павел пише в посланието, в тази църква са съществували много различни грехове: борба между членовете; плътски дела; кръвосмешение; пиянство на Господната трапеза. Въпреки това Павел започва писмото си с красноречиво благодарение:

1 Коринтяни 1:4-6,8

⁴Винаги въздавам благодарение на моя Бог за вас за Божията благодат, която ви е била дадена в Христа Исуса, ⁵че се обогатихте чрез Него във всичко, в пълна сила да говорите за Него, ⁶по който начин се потвърди свидетелстването за Христа между вас.⁸Който и докрай ще ви утвърждава, та да бъдете безупречни в деня на нашия Господ Исус Христос.

Благодарението в началото на молитвата има важен психологически ефект. То създава *положително* отношение в този, който се моли. След такова начало е много по-лесно да се продължи молитвата с положителна вяра, даже когато сме запознати със сериозните грешки или проблеми на тези, за които се молим. Що се отнася до мен, моят принцип е никога да не се моля за вярващи без първо да благодаря на Бог за тях. Ако не мога да направя това, тогава чувствам, че е по-добре изобщо да не се моля!

Един мисионер в Индия, от едно от предишните поколения, развил толкова успешно служение на молитва, че станал известен като „Молещия се Хайд“. Веднъж той започнал да се моли за един индийски евангелизатор, в чието служение липсвало както огън, така и плод. Той се готвел да каже: „Господи, Ти знаеш колко студен е този брат“, но успял да произнесе само думите „Господи, ти знаеш колко...“ и Святият Дух не му позволил да завърши изречението си.

Внезапно Хайд си дал сметка, че не е негова работа да обвинява своя съслужител. Вместо да се концентрира върху грешките на човека, той започнал да благодари на Бога за всичкото добро, което можел да намери в него. През следващите няколко месеца, индийският брат се преобразил кардинално. Той станал известен в цялата област като посветен успешен служител, който печели души.

Такава е силата на молитвата, основана на положителното оценяване и благодарение за всичко, което е добро в човека. Но да предположим, че Хайд не бе чувствителен към Святия Дух и бе продължил да се моли в отрицателен, обвинителен дух. Не би ли могла молитвата му да бъде също тъй успешна, но в обратната посока? Не би ли могъл той да навлече върху своя съслужител едно толкова тежко бреме на осъждане, че той да не може никога да го превъзмогне.

От време на време, като повечето други християни, и аз преживявам периоди на духовна „тежест“. Без да разбирам защо, започвам да се чувствам виновен или непълноценен, или недостоеен. Въпреки това не мога да намеря нищо конкретно в живота или в поведението си, което да обяснява тези чувства.

От опит съм научил, че в такива ситуации причината може въобще да не е в мен. „Тежестта“ може да се дължи на други християни, които имат добри намерения, но заблудени, ме обвиняват пред Бог. Чувството на вина често пъти е предупреждаващ знак. В края на краищата, вината е логичен резултат от обвинението. След като поставя правилната диагноза на проблема си, мога да се обърна към своя Първосвещеник, Който вижда всичките ми грешки и въпреки това непрестанно пледира моето дело пред Отца.

Едва ли съществува такова нещо като неуспешна молитва. Въпросът не е дали молитвите ни са успешни. Въпросът е дали техният ефект е положителен или отрицателен. Това се определя от силата, която действа чрез тях. Те наистина ли са от Святия Дух, или са душевен фалшификат?

Истинското ходатайство се основава на модела на Исус, описан в **Римляни 8:33-34**:

³³Кой ще обвини Божиите избрани? Бог ли, Който ги оправдава?³⁴Кой е оня, който ще ги осъжда? Христос Исус ли, Който умря, а при това и биде възкресен от мъртвите, Който е от дясната страна на Бога, и Който ходатайства за нас?

Определено Христос вижда грешките ни много по-ясно отколкото ние взаимно си ги виждаме. Въпреки това обаче, Неговото ходатайство за нас не цели нашето осъждане, а нашето оправдание. Той не установява вината ни, а праведността ни.

Нашето ходатайство за вярващите би трябвало да следва същия модел: Ще се осмелим ли да обвиним Божиите избрани? Да осъдим тези, които Бог е оправдал? Със сигурност това би било самонадеяност от най-висока степен!

Библейското послание е недвусмислено. То не ни дава никакво право да обвиняваме другите вярващи в молитвите си. Съществува обаче, и второ изкушение за неправилна употреба на силата на молитвата, което е по-коварно и по-трудно за откриване. То използва молитвата за контролиране на тези, за които се молим.

Има нещо в нашата паднала, Адамова природа, което ни кара да желаем да контролираме другите хора и да им налагаме нашата воля. В **6-та глава** бе изтъкнато, че това желание за контрол над другите е коренът, който чародейството произвежда - първо като дело на плътта и след това като окултна практика.

Една от ключовите думи, които показват действието на тази сила е **манипулация**. Съществуват безброй много области, в които хората могат да прибегнат към манипулация, за да получат това, което искат от другите.

Съпрузи манипулират съпругите си, а съпругите - своите съпрузи; децата - родителите си; проповедниците - събранията си; рекламните агенти - обществото! Това е толкова често срещана практика, че хората обикновено не я разпознават у себе си или у другите.

При все това манипулацията не е Божията воля. Сам Бог никога не ни манипулира и никога не ни е давал власт да манипулираме другите хора. Винаги, когато прибягваме към манипулация, ние преминаваме от областта на духовното към областта на душевното. Започваме да действаме в мъдрост, която не идва отгоре.

Понеже винаги мислим за молитвата като за нещо добро и духовно, ние приемаме, че всички резултати, до които достигаме с молитва, са задължително законни и трябва да отразяват Божията воля. Това е така ако силата, действаща чрез молитвите ни е Святият Дух. Но ако молитвите ни са мотивирани от собствените ни душевни решения, техният ефект ще бъде вреден и несползотворен.

Зад този душевен вид молитва често пъти стои арогантното предположение, че имаме правото „да играем ролята на Бог“ в живота на другите. В действителност обаче, всяко влияние, което се опитва да отстрани Божия суверенитет от живота на отделния човек, не е от Святия Дух.

Съществуват много различни ситуации, в които християните могат да бъдат изкушени да се молят по начин, който изглежда духовен, но всъщност е душевен. Следват два типични примера:

1. Обвиняващи и осъждащи молитви.

Църковното „разцепление“ винаги показва душевните елементи и в двете страни, които са въввлечени. Като например, случаят с пастир Джоунс, от Първа църква на Пълното Евангелие който открива, че жена му има връзка с брат Уилямс, ръководещ музикалното служение. Той се развежда с жена си и отстранява брат Уилямс.

Брат Уилямс обаче, отказва да признае обвинението за прелюбодеяние. Оплаква се от „несправедливостта“, спечелва половината от църквата на своя страна и започва да изгражда нова църква. След това между двете групи се заражда дълъг спор относно разделението на фонда за сграда.

Година по-късно, пастор Джоунс се оженва отново. Брат Уилямс и групата му считат, че това не е библиейско - разведен служител да се ожени повторно. Те започват специално молитвено събрание, за да призват „осъждане“ върху него.

През следващите две години новата жена на пастор Джоунс два пъти забременява, но и двата пъти не успява да доноси бебето. Гинекологът не може да намери никаква медицинска причина за тези спонтанни аборти. Брат Уилямс и групата му приветстват това като отговор на молитвите си и като потвърждение за праведната им кауза.

С първото им заключение бих се съгласил. Техните молитви са отговорни за двата спонтанни аборта. Но каква е била силата, действаща чрез тези молитви! След като Святият Дух ясно ни предупреждава в Писанието да не съдим нашите събратя, Той никога не би дал Своята власт за молитви с такъв мотив. Единствената приемлива диагноза, която остава е тази в Яков 3:15. Силата действаща чрез такива молитви е „земна, душевна, бесовска“.

2. Господстващи, манипулиращи молитви

Пастор Стронг е свикнал да господства над тези около него. Той е вдовец с двама сина и дъщеря. Очаква и двамата му сина да станат служители, но накрая те избират светски професии. Дъщеря му Мери остава вкъщи. Тя е предана на своя баща и е активна помощничка в църквата.

При едно евангелизаторско събрание Мери среща Боб, християнски служител от друга деноминация. Те започват да се ухажват. Пастор Стронг обаче, няма добро мнение за църквата, към която принадлежи Боб и от самото начало се противопоставя на връзката. Освен това той се страхува да не загуби помощта на Мери Вкъщи и В църквата. Накрая Мери напуска бащиния си дом, за да живее В един апартамент със своя приятелка. Пастор Стронг нарича това „бунт“. Когато Мери му казва, че е сгодена, той решава да се моли срещу планирания брак.

Боб и Мери продължават със своите намерения, но колкото повече се опознават един друг, толкова по-обтегнати стават техните Взаимоотношения. Нито единия от тях не може да се отпусне В присъствието на другия. Малките недоразумения някак си се развиват до болезнени конфликти. Всяко действие, което планират заедно завършва с необясним провал. Накрая Мери казва: „Боб, това не може да бъде Божията Воля за нас!“ и му Връща халката.

Мери стига до извода, че изходният път от неудачите ѝ е да прекъсне Всякакъв контакт с християните. Отчуждена от баща си и от църквата, тя последва братята си в светската кариера. Накрая тя среща и се омъжва за мъж, който е агностик.

Как да оценим молитвите на пастор Стронг? Те определено са били ефективни, но ефектът им е бил пагубен. Те са били израз на желанието му през целия живот да доминира над тези, които са близо до него. Те са били

достатъчно силни, за да разрушат една Връзка, която би могла да донесе щастие и реализация на дъщеря му. Освен това молитвите му не можеха да я върнат към вярата ѝ, или да я предпазят от последвалия небиблейски брак. Силата на молитвата, която предизвиква такива отрицателни резултати не произтича от Святия Дух.

Принципите, илюстрирани от тези два примера, се отнасят до много различни ситуации в съвременния живот на Църквата. Урокът, който налагат е напълно ясен: Силата на душевната молитва е реална и опасна. Резултатът, който тя произвежда не е благословение, а проклятие.

С греха на душевните молитви трябва да се справим по същия начин както с греха на душевното говорене, описан в предишната глава. Ако сме виновни, трябва да се покаем и да потърсим Божията прошка. Също така трябва да потърсим и прошка от хората, които са били засегнати от отрицателното Влияние на молитвите ни.

Накрая, за в бъдеще, трябва настоятелно да се отречем от Всеки опит да обвиняваме другите хора или да ги контролираме чрез думите, които говорим В молитва.

16

Обобщение на част 2

В предишните 10 глави разгледахме няколко от най-важните причини за проклятие, които са разкрити в Библията. Ще бъде полезно да завършим тази част с тяхното обобщение.

- Признаване или поклонение на фалшиви богове.
- Всяко въвличане в окултизъм.
- Неуважение към родителите.
- Всички форми на угнетяване и несправедливост, особено когато са насочени срещу слабите и безпомощните.
- Всички форми на забранени или неестествени сексуални отношения.
- Антисемитизъм.

- Легализъм, плътски действия, отстъпничество, кражба или лъжесвидетелство.
- Задържане от Бога на пари или други материални източници, към които Той има изисквания.
- Думи, изговаряни от хора, които имат власт поради някакви взаимоотношения, като баща, майка, съпруг, съпруга, учител, свещеник или пастор.
- Самонанесени проклетия.
- Обети или клетви, които обвързват хората с нечестиви организации.
- Проклетия, които са нанесени от служители на Сатана.
- Душевно говорене насочено срещу други хора.
- Душевни молитви, които обвиняват или се стремят да контролират други хора.

Като допълнение в Писанията са споменати проклетия, които имат други причини или произлизат от други източници, но не са включени в горния списък. Най-значителните от тях са изброени по-долу в реда, по който се срещат в Библията. Различните пасажи, които отново потвърждават проклетията, произнесени във **Второзаконие 27 и 28** не са включени.

Трябва да отбележим, че най-голямата група от хора, които си навличат Божието проклетие се състои от лъжливи и неверни пророци, свещеници и учители. Те са отбелязани със звездичка *.

- *Проклетие върху хората от Мироза, защото не се присъединиха към Варак, който беше водач на Господната армия срещу Сисара (Съдии 5:23).*
- *Проклетие от Йотям върху онези, които убиха синовете на Гедеон (Съдии 9:37).*
- *Проклетие върху Езавел заради чародейство и неморалност (4Царе 9:34 - сравни с 4 Царе 9:22).*
- *Проклетие върху тези, които отхвърлят Божиите заповеди поради гордост (Псалом 119:21).*
- *Проклетие върху дома на нечестивите (Притчи 3:33).*

- Проклятие върху земята заради това, че нейните жители са я осквернили като са променили и престъпили Божиите повеления и Божия завет (**Исая 24:6**).
- Проклятие Върху хората от Едом заради непрестанната им вражда и вероломство към Израел (**Исая 34:5**).
- Проклятие върху фалшивите пророци, които обещаваха мир на непокорните на Бога хора (**Еремия 29:18**).
- Проклятие върху фалшивите пророци, които вършат неморалност (**Еремия 29:22**).
- Проклятие Върху израилтяните, които слязоха В Египет В пълно неподчинение на Божието предупреждение (**Еремия 42:18 - сравни с Еремия 44:8,12**).
- Проклятие Върху Всеки човек, който не успее да изпълни Господното осъждение Върху Неговите врагове (**Еремия 48:10**).
- Проклятие Върху благословенията на свещениците, които отхвърлят Божията дисциплина (**Малахия 2:2**).
- Проклятие Върху нациите „кози“, които не показват милост към братята на Исус (**Матей 25:41**).
- Проклятие върху хора, които редовно са били поучавани в Божията истина, но не принасят съответния плод (**Евреи 6:8**).
- Проклятие върху фалшивите учители, които са виновни за сребролюбие, измама и неморалност (**1 Петрово 2:14**).

ЧАСТ 3

ОТ ПРОКЛЯТИЕ КЪМ БЛАГОСЛОВЕНИЕ

Може би Вече сте разбрали, че животът ви е бил някак си разрушен от проклятие? Чудите ли се дали има изходен път от тъмната сянка, която ви е пречела да ходите в слънчевата светлина на Божието благословение?

Да, има изходен път! *И той е само един:* чрез жертвата на Исус на кръста.

Тази част ще обясни с прости, практични думи как вие можете да намерите и да последвате Божия път от сянката към слънчевата светлина, от проклятието към благословието.

За насърчение в **Глава 20** можете да прочетете историята на един човек, който намира пътя от неуспеха и отчаянието до реализацията и плодовитостта. Вие можете да направите същото!

17

Божествената размяна

Цялото послание на Евангелието се Върти около едно уникално историческо събитие: жертвената смърт на Исус на кръста. Относно това авторът на Евреи казва:

Евреи 10:14

Защото с един принос (жертва) Той (Исус) е усъвършенствал завинаги ония, които се освещават.

Тук са съчетани две много силни думи: „усъвършенствал" и „за винаги". Заедно, те описват жертвата, която покрива нуждите на цялото човечество. Нещо повече, нейното Влияние се простира и Във времето и във вечността.

Въз основа на тази жертва, във **Филипяни 4:19**, Павел пише:

¹⁹А моят Бог ще снабди всяка Ваша нужда според Своего богатство в слава В Христа Исуса.

„Всяка ваша нужда" конкретно във вашата ситуация включва освобождение от проклятието. Първо обаче, трябва да го видите като част от една много по-голяма цялост - едно единствено суверенно Божие дело, което събра всичката вина и страдание на човечеството в един кулминационен момент във времето.

Бог не е промислил много различни разрешения за множеството провали на човечеството. Вместо това, като отговор на всеки проблем, Той ни предлага едно вседостатъчно решение. Може да имаме различен произход, всеки от нас може да има свои конкретни нужди, но за да получим Божия отговор всички ние трябва да се насочим към едно и също място: кръстът на Исус.

Най-пълно описание за това, което бе извършено на кръста е дадено чрез пророк Исая, седемстотин години преди то в действителност да се случи. В **Исая 53:10** пророкът описва „Господния служител", чиято душа е трябвало да се принесе на Бог като принос за грях. Авторите на Новия Завет са единодушни при разпознаването на този неназован служител като Исус. Божествената цел, извършена чрез Неговата смърт, се обобщава в **Исая 53:6**.

⁶Всички ние се заблудихме както овце, отбихме се Всеки в своя път; и Господ възложи на Него беззаконието на всички ни.

Ето основният световен проблем на цялото човечество: „Отбихме се, всеки един от нас, в своя собствен път". Съществуват различни грехове, които много от нас може никога да не са извършвали, например: убийство, блудство, кражба и т.н. Едно нещо обаче, имаме общо: отбили сме се в нашия собствен път. Вършейки това, ние сме обърнали гръб на Бог. Еврейската дума, която обобщава всичко това е авон, тук преведена „беззаконие". Може би най-близкият еквивалент в съвременния език би бил „бунт" - не срещу човека, но срещу Бога. В **4 глава** видяхме, че това бе главната причина за проклятията, изброени във **Второзаконие 28**.

Нито една дума обаче, независимо дали тя е „беззаконие" или „бунт" не предава пълното значение на авон. В своята библейска употреба авон описва не само наличието на беззаконие, но също и наказанието или лошите последствия, които беззаконието води след себе си.

В **Битие 4:13**, например, след като Бог произнесе осъждане над Каин заради убийството на брат му, Каин каза:

¹³*Наказанието ми е толкова тежко, щото не мога да го понеса.*

Думата, която тук е преведена „наказание“ е авон. Тя не обхваща само беззаконието на Каин, но и наказанието, което то му навлече.

В **Левит 16:22**, относно козела, който трябва да се пуска деня на умилостивението, Господ казва:

²²*Козелът ще понесе на себе си всичките им беззакония в необитаема земя...*

В този символизъм козелът понася не само беззаконията на израилтяните, но също и всички последствия от тези беззакония.

В Плачът на **Еремия 4** думата авон се среща два пъти със същото значение. В стих 6 тя се превежда: *“Наказанието за беззаконието на дъщерята на людетете ми”*. В **стих 22** - *Наказанието за беззаконието ти... дъщерьо Сионова*". И в двата случая думата „авон“ е преведена със завършената фраза „наказанието за беззаконието“. С други думи, в пълния си смисъл, авон означава не просто „беззаконие“, но включва и *всички лоши последствия*, които Божието осъждане докарва върху беззаконието.

Това се отнася и до жертвата на Исус на кръста. Исус лично не бе виновен за никакъв грях. В **Исаия 53:9** пророкът казва:

⁹*Защото не беше извършил неправда, нито имаше измама в устата Му.*

Обаче, в **стих 6** казва:

Господ възложи на Него беззаконието на всички ни.

Исус не само бе отъждествен с нашето беззаконие, Той също изтърпя и всички последствия от това беззаконие. Както козелът за отпущане, който е Негов праобраз, Той ги отнесе надалеч, така че никога вече да не се върнат върху нас.

Ето истинското значение и намерение на кръста. На него се осъществи една определена от Бог размяна. Първо, Исус изтърпя на наше място всички зли последствия, които произтичаха от нашите беззакония, според Божията справедливост. Сега, в замяна, Бог ни предлага всичкото добро, което се дължи на безгрешното покорство на Исус.

Накратко казано злото, което се полагаше на нас, дойде върху Исус, за да може в замяна доброто, което се полагаше на Исус да бъде предложено на нас. Бог ни го предлага без да прави компромис със Своята вечна справедливост, защото Исус вече изтърпя върху Себе Си цялото справедливо наказание, което трябваше да дойде върху нас поради нашите беззакония.

Всичко това идва изцяло от неизмеримата Божия благодат и се приема единствено чрез вяра. Не съществува логично обяснение, което да опише причината и резултатите. Никой от нас никога не е извършил нещо, за да заслужи такова предложение, и никой от нас никога не ще може да направи нещо, за да го спечели.

Писанието разкрива много различни аспекти на размяната и много различни области, за които тя се отнася. Във всички случаи, обаче, действа един и същи принцип: *злото се изля върху Исус, за да може съответното добро да бъде предложено на нас.*

Първите два аспекта на размяната са разкрити в **Исая 53:4-5**

⁴Той наистина понесе печалта ни (буквално, болестите ни), и със скърбите ни (буквално, болките ни) се натовари; а ние Го сметохме за ударен, поразен от Бога, и наскърбен. ⁵Но Той биде наранен поради нашите престъпления, бит биде поради нашите беззакония; на Него дойде наказанието, докарващо нашия мир, и с Неговите рани ние се изцелихме.

Тук са вплетени две истини. Приложението на едната е духовно, а на другата - физическо. На духовно ниво Исус изтърпя наказанието, което се дължеше на нашите престъпления и беззакония, за да бъдем, в замяна на това, опростени и по този начин да имаме мир с Бога (виж **Римляни 5:1**). На физическо ниво, Исус понесе болестите и болките ни, за да бъдем изцелени чрез Неговите рани.

Физическото приложение на размяната се потвърждава в два пасажа от Новия Завет. **Матей 8:16-17** се отнася до **Исая 53:4** като казва, че Исус

⁴...изцели всичките болни, за да се сбъдне реченото чрез пророк Исая, който казва: „Той взе на Себе си нашите немощи и болестите ни понесе“.

В **1 Петрово 2:24** апостолът отново се отнася до **Исая 53:5-6** и казва за Исус:

⁵Който сам понесе в тялото Си нашите грехове на дървото, ⁶тъй щото като сме умрели за греховете, да живеем за правдата; с чието рана вие оздравяхте.

Двойната размяна, описана в по-горните стихове, може да се обобщи както следва:

- Исус бе НАКАЗАН, за да бъдем ние ОПРОСТЕНИ.
- Исус бе НАРАНЕН, за да бъдем ние ИЗЦЕЛЕНИ.

Третият аспект от размяната е разкрит в **Исаия 53:10**, където се казва, че Господ направи душата на Исус „принос за грях“. Това трябва да се разгледа в светлината на Мойсеевите постановления за различните видове принос за грях. Човекът, който съгрешавал трябвало да доведе своя жертвен принос - овца, коза, говедо или някакво друго животно - пред свещеника. Човекът изповядвал своя грях над жертвеното животно и свещеникът символично прехвърлял греха от човека на животното. След това животното се убивало, изплащайки по този начин наказанието за греха, който е бил прехвърлен на него.

Всичко това е било планирано по Божие предумисъл, за да предскаже това, което трябваше да бъде извършено чрез единствената, напълно достатъчна жертва на Исус. На кръста, грехът на целия свят бе прехвърлен върху душата на Исус. Резултатът е описан в **Исаия 53:12**:

¹²*Защото изложи душата си на смърт.*

Чрез Своята жертвена, заместителна смърт Исус извърши умилостивение за греха на цялата човешка раса.

Във **2 Коринтяни 5:21** Павел цитира **Исаия 53:10** и в същото време представя положителния аспект на размяната:

¹⁰*[Бог] Който за нас направи грешен Онзи [Исус], Който не е знаел грях, за да станем ние чрез Него праведни пред Бога.*

Тук Павел не говори за някаква праведност, която можем да достигнем със собствени усилия. Той говори за праведността на Самия Бог - праведност, която никога не е познавала грях. Никой от нас никога не може да я спечели. Тя е толкова по-високо от собствената ни праведност, колкото небето е по-високо от земята. Тя може да се получи единствено чрез вяра. Този трети аспект на размяната може да се обобщи както следва:

- Исус бе направен ГРЯХ с НАШАТА ГРЕХОВНОСТ, за да станем ние ПРАВЕДНИ с НЕГОВАТА ПРАВЕДНОСТ.

Следващият аспект на размяната е логичен резултат от действието на предишния. Цялата Библия, както Старият, така и Новият Завет, набляга на това, че крайният резултат от греха е смърт. В **Езекиил 18:4** Господ заявява:

⁴*Душата, която е съгрешила, тя ще умре.*

В **Яков 1:15** апостолът казва

¹⁵*...а грехът, като се развие напълно, ражда смърт.*

Неизбежно, след като се отъждестви с нашия грях, Исус трябваше да изпита също и смъртта, която е резултат от греха.

В потвърждение на това, В **Евреи 2:9**, авторът казва, че

⁹*Исус...е бил направен малко по-долен от ангелите, че е увенчан със слава и чест поради претърпяната смърт, за да вкуси смърт с Божията благодат, за всеки човек.*

Смъртта, с която Той умря, бе неизбежният резултат от човешкия грях, който Той бе взел върху Себе Си. Той понесе греха на цялото човечество и по този начин умря със смъртта, която се полагаше на цялото човечество.

В замяна на това, на Всички, които приемат Неговата заместителна жертва, Исус предлага дара на вечния живот. В **Римляни 6:23** Павел установява двете алтернативи една до друга:

²³*Защото заплатата (наградата) на греха е смърт, а Божият (незаслужен) дар е вечен живот в Христа Исуса, нашия Господ.*

Така, четвъртият аспект на размяната може да се обобщи както следва:

- Исус умря с нашата СМЪРТ, за да можем ние да споделим Неговия ЖИВОТ.

Във **2 Коринтяни 8:9** Павел набляга на още един аспект на размяната:

⁹*Защото знаете благодатта на нашия Господ Исус Христос, че, богат като бе, за вас стана сиромаш, за да се обогатите вие чрез неговата сиромашия.*

Размяната е ясна: от бедност (сиромашия) към богатство. Исус стана беден, за да станем ние в замяна богати.

Кога Исус стана беден? Някои хора си Го представят беден през цялото Му земно служение, но това не е така. Сам Той не носеше много пари в Себе

Си, обаче никога нищо не Му липсваше. Когато Той изпрати Своите ученици сами и на тях не им липсваше нищо (Виж **Лука 22:35**). Така че, без изобщо да са бедни, Той и Неговите ученици редовно раздаваха на бедните (Виж **Йоан 12:4-8; 13:29**).

Наистина начините, по които Исус получаваше пари, бяха понякога нетрадиционни, но парите имат същата стойност, независимо дали са изтеглени от банка или от устата на риба! (виж **Матей 17:27**). Понякога и методите Му за снабдяване с храна бяха нетрадиционни, но човек, който може да снабди истинско пиршество за пет хиляди мъже, плюс жените и децата, определено не може да се смята за беден! (Виж **Матей 14:15-21**).

Всъщност, през цялото Си земно служение Исус точно илюстрира „изобилието“, както е дефинирано в **Глава 5**. Той винаги имаше всичко, от което се нуждаеше, за да върши Божията воля в Своя живот. Освен това, Той постоянно раздаваше на другите и Неговите запаси никога не се изчерпваха.

И така, кога Исус стана беден заради нас? Отговорът е: на кръста. Във **Второзаконие 28:48** Мойсей обобщава абсолютната бедност в четири израза: глад, жажда, голота и лишение от всичко. Исус преживя всичко това в неговата пълнота на кръста.

Той бе *гладен*. Не бе ял почти 24 часа.

Той бе *жаден*. Едни от последните Му думи бяха: „**Жаден съм!**“ (**Йоан 19:28**).

Той бе *гол*. Войниците бяха отнели от Него всичките Му дрехи (**Йоан 19:23**).

Той бе *лишен от всичко*. Исус вече не притежаваше нищо. След смъртта Му Той бе погребан с взета назаем плащеница във взет назаем гроб (**Лука 23:50-53**). Така Исус преживя изцяло и напълно абсолютна бедност заради нас.

Положителната страна на този аспект на размяната е представена по-пълно от Павел във **2 Коринтяни 9:8**:

⁸*А Бог е силен да преумножи на Вас всякакво благо, така щото, като имате всякога и във всичко това, което е достатъчно във всяко отношение, да изобилствате във всяко добро дело¹.*

Павел навсякъде набляга, че единствената основа за тази размяна е Божията благодат. Тя никога не може да бъде заслужена. Може да се получи единствено чрез вяра.

¹ Други приложения на този стих бяха разгледани в глава 5.

Много често „изобилието“ ни ще бъде като това на Исус докато Той бе на земята. Няма да носим със себе си големи суми пари, няма да имаме големи депозити в банката, но ден за ден ще имаме достатъчно за собствените си нужди и в повече, за да посрещаме нуждите на другите.

Думите на Исус, цитирани в **Деяния 20:35**, посочват причината за това ниво на снабдяване:

³⁵*По-блажено е да дава човек отколкото да приема.*

Божията цел е всички Негови деца да могат да се радват на по-голямо благословение. Следователно Той промисля за нас достатъчно, за да покрием собствените си нужди и за да даваме на другите.

Този пети аспект на размяната може да се обобщи така:

- Исус стана БЕДЕН с нашата БЕДНОСТ, за да станем ние БОГАТИ с Неговите БОГАТСТВА.

Размяната на кръста покрива също и емоционалните форми на страдание, които произтичат от човешкото беззаконие. Тук отново Исус изтърпя злото, за да можем ние на свой ред да се радваме на доброто. Две от най-жестоките рани, които нанесе беззаконието ни нанася са срам и отхвърляне. На кръста и двете паднаха върху Исус.

Срамът може да варира по интензивност от силно стеснение до съсипващо чувство за малоценност, което възпира човека от смислено общение както с Бог, така и с хората. Една от най-често срещаните причини за срама, която все повече и повече преобладава в съвременното ни общество, е някаква форма на сексуална злоупотреба или поругаване в детството. Често това оставя белези, които могат да бъдат изцелени само чрез Божията благодат.

Като говори за Исус на кръста, авторът на Евреи казва, че Той „издържа кръст, като презря срама“ (**Евреи 12:2**).

Екзекуцията чрез разпъване на кръст бе най-срамната от всички форми на смърт, с която се наказваха най-долната класа престъпници. Всичките дрехи на човека, който е трябвало да бъде екзекутиран, били събличани и той е бил излаган гол на втренчените погледи на минувачите, които му се присмивали и подигравали. Такава е била степента на срама, който Исус изтърпя като увисна на кръста (**Матей 27:35-44**).

В замяна на срама, който Исус понесе, Божията цел за всички, които Му се доверяват, е да споделят вечната Му слава. В **Евреи 2:10** авторът казва:

¹⁰*Защото бе уместно, щото Онзи (Бог)... като привежда много синове в слава да усъвършенствува чрез страдания начинателя на тяхното спасение (т.е. Исус).*

Срамът, който Исус изтърпя на кръста, отвори пътя за всички, които Му се доверяват не само да бъдат освободени от своя срам, но и да споделят с Него славата, която Му принадлежи по вечно право!

Съществува и една друга рана, която често пъти е даже по-болезнена от срама. Това е *отхвърлянето*. Обикновено то произтича от някаква форма на разрушено взаимоотношение. В най-ранните си форми то се причинява от родители, които отхвърлят собствените си деца. Това отхвърляне може да бъде активно, изразено чрез грубо отрицателно отношение, но може да бъде просто неспособност да се покаже любов и приемане. Ако една бременна жена поддържа негативни чувства спрямо бебето в утробата си, детето вероятно ще се роди с чувство за отхвърляне, което може да го преследва, докато стане възрастен човек, а даже и до гроба.

Разпадането на брака е друга често срещана причина за отхвърляне. Това е ярко обрисувано чрез Господните думи в **Исаия 54:6**:

⁶*Защото Господ те повика като жена оставена и наскърбена духом, да! жена взета в младост, а после отхвърлена, казва твоят Бог.*

Божият промисъл за изцеление на раната на отхвърляне е даден в **Матей 27:46,50**, където се описва връхната точка на агонията на Исус:

⁴⁶*А около деветия час Исус извика със силен глас и каза: Или, Или, Лама савахтани? сиреч: Боже Мой, Боже Мой, защо си Ме оставил?...⁵⁰ А Исус, като извика пак със силен глас, издъхна.*

За първи път в историята на вселената Божият Син извика към Своя Отец и не получи отговор. Исус толкова напълно се отъждестви с човешкото беззаконие, че безкомпромисната Божия святост накара Бог да отхвърли дори Своя собствен Син. По този начин Исус изтърпя отхвърлянето в най-болезнената му форма: бащиното отхвърляне. Почти незабавно след това Той умря, не от раните на разпъването, но от съкрушено сърце. Така Той, изпълни пророческата картина на Месията, дадена в **Псалом 69:20**:

²⁰*Укор съкрушии сърцето ми.*

Описанието в Матей веднага продължава:

И ето завесата на храма се раздра на две от горе до долу...

Символично това показва, че пътят бе отворен. Грешният човек можеше да влезе в пряко общение със святия Бог. Отхвърлянето на Исус отвори пътя за нас да бъдем приети от Бог като Негови деца. Това е обобщено от Павел в **Ефесяни 1:5-6**:

⁵*Като ни е предопределил да Му бъдем осиновени чрез Исуса Христа... ⁶за похвала на славната Си благодат, с която ни е обдарил във Възлюбения Си.*

Резултатът от отхвърлянето на Исус е нашето приемане.

Никога не е имало такава огромна нужда от Божия лек за срама и отхвърлянето колкото днес. Моята преценка е, че най-малко една четвърт от възрастните в Америка днес, страдат от рани на срам и отхвърляне. За мен е неизмерима радост да мога да посоча на такива хора изцелението, което кръстът на Исус предлага.

Двата емоционални аспекта на размяната на кръста, които бяха анализирани по-горе могат да се обобщят както следва:

- Исус понесе нашия СРАМ, за да можем да споделим Неговата СЛАВА.
- Исус изтърпя ОТХВЪРЛЯНЕТО ни, за да бъдем ние ПРИЕТИ като Божии деца.

Аспектите на размяната, анализирани по-горе, покриват някои от най-основните и неотложни нужди на човечеството, но в никакъв случай не са единствените. Всъщност, не съществува произтичаща от човешкия бунт нужда, която да не е покрита от същия принцип на размяната: *злото дойде върху Исус, за да можем ние да се сдобием с доброто*. Когато се научим да прилагаме този принцип в живота си, той ще освободи Божието снабдяване за всяка нужда.

Сега вече трябва да приложите този принцип, за да намерите отговор за конкретната нужда в живота си: *освобождение от проклятие*. Павел описва съответния аспект на размяната в **Галатяни 3:13-14**:

¹³*Христос ни изкупи от проклетията на закона, като стана проклет за нас; защото е писано: „Проклет всеки, който виси на дърво“;*¹⁴*така щото благословението, дадено на Авраама, да дойде чрез Христа Исуса на езичниците, за да приемем обещания Дух чрез вяра.*

Павел прилага към Исус на кръста една наредба от Моисеевия закон, постановена във **Второзаконие 21:23**, според която човек, екзекутиран чрез повесване на „дърво“ (дървена бесилка), попада под Божието проклятие. След това посочва произтичащата противоположност - благословението.

Не е необходимо да си теолог, за да анализираш този аспект на размяната:

- Исус стана ПРОКЛЯТИЕ, за да можем ние да приемем БЛАГОСЛОВЕНИЕТО.

Проклятието, което дойде върху Исус, е определено като „проклятието на закона“. То включва всяко едно от проклятията, изброени от Мойсей във **Второзаконие 28**, които бяха разгледани в **Глава 4**. Всяко едно от тях дойде върху Исус в Своята пълнота. По този начин Той отвори път за нас да придобием *равностойно пълно освобождение* и да влезем в съответните благословения.

Опитайте се за момент да си представите Исус, висящ на кръста. Тогава ще започнете да оценявате пълния ужас на проклятието.

Исус бе отхвърлен от Своите сънародници, предаден от един от учениците Си и изоставен от останалите (въпреки че по-късно някои се върнаха, за да видят Неговите последни предсмъртни мъки). Той бе оставен да виси гол между земята и небето. Тялото Му бе съсипано от болката на неизброимите рани, душата Му натежала от вината на цялото човечество. Земята Го бе отхвърлила, а небето не отговаряше на вика Му. Когато слънцето започна да залязва, тъмнината Го покри, а кръвта Му капеше на прашната, камениста земя. Въпреки това обаче, точно преди Исус да издъхне, от тъмнината дойде един финален, триумфиращ вик: „Свърши се!“

В гръцкия текст фразата „Свърши се!“ се състои само от една дума. Тя е глаголна форма, която показва, че действието е завършено в миналото, но има резултат в настоящето, в смисъл на свършено и завършено: „Напълно завършено е“ или „Свършено се свърши“.

Исус взе на Себе Си всяко зло последствие, което бунта бе нанесъл върху човечеството. Той изчерпа всяко проклятие на нарушения Божий закон. Всичко това го направи, за да можем ние на наш ред да приемем всяко благословение, което произтича от Неговото покорство. Тази жертва е огромна по своя обхват и все пак прекрасна в своята простота.

Можете ли с вяра да приемете тази равносметка за жертвата на Исус и всичко, което Той е придобил за вас? И по-специално, ако живеете под сянката

на проклятие, започнахте ли да виждате как, с огромната цена, която Му е струвало, Исус напълно плати за освобождението ви?

Ако е така трябва незабавно да откликнете по един определен начин, който представлява най-чистия и искрен израз на истинската вяра - да кажете: „Благодаря Ти!“

Направете го точно сега! Кажете „Благодаря Ти! Благодаря ти, Господи Исусе, за всичко, което Си направил за мен! Не го разбирам напълно, но го вярвам и съм благодарен“.

Сега продължавайте да Му благодарите със свои собствени думи. Колкото повече Му благодарите, толкова повече ще вярвате в това, което Той е направил за вас. И колкото повече вярвате, толкова повече ще искате да Му благодарите.

Благодарението е първата стъпка към освобождението.

18

Седем стъпки към освобождение

Съществува една и само една напълно достатъчна основа за всичко, което Божията милост е снабдила: размяната, която стана на кръста. В предишната глава бяха обобщени осем главни аспекта:

1. Исус бе НАКАЗАН, за да бъдем ние ОПРОСТЕНИ.
2. Исус бе НАРАНЕН, за да бъдем ние ИЗЦЕЛЕНИ.
3. Исус бе направен ГРЯХ с НАШАТА ГРЕХОВНОСТ, за да станем ние ПРАВЕДНИ с Неговата ПРАВЕДНОСТ.

4. Исус умря с нашата СМЪРТ, за да можем да споделим Неговия ЖИВОТ.
5. Исус стана БЕДЕН с нашата БЕДНОСТ, за да станем ние БОГАТИ с Неговите БОГАТСТВА.
6. Исус понесе СРАМА ни, за да споделим ние Неговата СЛАВА.
7. Исус изтърпя ОТХВЪРЛЯНЕТО ни, за да бъдем ние ПРИЕТИ като Божи чедра.
8. Исус стана ПРОКЛЯТИЕ, за да можем ние да приемем БЛАГОСЛОВЕНИЕ.

Този списък не е пълен. Съществуват и други аспекти на размяната, които биха могли да бъдат добавени. Но всички те са различни страни на това, което Бог е промислил чрез жертвата на Исус. Библията го обобщава с една голяма, включваща всички аспекти дума: *спасение*. Християните често ограничават спасението само с преживяването на опрощение на греховете и новородението. Макар и чудесно, това е само първата част на пълното спасение, разкрито в Новия Завет.

Пълният обseg на спасението е скрит, най-малко частично, поради проблеми с превода. В оригиналния новозаветен гръцки текст глаголът *содзо*, обикновено преведен спасявам, е използван по най-различни начини, които описват нещо много повече от прощение на греховете. В много случаи се използва за хора, които са изцелени физически¹, той се използва и за човек, който се освобождава от демони² и за мъртъв човек върнат към живота³. В случая с Лазар се използва за оздравяване от фатална болест⁴. В **2 Тимотей 4:18** Павел използва същия глагол, за да опише Божията непрестанна защита и предпазване от злото, които продължават през целия живот.

Пълното действие на спасението включва всяка част от човешкото същество. То е прекрасно обобщено в Павловата молитва в **1 Солунци 5:23**:

²³А сам Бог на мира да ви освети напълно; и дано се запазят непокътнати духа, душата и тялото ви без порок, до пришествието на нашия Господ Исус Христос.

Спасението включва цялата човешка личност - дух, душа и тяло и ще завърши напълно с възкресението на тялото при завръщането на Христос.

¹ Матей 9:21-22; 14:36; Марк 5:23, 28, 34; 6:56; 10:52; Лука 8:48; Деяния 4:9; 14:9; Яков 5:15.

² Лука 8:36.

³ Лука 8:50.

⁴ Йоан 11:12.

Никой, обаче, не навлиза във всичките разнообразни страни на спасението едновременно или наведнъж. Нормално е да се напредва на етапи, стъпка по стъпка. Много християни никога не отиват по-далеч от получаване на прощение на греховете си. Те не са запознати с многото други неща, които Бог е промислил и които са достъпни за тях даром.

Редът, по който всеки човек приема различните неща, които Бог е промислил, се определя от Божия суверенитет. Бог работи индивидуално с Всеки един от нас. Обикновено началната точка е прощение на греховете, но това не винаги е така. В земното служение на Исус, хората често първо получаваха физическо изцеление, а след това прощение на греховете.

Това може да стане и днес. През 1968 год. жена ми Рут, все още неомъжена и практикуваща своята юдейска религия, била на легло в продължение на много седмици. Един ден, по чудотворен начин, Исус я посетил в спалнята ѝ и тя била моментално и напълно изцелена. Това се случило 2 години преди тя да разбере нуждата си от прощение на греховете. Чак тогава била новородена.

Когато идваме при Бог въз основа на Христовата жертва, трябва да бъдем чувствителни към водителството на Святия Дух. Не можем да наложим на Бог нашите приоритети. Трябва да Му позволим да действа в нас по реда, който Той е избрал. Един човек, например, може да е решен да търси финансово преуспяване, докато Божият пръв приоритет за него е праведност. Ако той упорито настоява на претенциите си за преуспяване преди праведността, може да не получи нито едното, нито другото!

Друг човек може да търси физическо изцеление, без да знае, че коренът на физическата му болест е вътрешен емоционален проблем - отхвърляне, скръб или несигурност. Бог започва да дава емоционалното изцеление, което е необходимо и ако човекът не се отвори към това, но продължи да проси само физическо изцеление, може накрая да не получи нито физическо, нито емоционално изцеление.

Понякога Бог се опитва да ни разкрие спасението, което Той е промислил като отговор на нашата най-спешна нужда, но ние не го осъзнаваме. Това се отнася особено за снабдяването на освобождението от проклятие. Много често проклятието върху живота на един човек е неподозирания бариера, която му пречи да приеме Божия промисъл за спасение. Обикновено трябва да се справим първо с тази бариера, преди да могат да бъдат посрещнати другите нужди.

Това е снабдяването, върху което сега ще се съсредоточим: *размяната от проклятие към благословение*. В този момент, ние се сблъскваме със

съвсем същите Възможности, които Мойсей постави пред израилтяните, когато се приготвяха да влязат в ханаанската земя:

Второзаконие 30:19

¹⁹Днес викам небето и земята за свидетели против вас, че положих пред вас живота и смъртта, благословиенето и проклетията; за това, изберете живота, за да живееш ти и потомството ти.

Тези възможности бяха толкова сериозни и толкова обширни в последствията си, че Мойсей призова небето и земята да свидетелстват за отговора на Израел.

Алтернативите бяха ясни: живот и благословения, от една страна; смърт и проклетия, от друга. Бог изискваше израилтяните да направят своя избор. Той ги подтикваше към правилния избор: живот и благословение. Но Той нямаше да направи избора вместо тях. Той също им припомни, че изборът, който ще направят ще засегне не само собствения им живот, но също и живота на потомците им. Това показва още една характерна черта на благословиенята и на проклетията: те се предават от поколение на поколение.

Изборът, който Израел направи тогава, определи съдбата им. Същото се отнася и за нас днес. Бог е поставил пред нас съвсем същите алтернативи: живот и благословения или смърт и проклетия. Той оставя на нас да изберем. Точно както Израел, и ние определяме съдбата си чрез избора, който правим. Изборът ни също може да повлияе и на съдбата на потомците ни.

Спомням си момента, когато за пръв път се сблъсках с тези думи на Мойсей. Когато разбрах, че Бог изисква отговор от мен, аз се уплаших. Бог ме чакаше да избира! Не можех да заобиколя този избор. Да не избира, в действителност означаваше да направя погрешния избор.

Благодаря на Бог, че Той ми даде благодат, за да направя верния избор. Никога, през всичките години оттогава, не съм се разкайвал за него. Скоро след това Бог започна да ми показва последствията от избора ми. Бях преминал през една врата, водеща към ходене с вяра и покорство за цял живот, и вече нямаше връщане назад.

Всички, които желаят да преминат от проклетие в благословение, трябва да преминат през същата врата. Първо, трябва да има ясно различаване на възможностите, които Бог поставя пред нас. След това трябва да има прост, положителен отговор: „Господи, въз основа на Твоето Слово, давам своя отговор. Отказвам се от смъртта и проклетията и избирам живота и благословиенята“.

След като сме направили този избор, можем да продължим като изискаме освобождение от каквито и да било проклетия върху живота ни. Кои са стъпките, които трябва да предприемем за това? Не съществува установен модел, който всеки трябва да следва. Открих, че когато водят хората към освобождение, обикновено е от полза да ги превода през седемте стъпки споменати по-долу.

Към този въпрос можете да подходите от гледната точка на човек, който се интересува как да помогне или да съветва другите. Но за да се възползвате изцяло от това указание, ви препоръчвам да се поставите мислено на мястото на човека, който се нуждае от освобождение. Следвайки този подход, вие всъщност, може да откриете къде се намирате:

1. Изповядайте вярата си в Христос и в Неговата жертва спрямо себе си.

В **Римляни 10:9-10** Павел обяснява, че съществуват две основни условия, които са необходими, за да ни ползва Христовата жертва: *да повярваме* със сърцето си, че Бог е възкресил Исус от мъртвите и *да изповядаме* с устата си, че Той е Господ. Вярата в сърцето не е напълно ефективна, докато не бъде завършена чрез изповед с устата.

Думата *изповядвам* буквално означава 'казвам същото като'. В контекста на библейската вяра, изповед означава да кажеш с устата си това, което Бог вече е казал в Словото Си. В **Евреи 3:1** Исус е наречен „Първосвещеникът на нашата изповед“. Когато поддържаме правилната библейска изповед относно Него, ние освобождаваме Неговото свещеническо служение за нас.

За да се ползваме от Христовата жертва, ние трябва да направим нашата изповед конкретна и лична. Например:

„Господи Исусе, вярвам, че Ти си Божият Син и единственият път към Бога, че Ти умря на кръста за моите грехове и възкръсна от мъртвите“.

2. Покайте се от всички си бунт и греховете си.

Може да съществуват много външни фактори, дори и такива, които идват от предишни поколения и допринасят за проклятието върху живота ви. Въпреки това обаче, коренът на всички ваши проблеми се намира във вас самия. Той се обобщава с една дума *авон* (беззаконие) - бунтовното ви отношение спрямо Бога и произтичащите от него грехове. За това трябва да се поеме лична отговорност.

Следователно, преди да можете да получите Божията милост, Той изисква да се покаете. Това трябва да бъде доброволно решение от ваша

страна - да оставите бунта си и да се подчините без резерви на всичко, което Бог иска от вас. Човек, който истински се е покаял повече не спори с Бог!

Никъде в Новия Завет не се говори за вяра, която подминава покаянието. Когато Йоан Кръстител дойде, за да подготви пътя пред Исус, първата дума от посланието му беше: „**Покайте се...!**“ (**Матей 3:2**). По-късно, когато Исус започна публичното си служение, Той започна от там, от където Йоан беше свършил:

Марк 1:15

Покайте се и повярвайте в благовестието.

Без покаяние не е възможно да има резултатна вяра. Много християни постоянно се борят за вяра, защото никога не са успели да изпълнят условието за покаяние. Впоследствие те никога не получават пълнотата от Христовата жертва.

Ето изповедта, която предлагам и която изразява покаянието, което Бог изисква:

„Аз изоставям целия си бунт и всичкия си грях и Ти се подчинявам като на Мой Господ“.

3. Изискайте прощение на всичките си грехове.

Голямата бариера, която държи Божиите благословения вън от живота ни е НЕПРОСТЕН ГРЯХ. Бог вече е промислил греховете ни да бъдат опростени, обаче, Той няма да извърши това, докато не ги изповядаме.

1 Йоан 1:9

Ако изповядаме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправда.

Бог е верен да извърши това, защото ни е дал Своето обещание, а Той винаги изпълнява обещанията Си. Той е и справедлив, защото пълното наказание за греховете ни вече е платено от Исус.

Може би Бог ви е показал определени грехове, които са отворили място за проклетие. Ако е така, направете конкретна изповед на тези грехове.

Възможно е също проклятието да е дошло върху вас поради грехове извършени от предшествениците ви (особено практикуване на идолопоклонство или окултизъм). Вие не носите вината за греховете, които предшествениците ви са извършили, обаче, може да бъдете засегнати по

различни начини от последствията на техните грехове. Ако знаете, че вашият случай е такъв, помолете Бог да ви освободи и от тези последствия.

Ето една подходяща молитва:

„Господи, изповядвам всичките си грехове пред Теб и моля за Твоето прощение, особено за всички грехове, които са ме изложили на проклятие. Освободи ме също от последствията на греховете на предшествениците ми“.

4. Простете на всички хора, които някога са ви наранили или онеправдали.

Друга голяма бариера, която може да задържа Божиите благословения вън от живота ни е, че в сърцата си имаме непростителност спрямо други хора. В **Марк 11:25** Исус набляга на факта, че трябва да се справим с тази непростителност, ако очакваме Бог да отговори на молитвите ни.

²⁵И когато се изправите на молитва, прощавайте, ако имате нещо против някого, за да прости и Отец ви, Който е на небесата, вашите прегрешения.

Същият принцип минава през целия Нов Завет; ако искаме Бог да прости на нас, ние трябва да сме готови да простим на другите.

Прощаването не е някакво чувство, то е решение. Понякога го илюстрирам с една малка „притча“. Да речем в ръката си държите разписка от друг човек за сумата от 10 000 долара. На небето обаче, Бог има в ръката си разписка, подписана от вас за сумата от 10 000 000 долара. Бог ви прави предложение: „Ти скъсай разписката, която държиш в ръката си и аз ще скъсам разписката в Моята ръка. От друга страна, ако държиш на своята разписка, то и Аз ще държа на Моята!“

В този смисъл, да простим на друг човек не означава да направим голяма жертва, а просто да осъзнаем, че сме заинтересовани да го направим. Всеки, който не желае да отмени дълг за 10 000 долара, за да бъде отменен и собствения му дълг от 10 000 000 долара, няма никакъв търговски нюх.

Може би сега Бог ви напомня за някой човек или хора, на които трябва да простите. Ако е така, може да потърсите помощта на Святия Дух. Той ще ви насочи да вземете правилното решение, но Той няма да го вземе вместо вас. Докато чувствате Неговото подбуждение, отговорете. Вземете ясно и определено решение да простите. След това изговорете на глас решението

си. Кажете гласно „Господи, прощавам на..." и назовете човека или хората, за които се отнася това. Онези, които ви е най-трудно да назовете са тези, на които трябва най-вече да простите. Ето няколко прости думи, които може да използвате:

„Чрез решение на волята си, прощавам на всички, които са ми навредили или са извършили зло спрямо мен, точно както искам и Бог да прости на мен. В частност прощавам на..." (назовете човека или хората).

5. Отречете се от всички контакти с какъвто и да било окултизъм или сатанизъм.

Преди да стигнете до действителната молитва за освобождение има още една важна област, с която трябва да се справите: всеки контакт с какъвто и да било окултизъм или сатанизъм. Това включва много широка област от дейности и практики. (Може да погледнете шеста глава, където е посочен списък на някои от основните форми на окултизъм). Ако не сте наясно с някоя област, която не е спомената в списъка, помолете Бог да ви я изясни.

Ако някога сте се занимавали с такива дейности или практики, то вие сте прекосили невидимата граница към царството на Сатана. Оттогава, независимо дали го знаете или не, Сатана ви счита за един от своите подвластни. Счита, че има законна претенция спрямо вас. Тъй като Божието Царство и царството на Сатана са в пълна опозиция едно срещу друго, не можете да се радвате на пълните права и облаги на гражданин на Божието Царство, докато не скъсате окончателно и завинаги със Сатана и не отмените напълно всички претенции, които той може да има към вас.

Във **2 Коринтяни 6:14-15** Павел набляга на необходимостта от пълно скъсване с царството на Сатана:

¹⁴...*какво общение има светлината с тъмнината?* ¹⁵*И какво съгласие има Христос с Велиала [т.е. Сатана]?*

Стих 17 включва директна заповед от Бог:

¹⁷*Затова - „Излезте изсред тях и отделете се”, казва Господ, „И не се допирайте до нечисто”; и „Аз ще ви приема...”*

За да извършите това е необходимо да отстраните всякакви „контактни предмети“ - т.е. предмети, които все още ви свързват със Сатана. Това може да включва много различни неща. В моя случай, който споменах в **Глава 2**, това бяха китайските дракони, които бях наследил. Ако имате някакви съмнения относно начина, по който можете да приложите това във вашата ситуация, помолете Бог да ви покаже всяко нещо, което Го оскърбява. След това по най-бързия начин се избавете от него; изгорете го, натрошете го, изхвърлете го в дълбока вода - направете нещо!

Ако сте готови да направите това окончателно скъсване със Сатана и царството му, ето подходящ начин да го заявите:

„Отричам се от всички контакти с каквато и да била форма на окултизъм или сатанизъм - ако имам каквото и да било "контактни предмети", решавам да ги унищожа. Премахвам всички претенции на Сатана спрямо мен“.

6. Сега сте готови да се молите с молитвата за освобождаване от проклятие.

Ако сте преминали през всяка една от предишните пет стъпки, сега можете да се молите с действителната молитва за освобождение от каквото и да било проклятие над живота ви. Помнете обаче, че съществува само една основа, върху която Бог предлага своята милост - размяната, която стана, когато Исус умря на кръста. В тази размяна бе включен и промисълът за освобождение от всяко проклятие. Висейки на кръста, Исус стана проклет с всяко проклятие, за да можете вие на свой ред да бъдете освободени от него и да получите Божието благословение.

Важно е да основавате вярата си *единствено* на това, което Исус придоби за Вас чрез жертвата Си на кръста. Не трябва да „печелите“ освобождението си. Не трябва да сте „достойни“. Ако идвате при Бог с подобни мисли няма да имате здрава основа за вашата вяра. Бог ни отговаря само въз основата на това, което Исус е направил за нас, не въз основа на някакви заслуги, които може да си въобразяваме, че имаме.

Ако се молите с тази основа на вяра вашата молитва не трябва просто да свърши с искането, но с действително приемане. В **Марк 11:24** Исус установява това като принцип:

²⁴Затова ви казвам: Всичко каквото поискате в молитва вярвайте, че сте го получили и ще ви се сбъдне.

При този вид молитва има два различни етапа, които са свързани като причина и резултат: *получаване* и *имане*. *Получаването* е причината, в резултат на която идва *имането*. *Получаването* е в минало време, а *имането* е в бъдеще. *Получаването* става, когато се молим. *Имането* идва на времето и по начина, определен от Божия суверенитет. Но принципът, който Исус изтъква е следният: ако не *получим*, докато се молим, няма гаранция, че изобщо някога ще *имаме*.

Ето една молитва, която би била подходяща. Първо можете да я прочетете и след това да продължите да четете за допълнителни напътствия:

„Господи, Исусе, вярвам, че на кръста Ти пое Върху Себе Си Всяко проклятие, което изобщо може да дойде върху мен. Затова сега Те моля да ме освободиш от всяко едно проклятие върху моя живот - в Твоето име, Господи Исусе! Сега, чрез вяра получавам своето освобождение и Ти благодаря за него“.

Сега спрете за момент! Преди да се молите с тази молитва за освобождение ще бъде добре отново да потвърдите всяка една от петте изповеди, които вече направихте. За да ви бъде по-лесно, те са изброени по-долу, но без допълнителни забележки или обяснения.

Прочетете ги на глас, бавно и решително, с нераздвоено внимание. Ако чувствате несигурност относно някоя изповед върнете се и отново прочетете обясненията. Отъждествявайте себе си с думите, които произнасяте. Когато ги четете, *трябва да усещате, че сте дошли пред Бог* с думите, които изговаряте. След това веднага изговорете молитвата за освобождение, която е повторена в края.

Ето цялата молитва:

Господи Исусе, вярвам, че Ти си Божият Син и единственият път към Бог, че Ти умря на кръста за моите грехове и възкръсна от мъртвите.

Изоставям бунта и греховете си и Ти се подчинявам като на свой Господ.

Изповядвам всичките си грехове пред Теб и моля за Твоята прошка, особено за всеки грях, който ме е излагал на проклятие. Освободи ме също и от последствията на всеки наследствен грях.

Чрез решение на волята си прощавам на всички, които са ме наранили - така както искам и Бог да прости на мен. Прощавам конкретно на.....

Отхвърлям всяка връзка с каквото и да било окултно или сатанинско нещо, ако имам някакви контактни предмети аз Взимам решение да ги унищожа. Отхвърлям всички сатанински претенции към мен.

Господи Исусе, вярвам, че на кръста Ти пое върху Себе Си всяко проклятие, което изобщо може да дойде Върху мен. Затова сега Те моля да ме освободиш от всяко едно проклятие върху моя живот - в Твоето име, Господи Исусе Христе!

Чрез вяра сега получавам своето освобождение и Ти благодаря за него!"

Не спирайте след като сте казали „Благодаря Ти“ веднъж или два пъти. Вашият ум не може напълно да схване това, което сте поискали Бог да направи за вас. Откликнете със сърцето си. Сега може да е времето да освободите болките, тежестите или задръжките, които в продължение на години са се трупали Вътре във вас. Ако във вас се отприщи някакъв язовир, не се опитвайте да задържите сълзите които напират от сърцето ви.

Не позволявайте смущението или стеснителността да ви попречат! Бог през цялото време е знаел нещата, които криете в себе си и Той ни най-малко не се смущава от тях. Тогава защо вие трябва да се смущавате? Кажете на Бог колко много Го обичате наистина. Колкото повече изразявате своята любов, толкова по-реално ще става всичко за вас.

От друга страна няма установен модел, по който да откликнете на Бог и който всички трябва да следват. Ключът към освобождението не е някакъв определен вид отклик. Вярата може да бъде изразена по много различни

начини. Бъдете с Бог такива каквито сте. Отворете цялото си същество за Божията любов както цветето отваря цвета си за слънцето.

7. Сега повярвайте, че сте получили това, което сте поискали и ходете в Божието благословение.

Не се опитвайте да разберете каква форма ще приеме благословието и как Бог ще ви го даде. Оставете това в Божиите ръце. Нека Той да го направи така, както Той иска и когато иска. Не трябва да сте загрижени за това. Вашата част е просто да бъдете отворени, без задръжки, за всичко, което Бог иска да извърши във вас и за вас чрез Своето благословение.

Помнете, че Бог *„може да направи несравнимо повече, отколкото искаме или мислим“ (Ефесяни 3:20)*. Така че, не ограничавайте дейността на Бог само в това, което вие си мислите.

Можете да използвате следните простички думи:

„Господи, сега се отварям да получа Твоите благословения независимо по какъв начин искаш да ми ги дадеш“.

Наистина е вълнуващо да видите как Бог ще отговори!

19

От сенките към слънчевата светлина

Ако сте следвали насоките от предходната глава вече сте пресекли една невидима граница. Зад вас остана територията затъмнена от всякакъв вид проклетия, които идват от различни източници. Пред вас се простира територия, блестяща от слънчевата светлина на Божиите обещания. Преди да продължите, припомнете си обобщението на списъка, който Мойсей даде във **Второзаконие 28:2-13**.

Издигане

Преуспяване

Здраве

Победа

Възпроизвеждане

Божие благоволение

Всичко това са части на наследството ни в Христос, които чакат вие да ги проучите и изискате.

Може би ще ви е от помощ да си повторите тези ключови думи няколко пъти, за предпочитане на висок глас. За човек, който е живял под проклятие, често пъти е трудно да си представи какво означава да се радва на съответните благословения. Помолете Бог да направи новото ви наследство живо и реално за вас. Може би ще е нужно да продължите да повтаряте тези думи често, дори по няколко пъти на ден, докато наистина не разберете, че те се отнасят за вас.

Докато ги повтаряте спирайте и благодарете на Бог, че сега всяко едно от тези неща е част от вашето наследство. Помнете, че благодарението е най-чистият и простичък израз на вярата. Ако сте водили продължителна битка с проклятие над вашия живот, в ума ви може да има области, където тъмнината не се разсейва мигновено. Повтарянето на тези положителни думи, които описват благословието, ще бъде като първите слънчеви лъчи, които започват да осветяват тъмна долина, след това се разпростират, докато цялата долина се потопи в светлина.

Преминаването от тъмната в осветената територия може да стане по най-различен начин. Няма определен модел, който да е валиден за всички. Някои хора преживяват почти моментално освобождение и сякаш веднага навлизат в благословенията, които Писанието обещава. Други, които са също толкова искрени, може да преминат през дълга, трудна борба. Колкото по-дълбоко са навлезли в окултизма, толкова по-трудна може да бъде битката за излизане. Сатана счита тези хора за своя законна жертва и е решен да ги държи здраво. Що се отнася до тях, те трябва да са дори по-решени да отстояват като изискват свободата, която бе откупена за тях чрез жертвата на Исус.

Сатана има поне някакво предумисъл относно това, което Бог е приготвил за тези, които се освободят от неговото подтисничество. Колкото по-големи са благословенията запазени за дадения човек, толкова по-решителен ще бъде опитът на Сатана да го задържи. Погледнато в тази светлина и очаквайки бъдещите благословения, нашата борба може, всъщност, да стане източник на насърчение.

Но над всички тези фактори сме изправени пред Божия суверенитет. Божието разбиране е различно от нашето. В дадена ситуация Той взема предвид неща, за които ние нищо не знаем. Той винаги изпълнява обещанията Си, но в повечето случаи има две неща, които Бог не открива предварително: точният начин, по който ще работи в живота на различните хора и точното време, което Той ще избере. Никой не може да Му диктува как точно да изпълни обещанията Си. Това, което трябва да направим е да поддържаме отношение на твърдо и непоклатимо упование, че Бог ще се движи, когато и както на Него Му е угодно.

Още веднъж трябва да разгледаме положителната страна на размяната, описана от Павел в **Галатяни 3:13-14**:

¹³*Христос ни изкупи от проклетията на закона, като стана проклет за нас; защото е писано:¹⁴ „Проклет всеки, който виси на дърво“; така щото благословието, дадено на Авраам, да дойде чрез Христа Исуса на езичниците, за да приемем обещания Дух чрез вяра.*

Павел посочва три важни факта, които се отнасят до обещаното благословение.

Първо, то не е нещо смътно и неопределено. То е съвсем конкретно: *благословието, дадено на Авраама*. Неговият обхват се определя в **Битие 24:1**: „...Господ беше благословил Авраама във всичко“. Божието благословение покри всяка област от живота на Авраам. Бог е подготвил съответни благословения за всеки човек, който изпълнява Неговите условия.

Второ, благословието идва само в *Исус Христос*. То не може да се спечели чрез нашите усилия. То се предлага единствено въз основа на нашето взаимоотношение с Бог чрез Исус Христос. Няма друг канал, по който благословието да потече в нашия живот. Ако взаимоотношението с Христос е пропито с неверие или непокорство, благословието ще спре да протича. Но слава на Бога, то може веднага да се възстанови чрез искрено покаяние!

Трето, благословието е определено по-нататък и като „обещанието на (Святия) Дух“. В **Йоан 16:13-15** Исус казва относно това:

¹³*А когато дойде онзи, Духът на истината, ще ви упътва на всяка истина...*
¹⁴*Той Мене ще прослави, защото от Моето ще взема и ще ви известява.*¹⁵
Всичко, що има Отец, е Мое; затова казах, че от Моето като взема, ще ви известява.

Какви чудесни думи на насърчение! И трите личности на Троицата - Отец, Син и Святият Дух - са обединени в Своята цел да споделят с нас всичко, което е изкупено за нас чрез жертвата на Исус. И понеже това е толкова по-велико от онова, което естественият ум може да схване, ние трябва да зависим от Святия Дух да ни въведе в нашето пълно наследство и да ни покаже как да приложим това, което Бог е промислил за нас.

В **Римляни 8:14** Павел отново набляга на уникалната роля на Святия Дух:

¹⁴*Понеже които се управляват от Божия Дух, те са Божи синове.*

Тук Павел внимава да се използва сегашно продължително време „които *непрекъснато се управляват* от Божия Дух“. Да сме „водени от Святия Дух“ не е еднократно преживяване, което става веднъж в живота ни. Това е нещо, от което трябва да зависим всеки миг. Това е единствената пътека, която води към духовна зрялост. Чрез него ние израстваме от малки деца до зрели Божии синове.

За нещастие, много християни никога не са изпитали напълно радостта от партньорството и водителството на Святия Дух поради една основна причина. Те не разбират, че Той е *Личност*. „*Господ е Духът*“ (2 *Коринтяни 3:17*). Както Бог Отец е Господ и Бог Син е Господ, така също и Бог Дух е Господ. Той не е просто някаква теологична абстракция, нито пък система от правила, нито пък половин изречение в края на апостолските поздрави. Той е Личност и Той иска да развием интимно, *лично* взаимоотношение с Него.

Святият Дух си има Своите определени характерни особености. Той не е агресивен, не е „такъв, който се налага“, нито пък крещи срещу нас. Той обикновено говори в нежни тонове и ни упътва чрез нежни импулси. За да получим Неговото водителство, ние трябва да сме внимателни към Неговия глас и чувствителни към Неговите импулси.

Нещо повече, Святият Дух работи индивидуално с всеки един от нас. Не съществува определена система от правила, която да ни помогне да навлезем в Божиите обещания. Всеки един от нас е особена, отличаваща се от другите личност, която има характерни за нея нужди и стремежи, уникални за нея силни страни и слабости. Святият Дух уважава нашата уникалност. Някой беше казал, че Бог никога не прави един вярващ точно копие на друг; нито пък произвежда християни чрез поточна линия.

Само Святият Дух знае специфичните опасности, които ни заплашват в определена ситуация, или конкретните благословения, които ще посрещнат личните ни нужди. Той вярно ни води през опасностите и ни разкрива благословенията. Ако започнем да следваме някоя религиозна система или пък ако се стараем да подражаваме на други християни, може да пропуснем някои от най-отбраните благословения, които Бог е определил за нас.

Затова ще постъпите мъдро ако спрете за момент и изговорите една кратка молитва:

„Святи Душе, отварям сърцето и душата си към теб. Открий ми благословенията, които Исус е придобил за мен и как мога да ги получа“.

В **Евреи 10:14**, което вече цитирахме в **17 глава**, авторът използва две контрастни времена, за да опише две противоположни страни на размяната, която стана на кръста. За да опише какво Исус постигна, той използва минало време, което показва, че действието е завършено в миналото, но резултатите са в сила и днес: „*Защото с един принос Той е усъвършенствал завинаги...*” Това, което Исус направи е абсолютно и напълно завършено завинаги. Нищо не трябва да се прибавя, нищо не може да се отнема.

От друга страна, за да опише действието на жертвата в тези, които я приемат за себе си, авторът използва *несвършена форма на глагола*¹: „ония, които се *освещават*”. Приемането на жертвата не става наведнъж, то е *прогресивно*. Процесът, чрез който я приемаме е описан като „освещаване” - т.е. отделяне за Бог в святост. Когато постепенно довеждаме живота си до съответствие с Божиите изисквания за святост, ние по-пълно навлизаме в Неговите благословения.

Когато се сблъскат с това предизвикателство, християните понякога отговарят: „Но аз мислих, че съм получил всичко, когато бях новороден”. Отговорът е и да, и не. Този въпрос има две страни: законна и преживяна. Отговорът ще зависи от страната, от която го разглеждаме.

Законно вие наистина „получихте всичко”, когато бяхте новородени. Според **Римляни 8:17**, когато станяхте Божии деца, вие всъщност станяхте „наследници на Бога и сънаследници с Христа”. Законно, от този момент нататък, на вас ви бе дадено правото да споделите с Христос цялото Негово наследство.

Що се отнася до преживяното обаче, вие встъпихте в началото на един процес, който изисква цял живот, за да бъде завършен. Християнският живот може да се опише като развитие от законното към преживяното. Стъпка по стъпка, с вяра, трябва да преживяваме всичко, което по законно право, чрез вярата ни в Христос, е вече наше. Авторът на Евреи нарича това освещение.

В **Йоан 1:12-13** апостолът говори за тези, които са били новородени чрез приемане на Исус като казва, че Бог им е дал *правото да станат Божии чада*. Гръцката дума преведена „право” е *екзоусиа*, която обикновено се превежда „власт”. Именно това, всъщност, човек получава при новородението - власт да стане Божие дете.

Властта обаче, е резултатна само дотолкова, доколкото се упражнява. Потенциалът на новородението е неограничен, но действителните резултати зависят от упражняването на властта, която върви заедно с него. Какъв ще

¹ Или Сегашно продължително време на английски език.

стане човек чрез новородението се определя от това до колко той упражнява дадената му от Бог власт.

Съществува паралел между преживяването на вярващите, които влизат в Божиите обещания под Новия завет и това на израилтяните, които влязоха в Ханаан под Стария завет. При първия завет, чрез водача на име Исус Навин, Бог въведе своя народ *в обещаната земя*. При втория завет, чрез водача на име Исус (която е друга форма на името Исус Навин), Бог въвежда Своя народ *в земята на обещанията*. Точно както Ханаанската земя бе физическото наследство, предназначено за Израел, така и Божиите обещания, предлагани чрез Исус, са духовното наследство, предназначено за християните в тази диспенсация. Същите принципи, които тогава са се отнасяли за израилтяните, сега се отнасят за християните.

В **Исус Навин 1:2-3** Бог даде насоки на Исус Навин за това как израилтяните трябваше да завладеят своето наследство.

²Слугата Ми Мойсей умря; сега, прочее, стани та мини през тоя Йордан, ти и всички твои люде, в земята, която Аз давам на тях, на израилтяните.³Всяко място, на което стъпи стъпалото на нозете Ви, давам ви го, според както казах на Моисея.

Тук откриваме същия контраст на глаголните времена както в **Евреи 10:14**. Във втори стих Бог използва несвършената форма на глагола¹: „(земята, която) Аз давам..” Но в **3 стих** Той използва глаголна форма, която показва, че действието е завършено в миналото, но резултатите са в сила и в настоящето „дал съм ви го²” Буквален превод от английски: „всяко място на което стъпи стъпалото на нозете ви, дал съм ви го, според както казах на Мойсей” (бел. пр).. От **3 стих** нататък законното притежание на Ханаан бе установено: страната принадлежеше на Израел. В областта на преживяното обаче, нищо не се беше променило. Ханаанците бяха тези, които все още владееха земята.

Предизвикателството за Исус Навин и неговия народ бе да се придвижат от законното към преживяното. Това те трябваше да направят стъпка по стъпка. Когато те стъпваха на някое място то ставаше тяхно не само законно, но и на практика.

Ако израилтяните бяха откликнали на Божието обещание както някои християни обичат да откликват, историята щеше да бъде много различна. Щяха да си останат на източния бряг на Йордан, да скръстят ръце, да гледат

¹ Или Сегашно продължително време на английски език.

² Буквален превод от английски: „Всяко място на което стъпи стъпалото на нозете ви, дал съм ви го, според както казах на Мойсей” (Бел. Пр.).

на запад и да казват: „Цялата тази земя е наша!“ Но ханаанците щяха да им се изсмеят. Те знаеха кой все още притежава земята.

Както и стана, Исус Навин и неговите хора действаха много по-различно. Първо, те преминаха Йордан чрез чудо, което Бог извърши в отговор на тяхното послушание. След това обсадиха и завладяха Ерихон - отново чрез чудо. Но след това те се предвиждаха най-вече чрез битки, не чрез чудеса. Те обходиха Ханаан във всички посоки и проведоха много последователни битки срещу обитателите на земята. Дори след усиленото воюване, задачата им не бе изпълнена. Доста време след това Бог каза на Исус Навин: „...остава още много земя да се превзема“ (**Исус Навин 13:1**).

Като вярващи в Новия завет, ние се сблъскваме точно със същото предизвикателство: да се придвижим от законното към преживяното. Както Израел и ние трябва да се придвижваме стъпка по стъпка, и също както Израел, и ние ще се сблъскаме с опозиция. Нашето развитие постоянно ще бъде оспорвано от сатанинските сили. Ние ще трябва да се научим да ги побеждаваме с духовните оръжия, които Бог ни е дал. В крайна сметка Христовите обещания в Новия Завет са дадени само на един вид хора: „на този, който победи“ (виж **Откровение 2 и 3**). Правото върху наследството е обобщено в **Откровение 21:7** „Който побеждава ще наследи тия неща“.

За да ни заздравя и да ни даде допълнително насърчение Бог е положил пред нас примера на Авраам, който е наречен „оtec на всички ни“. Чрез Авраам Бог не само установи степента на благословение, което Той е подготвил за всеки един от нас, благословение, което е „Във всяко нещо“, но също маркира и пътищата, които Водят до него. Животът на Авраам е както пример, така и предизвикателство в три основни области: незабавното му послушание, пълното му упование в Божието Слово и непоколебимото му търпение.

В **Евреи 11:8** авторът описва незабавното му и безрезервно послушание:

⁸С вяра Авраам послуша, когато бе повикан да излезе и да отиде на едно място, което щеше да получи в наследство, и излезе без да знае къде отива.

Авраам не поиска никакви обяснения за причината, поради която трябва да излезе, нито поиска никакви описания на мястото, където трябваше да отиде. Незабавно, без да задава въпроси, той просто направи това, което Бог му каза да направи. Същото покорство характеризираше целия му живот. Например, когато Бог изиска той и целия му дом да се обрежат (**Битие 17:9-14,23-27**); дори когато Бог поиска от него да даде в жертва своя син Исак (**Битие 22:1-14**). Нито веднъж Авраам не се

поколеба в своето покорство, нито пък разпитваше Бог за това, което трябваше да направи.

В **Римляни 4:16-21** Павел посочва, че когато Бог нарече Авраам „отец на много народи“, той имаше само един син от слугинята Агар, докато неговата съпруга Сара в продължение на много години бе неплодна. И все пак той съчете описанието, което Бог му даде за истинно от момента, в който то бе изговорено. И тъй като той прие Божието Слово без да задава въпроси, въпреки че бе противоположно на това, което виждаше, накрая дойде и физическото изпълнение, което бе потвърдено от неговите сетива.

Всъщност, от времето, когато Бог за първи път обеща на Авраам многобройно като звездите потомство, до времето когато се роди синът, който беше обещаният наследник, изминаха около 25 години. През всички тези години той нямаше за какво друго да се държи освен за Божието обещание. Явно е бил изправен пред непрестанното изкушение да се обезсърчи. И все пак той никога не се отказа и не захвърли своята вяра. Накрая, наградата за неговата непоколебимост е обобщена в **Евреи 6:15**

¹⁵*И така, Авраам, като устоя, получи обещаното.*

В **Римляни 4:11-12** Павел казва, че ние сме деца на Авраам, които трябва да *„ходят в стъпките на оная вяра, която... Авраам е имал“*. Това е библейското изискване, за да Влезем В „благословието на Авраам“, обещано в **Галатяни 3:14**. Както Авраам и ние трябва да приемем Божието Слово като сигурен, непроменим елемент в нашия живот. Всички различни човешки мнения и всички променливи впечатления на нашите сетива са просто *„трева, която съхне“*. *„Но словото на нашия Бог ще остане до века“* (**Исая 40:8**).

Приемането на Божието Слово обаче, не трябва да бъде чисто интелектуално или теоретично. Трябва да го изживим в действията си чрез незабавно, безрезервно послушание и чрез непоколебимо устояване пред лицето на всички обезсърчения, точно както направи и Авраам. По този начин ще открием, че Божието Слово непременно ще се докаже на практика в нашия живот. Ще имаме Божието благословение като Авраам - „във всяко нещо“.

Сатана постоянно ще ни се противопоставя с умствен или емоционален натиск: съмнения, страх, вина, объркване и т.н. Може също да обсипе телата ни с най-различни физически болести. Но срещу всичко това Бог ни е дал едно изключително резултатно оръжие: Своето Слово. В **Ефесяни 6:17** Павел ни напътства:

¹⁷*...вземете... меча на Духа, който е Божието Слово...*

Това изисква взаимното участие на човешкото и божественото. Този меч е мечът на Святия Дух, но отговорността да се „вземе“ е наша. Святият Дух ще го владее добре, когато го вземем, но ако не го вземем Святият Дух няма с какво да действа.

Гръцката дума, която Павел използва, за да опише Божието Слово е *рема*. Това основно означава *изговорена дума*. Тя става резултатна, само когато е изговорена от вярващи устни. Тук Павел не говори за Библията, която стои на рафта, нито пък За Библията, която е върху нощното шкафче. Той говори за Библията, която е в устата ни и която *изговаряме с дръзка вяра*.

Нашият голям пример в използването на този меч е Сам Господ Исус, който го употреби, когато бе изкушаван от Сатана в пустинята (виж **Матей 4:1-11**). Всяко едно от трите изкушения на Сатана съдържа „ако“. С други думи то целеше да породи *съмнение*.

Първите две изкушения започнаха с фразата: „Ако си Божий Син...“ Малко преди това, когато Исус- бе кръстен от Йоан в реката Йордан, Бог Отец изяви пред всички:

Матей 3:17

¹⁷*Този е Възлюбеният Ми Син, в Когото е Моето благоволение.*

Сатана изкушаваше Исус да се усъмни в това, което Отец Му беше казал.

Третото изкушение също съдържа „ако“, но вече не целеше да доведе само до съмнение, но и до пряко непокорство: „...ако, паднеш да ми се поклониш“. Сега Сатана предизвикваше Исус да направи най-големия от всички грехове - нарушаването на първата заповед.

Нещата, с които Сатана ни изкушава, като последователи на Исус, ще следват същия модел. Първо, ще ни изкуши да се усъмним в това, което Бог е казал за нас; да се усъмним, че греховете ни са простени, че Бог наистина ни обича, че сме приети в Божието семейство като Негови деца, че сме освободени от проклятието на закона и сме навлезли в благословието. Но винаги крайният удар на неговото изкушение цели да доведе до непокорство.

Исус използваше само едно оръжие, за да победи Сатана - *ремата* - изговореното Божие Слово. Той посрещаше всяко изкушение с фразата „**Писано е**“. И всеки отговор бе точен цитат от Писанията на Стария Завет. Сатана няма защита срещу изговореното по този директен начин Божие Слово. Той трябва да се оттегли, победен.

Във всичко това Исус е нашият съвършен пример. Той не разчиташе на Своята мъдрост или аргументи. Той използваше абсолютно същото оръжие, което Бог даде и на нас - Божието Слово. Ние можем да имаме пълна сигурност само ако следваме примера на Исус. Разбира се, ще бъде глупаво от наша страна да разчитаме на собствената си мъдрост, сила или праведност. Сатана е хиляди пъти по хитър и по-силен отколкото сме ние. Той може да посочи хиляди недостатъци на нашата праведност. Но има едно оръжие, срещу което той няма защита - изговореното с вяра Божие Слово.

Следователно тази е пътеката, която ни извежда извън територията, помрачена от проклетия и ни въвежда в територията, в която можем да се радваме на светлината на Божиите благословения. Нейното първо изискване е решителна, непоклатима вяра, основана на размяната, която стана на кръста. Този вид вяра счита Божиите обещания за резултатни от момента, в който са били разбрани. Ние не чакаме потвърждение от нашите сетива. Чрез незабавно и безрезервно покорство и търпеливо устояване ние се предвижваме от законните си права, които имаме в Христос до тяхното цялостно, изпълнено с радост преживяване като посрещаме всяко сатанинско противопоставяне с „меч на Духа“ - изговореното Божие Слово.

20

„Които се насилват го грабват“

Когато Исус Навин бе упълномощен да бъде лидерът, който да въведе Израел в наследството им - Ханаан, той получи един и същи съвет три пъти:

Исус Навин 1:6,9,18

Бъди силен и смел.

Първите две насърчения дойдоха от Самия Господ; третото дойде от неговите сънародници. След третото насърчение Исус Навин би трябвало със сигурност да е разбрал едно нещо - влизането в Обещаната земя няма да бъде лесно!

Днес същото се отнася и за християните, които имат за цел да изискат обещаните благословения в Новия Завет. Бог ни уверява, че ще бъде с нас и ще изпълни всички Свои обещания към нас. В същото време Той ни предупреждава, че ще срещнем различни противодействия, които ще изпитат вярата и посвещението ни.

В **Матей 11:12** Исус говори за диспенсацията на Евангелието, която Той дойде да установи:

¹²*А от дните на Йоана Кръстителя до сега небесното царство насила се Взема и които се насилят го грабват.*

В **Лука 16:16** Той набляга на същото:

¹⁶*Законът и пророците бяха до Йоана; оттогава Божието Царство се благовества, и всеки на сила влиза в него.*

Ясно е, че обещанието на Царството не е за тези, които просто се задоволяват със самозалъгване или религиозно говорене. Изисква се „насилване“ - отношение на определена решителност, която пробива напред, независимо от всички трудности или разочарования.

В **Деяния 14:22** Павел и Варнава дават подобно предупреждение на една група новоповярвали:

²²*...през много скърби трябва да влезем в Божието царство.*

Пътят, който подминава скърбите, няма да ни заведе в Царството. Веднъж приели това в ума си, скърбите няма да ни възпират.

Ото Агуяр е човек, решил да грабне Божиите обещания с насилваща решителност. Ото е бразилец, роден с проклетия над своя живот, които идвали от предишни поколения. Поради собствената си глупост, той си навлякъл и други проклетия. Все пак най-накрая той преминал от тъмната територия на проклетията в осветената от Божиите обещания земя, където сега живее.

Ото Агуяр разказва историята си:

Роден съм преди 50 години в Рио де Жанейро, Бразилия. Баща ми беше известен генерал от смесен европейско-индийски род; майка ми произхожда от семейство на управници и държавници. Поколения наред и двете страни на семейството ми са се занимавали със спиритизъм.

Аз съм седмото от 10 деца, появило се чрез много тежко седалищно раждане. Години наред бях обвиняван, че почти съм убил майка си. Бях затворен в себе си и обхванат от чувство за вина. Седях, скрил глава в ръцете си като съживявах в ума си ужасното преживяване да бъдеш измъкнат с форцепс, без да си готов да живееш. Повтарях първи клас

четири пъти. Когато бях допуснат да премина във втори, бях висок почти колкото учителя си.

Докато бях все още дете наследствените проклетия започнаха да влияят на по-възрастните членове на семейството. Най-голямата ми сестра, въпреки че учеше в строго католическо училище, бе заведена в един спиритистки център и започна да „получава духове на светии“, както казват в Бразилия. Прекара по-голямата част от живота си по психиатрични болници.

Второто дете, най-големият ми брат, който бе много добър ученик, падна и удари главата си, когато бе на 10 години и получи епилепсия. По това време в Бразилия вярваха, че епилепсията е заразна болест, така че заедно с всичките му вещи той бе преместен в тази част на имението, където живееха слугите. Когато получише припадък, майка ми напълно обезумяваше и крещеше: „Няма Бог!“ Преди 15 години брат ми бе настанен в психиатрия.

Когато бях на 16 години започнах да получавам всички симптоми на епилепсията - излизане на пяна около устата, припадъци, повръщане, пълно объркване. Обаче, мозъчните анализи не показваха нищо нередно.

Баща ми, отличен водач на хората около себе си, бе напълно пасивен със седемте си сина и не упражняваше никакъв действителен авторитет. Дори не мога да си спомня да е разговарял с мен докато бях дете - и все пак аз го величаех. Той започна по-често да посещава този център по спиритизъм. Никога не съм одобрявал спиритизма, но от време на време и аз го посещавах.

Всъщност, не разбирам как се случи, но бях приет да уча в училище по изящните изкуства, където получих мастерска степен с отличия по графични изкуства. Изобщо не се стремях към тази кариера. Предпочетох да стана манекен и да пътувам от Бразилия до Париж като участвам в ревюта.

Бях затънал в наркотици и водех луд начин на живот. Понякога прекарвах времето сам в семейната ни къща на морския бряг. Гледах небето и мислех за Този, Който е поставил звездите в небето и е накарал слънцето да изгрее. Копнеех да разбера кой е Той, но не знаех къде да Го търся.

Тогава се запознах с Елен - еврейка от САЩ, която също беше манекен. Когато я срещнах, реших да променя начина си на живот, но не можах да го направя. Когато тя замина за пет дни поради ангажимент,

заедно с приятелите си аз отидох на плажа. Бяхме опиянени от наркотиците и когато влязох в развълнуваното море веднага бях повален от силна вълна. Вълна след вълна ме засипваха. Не можех да си поема дъх. Помислих си: „О, Боже, ще умра ли сега, когато срещнах Елен и когато искам да се променя?“ За първи път в моя 37 годишен живот аз извиках към Бог и Той ме чу - изведнъж се намерих на пясъка, треперещ, целия изподраскан, в пълна паника, удивен, че все още съм жив.

След 11 месеца не само се ожених, но си имах и бебе. Обаче не можех да се справя. Вместо да скрия глава в ръцете си, както правех докато бях малко момче, аз „изключвах“ и се вторачвах в тавана в транс. Все още бях манекен, защото всичко друго, което опитвах пропадеше... така се реших да заведа жена си и сина си във форт Лодърдейл, Флорида.

Първата ми работа бе почасова в един магазин за мъжко облекло на модния булевард Лае Олас. Бях ужасен; не можех да говоря правилен английски, така че се налагаше и да копая розове, да пробивам дупки в цимента, да чистя тоалетни и да мия коли. Имах сериозни проблеми с порнографията и бях в пълна депресия. Не можех да се приспособя към американската култура и много от хората, за които работех ме мамеха или изобщо не ми плащаха.

Тогава ни поканиха в една църква на Благата вест. Елен бе повалена на колене и прие Господ без да има умствено разбиране - просто страх и трепет. На следващата седмица и аз излязох за спасение, но сякаш нищо не стана. Припадъците зачестиха, дори и седмица не можех да задържа определена работа, депресията се влошаваше. С Елен непрекъснато се карахме, защото няхахме пари.

Понеже Елен бе въвлечена в окултизъм, тя знаеше, че се нуждае от освобождение и го получи, когато се отрече от всичко окултно. Аз не можех да повярвам, че имам нужда от освобождение от зли духове. Не можех също да повярвам, че Бог иска да ме благослови, както бях виждал да благославя другите.

По това време вече бях минал през всякаква черна работа, която един генералски син никога не би вършил! Хората ми казваха: „Защо не използваш творческите си способности?“ Но аз се страхувах, всяко добро нещо изглеждаше недостижимо.

Отидох на семинара воден от Дерек Принс „Проклятие: Причина и лек“, но нищо не стана. Взех касетите и ги прослушах отново и отново. Виждах нуждата си и отчайващо желяех да бъда свободен, но изглежда това не действаше за мен.

Получавах освобождението си постепенно. След като бях християнин вече две години и половина, а нямах напредък, реших да постя и да моля Бог да ми помогне и да ме освободи. Успях да постя 10 дни и след като няколко приятели християни се молеха за мен, аз получих частично освобождение.

За първи път в живота си имах известна РАДОСТ, но тя не трая дълго. Преживяхме многобройни пътни злополуки; не успях да издържам семейството си; притеснявах се за баща си в Бразилия, който умираше, а ние просто не можехме да си позволим да отидем да го посетим.

Хората, които се опитваха да ми помогнат мислеха, че положението ми е безнадеждно - бях толкова пасивен. Чувствах се неудобно сред християните.

Елен и две нейни приятелки започнаха да се събират и да се молят за съпрузите си в 6.00 часа всяка сутрин в молитвения дом. Тя ми казваше: „Ще се моля ти да успееш във всичко, с което се захванеш и Господ да ти даде работа, която да обичаш и да използваш дарбите, които Той е вложил в теб". Не можех да повярвам, че Бог ще отговори на такава молитва. Чудех се как тя вярва! (Откакто започнаха, и трите жени видяха отговора на молитвите си. Единият съпруг сега е в щатно служение, другият бе освободен от алкохолизма, а аз получих точно това, за което се моли моята съпруга).

Накрая, след като вече бях християнин в продължение на шест години, отидох при пастира, за да получа освобождение от зли духове (след като години наред бях прекалено горд, за да призная, че се нуждая от него). След това отидох на обучение за „Евангелизационна експлозия". Когато открих какво Исус Христос беше направил за мен, аз бях напълно удивен. Имах толкова много РАДОСТ. Бях влюбен в Бог. Моите колеги и клиентите на магазина започнаха да идват на църква, за да открият какво се беше случило с мен!

След известно време радостта ми отново угасна - работата, финансите, загрижеността за моя умиращ баща...бях все още пасивен, все още разочарован. Появи се порив да рисувам, но бях толкова уплашен и толкова се страхувах от неуспеха! Накрая опитах и направих такава детинска творба, че хората помислиха, че моят осемгодишен син я е нарисувал! Но Бог подклаждаше идеи, започнах да творя в ума си...

Реших да предприема четиридесетдневен пост. Почувствах, че Бог иска да напусна работата си в магазина за облекло, но исках да съм сигурен. Казах, че няма да ям, докато Той не ми проговори. След четиридесет дена нищо не бях чул. Така че, цяло лято, две седмици ядях, две седмици постих.

Това бе най-тежкото лято в живота ми. Бе толкова тежко, че се научих да викам към Бог за Неговата милост. Умолявах Го да ми говори. Трябваше да зная волята Му. Жена ми и децата ми ми полагаха ръце и се молеха Бог да извърши чудо в моя живот...

След това един приятел, който бе художник ми даде няколко платна, опънати на статив... Една неделя изпратих семейството си на църква и направих първата си картина.

След два дена, както си стоях в магазина за облекло, Господ ми проговори: „Ото, вярваш ли, че наистина искам да те благословя?“ Казах: „Да, Господи...“

„Тогава защо си тук? Ти си тук, защото не искаш да бъдеш благословен. Твой е избора. Никога не си Ми се доверявал напълно да контролирам живота ти“.

Аз казах: „Вземи го! Моят живот е Твой“. Той отговори: „Вземи си чантата и си иди в къщи“. (За мен това бе все едно, че каза „Дигни постелката си и ходи“).

Станах, излязох и повече не погледнах назад. Само за една седмица първата ми картина се продаде за 80 долара. За две седмици ми платиха 900 долара за 6 картини. След два месеца всяка от моите картини ми носеше по 600 долара; след една година - 1800 долара и преди да минат две години стигнаха до 6500 долара.

Продах съм всичко, което въобще бях нарисувал и въпреки това, не мога да задоволя търсенето и най-вече обичам работата си!

След като рисувах в продължение на девет месеца, вече не само че можех да издържам семейството си, но имахме достатъчно пари, за да отидем в Бразилия. Баща ми никога не беше чувал Евангелието, но когато го чу - повярва. Испитах радостта да видя как моя 89 годишен баща събира всички сили, които са му останали, за да се моли с молитва та за покаяние. Също така доведох някои от братята и сестрите си при Господа, както и няколко медицински сестри и непознати. Две седмици след като се върнахме в САЩ баща ми умря с радост на лицето си! Каква привилегия ми даде Бог!

Основните промени в живота ми очевидно изглеждат финансови, но това, което е много по-важно бе, че Бог довърши откровението Си на това, което Исус е направил на кръста за мен. Сега напълно вярвам, че Той ни е освободил от проклятието и Неговото желание е да ни благославя и че Той иска да Му дадем пълен контрол над всичко свързано с нас. Без Неговата

сила и благодат аз не мога да направя нищо, още по-малко да създам нещо. Аз съм напълно зависим от Неговото помазание. Зная, че Той ме обича!

Сега Бог ми говори в сънища, говори ми много ясно... Уверен съм, че ако Той иска да спра да рисувам, то е, за да започна да правя нещо по-добро. Ще продължа да Го хваля и да уповавам на Него.

Имам три чудесни здрави деца, щастлив брак, прекрасни приятели и се считам за благословен между хората. Видях врага напълно победен в живота си и Бог ми даде свидетелство, което насърчава много християни и смайва невярващите.

Историята на Ото съдържа няколко характерни черти, които са типични за хората, чийто живот е под сянката на проклетия. Тя също може да насърчи тези, които искат да помогнат на обичани хора в подобно състояние. Ето някои от основните уроци, които трябва да научим.

Коренната причина за проклетията в живота на Ото бе, че много поколения от неговия род са били дълбоко въввлечени във спиритизъм. Моето наблюдение е, че проклетията следват един вид занимания, така неизбежно както нощта следва деня.

Произтичащите от това проклетия не са влияли единствено на Ото. Те са въздействали и на почти всички негови братя и сестри, но по различни начини. Той посочва, че двама от тях са прекарвали доста време в психиатрични заведения.

Една от първите стъпки при освобождаването на Ото е била правилната диагноза на неговото положение. След като Ото е разбрал, че животът му е под проклетие, той е бил мотивиран да потърси освобождението, което Исус бе откупил за него чрез размяната на кръста.

Но както и много други, Ото толкова дълго бе живял под проклетие, че не можеше да си представи Божиите обещания като реалност в своя живот. Ако е зависело само от него, той едва ли някога би успял да навлезе в благословението. Бил е прекалено плах и затворен в себе си. Липсвало му е умението „да се насили“, за да влезе в Божието царство. Но упоритото ходатайство на неговата съпруга, деца и други хора постепенно го е освободило от неговата плахост като е изградило в него решителна вяра, даваща му способност да премине от проклятието към благословенията.

Това трябва да насърчи тези християни, които са загрижени за някои членове на семейството или други обичани хора, които са под проклетие.

Търпеливото, усърдно ходатайство, мотивирано от любов, може да освободи тези, които не могат сами да упражнят вяра.

Може би това го четат и родители, които с голяма болка разбират, че тяхното въвличане в окултизма е донесло проклетия върху децата им, че то ги е направило пленници на Сатана. За тези родители, които се покаяват и с искрено сърце търсят Бог, Той има специално обещание В **Исаия 49:24-25**:

²⁴Нима може да се отнеме користта от силния, или да се отърват пленените от тях? ²⁵Но Господ така казва: Пленниците на силния ще се отнемат, и користта ще се отърве от страшния; защото Аз ще се съдя с оня, който се съди с тебе, и ще спася чадата ти.

И накрая, ще бъде насърчение да погледнем обширността на благословенията, на които Ото се радва сега. Бог го е благословил, точно както благослови Авраам, „Във всичко“.

21

**Освен изповед:
провъзгласяване,
благодарение и хваление**

В молитвата за освобождение, посочена в **18 глава**, първоначалният фокус беше върху истината, разкрита в **Евреи 3:1**: Исус е „**Първосвещеникът на нашата изповед**“. Този принцип трябва да управлява и по-нататъшното ни взаимоотношение с Господ Исус. За да призовем постоянното служение на Исус като Първосвещеник на наша страна, ние трябва във всяка ситуация, в която попаднем, да откликнем с подходяща библийска изповед.

В повечето ситуации имаме три възможности: да направим положителна, библийска изповед, да не направим никаква изповед, или да направим отрицателна, не библийска изповед. Ако направим положителна изповед освобождаваме служението на Исус да ни помогне и да посрещне нашата нужда. Ако не направим никаква изповед, тогава се оставяме на милостта на обстоятелствата около нас. Ако направим отрицателна изповед, ние се излагаме на зли, демонични сили. В **12 глава**, разглеждаща темата за

самонанесените проклетия, бяха дадени различни примери, които показват как отрицателните думи освобождават действието на зли и негативни сили в живота на хората.

Важно е да разграничим библейската изповед на искрена вяра че такива неща като самозалъгване, неоснователно убеждение или философия от вида „ума над обстоятелствата“.

Има три основни различия. Преди всичко „изповедта“ в библейския смисъл на думата е ограничена до твърденията и обещанията в Библията. Тя се състои в това да изговорим с устата си онова, което Бог вече е казал в Словото Си. Изповедта не може да надхвърли това.

Второ, изповедта е ограничена и от условията, които се отнасят за даденото обещание. По-голямата част от обещанията в Библията са *условни*. Бог всъщност казва: „Ако ти направиш това, тогава Аз ще направя другото“. Ако не сме направили необходимото „това“ нямаме право да очакваме, че Бог ще извърши съответното „друго“. Изповедта е валидна само ако са изпълнени необходимите условия. Тя никога не е заместител на покорството.

Трето, изповедта не може да бъде доведена до някаква удобна „система“, която се управлява от човешката воля. Според **Римляни 10:10** изповедта е резултатна, само ако произтича от вяра в сърцето. Има съществено различие между вяра в сърцето и вяра в ума. Вярата в ума е резултат на собствените ни мисловни процеси. Всичко, до което тя води, са думи, лишени от сила. От друга страна, единствено Светият Дух извиква вяра в сърцето. Тя произвежда *думи, заредени със сила* да извършат това, което е изповядано. Това, което Бог е обещал на сърдечната вяра, е просто извън обсега на умствената вяра.

Светият Дух ревниво пази Своя суверенитет при изработването на вяра в сърцето. Той не е податлив на „чародейство“. Никой не може да Го манипулира, да Го заплаши или да Го накара да извърши нещо, което е противно на Неговата воля. Що се отнася до тази вяра, в **Ефесяни 2:8-9** Павел казва, че тя не е „от сами вас; това е дар от Бога, не чрез дела, *за да се не похвали никой*“. Умствената вяра често клони към самохвалство и самоувереност. От друга страна искрената, сърдечна вяра смирено признава своята пълна зависимост от Бог.

Когато имаме предвид тези качества, изповедта - правилно разбрана и практикувана - може да бъде решаващ фактор в християнския живот. В **Яков 3:4-5** апостолът сравнява езика с кормилото на кораб. Въпреки че то е съвсем малко в сравнение с цялостната конструкция на кораба, именно то определя курса, който корабът следва. Ако се използва правилно то ще доведе кораба

невредим до желаното пристанище. Ако се използва погрешно ще причини коработрушение.

Това се отнася за начина, по който използваме нашата вяра. Правилната изповед може да ни въведе във всички благословения, които Бог е обещал на вярата. Погрешната изповед може да ни отведе много много далеч - в опасни, неизследвани морета, където ни чака коработрушение.

Често хората не желаят да поемат отговорността за думите, които изговарят. Според Исус обаче, тя е неизбежна:

Матей 12:37

³⁷Защото от думите си ще се оправдаеш, и от думите си ще се осъдиш.

Думите ни или ще потвърдят нашата праведност в Божиите очи, или ще ни доведат под осъждане. Няма средно положение.

Според **Римляни 10:10** вярата, която е в сърцето, става напълно резултатна само, когато е изповядана с устата. Това е така и за неверието. Когато изразим неверието си с думи, ние освобождаваме неговата отрицателна сила да работи срещу нас и да задържи благословенията, които Бог е обещал на вярата.

Авторът на Евреи предлага още две предупреждения, които се отнасят до важността на правилната изповед. В **Евреи 4:14** той казва:

¹⁴И тъй, като имаме велик Първосвещеник Исуса, Божия Син, Който е преминал до най-високите небеса, нека държим това, което сме изповядали.

В **Евреи 10:21,23** отново четем:

²¹...и като имаме велик Свещеник над Божия Дом...²³нека държим непоколебимо надеждата, която изповядаваме, защото е верен Оня, Който се е обещал.

И в двата пасажа съществува пряка връзка между нашата изповед и служението на Исус като наш Първосвещеник. Същият принцип се вижда навсякъде в Новия Завет: нашата изповед е тази, която ни обединява с Исус като наш Първосвещеник и освобождава за нас Неговото свещеническо служение.

Другото основно ударение В тези пасажи пада Върху думата „държим“. Важно е да направим правилната първоначална изповед, но само по себе си това не е достатъчно. Във всяка следваща ситуация, в която се срещаме със

същите неща, трябва съответно да потвърждаваме първоначалната си изповед.

В **Евреи 10:23** авторът ни предизвиква не само да държим изповедта си, но да я „*държим непоколебимо*“. Очевидно той допуска, че е възможно да срещнем различни ситуации, които да ни накарат да се поколебаем. „Колебанието“ може да се изрази в това, че не успяваме да поддържаме правилната първоначална изповед или дори в това, че сме заменили положителната изповед с отрицателна. Във Всеки случай предупреждението да останем непоколебими показва, че насоченият срещу всички нас натиск има една цел: да ни накара да отстъпим или дори да отхвърлим първоначалната правилна изповед.

Концепцията за правилната изповед изглежда много проста, вероятно дори простовата: относно всеки проблем или изпитание да казваме точно и единствено това, което Библията казва за него и да постоим в това. Да, просто е, но не е лесно! Възвъщност, от личен опит и от наблюдения върху живота на другите хора, аз стигнах до извода, че това вероятно е най-трудното изпитание за характера и посвещението на християните.

Това е изпитанието, с което се среща всеки мъченик, застанал срещу обвинения, заплахи и мъчения. Той има едно върховно посвещение - *до край* да отстои своята изповед на истината. Когато обвиненията идват от хора, които са видимите ни врагове, нещата поне са ясни. Но има и друго изпитание, което по-трудно се разпознава, при което обвиненията са вътрешни, насочени срещу ума от невидими демонични сили. И все пак целта е същата - да се отстои изповедта на истината с непоколебима решителност, докато тези невидими сили не бъдат накарани да замълчат и да се махнат.

Всеки християнин, който успешно издържи този изпит, може да бъде сигурен, че ще бъде победител и че като такъв ще наследи благословенията, които Бог е обещал на тези, които побеждават.

Но, за да бъде даден пълен победоносен израз на вярата, трябва да разгледаме още едно библейско схващане, което ни отвежда отвъд изповедта. То е „*провъзгласяването*“. Думата произлиза от латинския глагол, който означава извиквам или извиквам високо и предполага силно, уверено отстояване на вярата, което не може да бъде заглушено от никакво противопоставяне или неодобрение. Тя включва в себе си преход от позиция на защита към позиция за атака.

Такова преживяване е описано от псалмиста в **Псалм 118:11-17**. Враговете му го бяха обкръжили от всички страни, готови да го унищожат, но

Господ се намеси и му даде победа. Преминаването му от защита към атака е описано в **стихове 15 и 17**:

¹⁵Глас на радост и на избавление се чува в шатрите на праведните;¹⁷десницата Господна върши храбри дела... Аз няма да умра, но ще живея, и ще разказвам делата Господни.

Радостното, уверено провъзгласяване на псалмиста на всичко, което Бог направи за него, бе това, което подпечата неговата победа. Ако правилно се практикува, то ще извърши същото и за нас.

Когато практикуваме уверено провъзгласяване на всичко, което Бог е снабдил за нас чрез жертвата на Исус, това съвсем естествено ще ни доведе до две други форми на изразяване -благодарение и хваление. То ще бъде единственият подходящ отговор, ако истински вярваме в онова, което провъзгласяваме. Там където има искрена вяра, провъзгласяването ѝ винаги ще бъде последвано от благодарение и хваление.

Въпреки че благодарението и хвалението са тясно свързани, между тях съществува различие. Казано с прости думи - благодарим на Бог за това, което върши; хвалим Го за това, което е. Свързани заедно хвалението и благодарението ни дават пряк достъп до Божието присъствие.

Това живо и образно е описано в **Псалм 100:4**

⁴Влезте в портите Му със славословие. И в дворовете Му с хваление; Славословете Го и благославяйте името Му.

Псалмистът описва два етапа при приближаването ни към Бог. Първо, влизаме в *портите Му с благодарение* (славословие), след това преминаваме през *дворовете Му с хваление*. Това ни въвежда непосредствено в Божието присъствие. Ако не изпълним тези изисквания, за да влезем, можем пак да си викаме към Бог, но само от разстояние. В Неговата милост той ще отговори на нашия вик, но няма да имаме пряк достъп до Неговото присъствие.

Благодарението и хвалението са най-непосредствените начини, по които вярата ни може да откликне на Бог. Когато Бог ни даде обещание за благословение или разкрие нещо, което е снабдил за нас, ние трябва да отговорим на това като Авраам и да приемем Божието Слово за истинно от момента, в който то е изговорено. Затова, логично е веднага да започнем да Го хвалим и да Му благодарим. Не трябва да чакаме докато получим или преживеем във физическия свят изпълнението на обещанието или това, което Бог е снабдил.

Във **2 Летописи 20** този принцип е илюстриран чрез едно събитие от времето на царуването на Юдейския цар Йосафат. Царят получи известие, че голяма армия нашественици се приближава срещу него от юг. Йосафат знаеше, че няма военните ресурси, за да се противопостави на тази армия. В последствие той призова целия народ да търси Божията помощ чрез обща молитва и пост.

Бог отговори на тяхната молитва чрез пророческо слово изговорено от един левит, което упътваше Йосафат да поведе хората си срещу врага по определен маршрут. То също съдържаше думи на уверение и насърчение:

Не бойте се, нито да се уплашите от това голямо множество; защото боят не е ваш, но Божий... Не ще да е потребно вие да се биете в тоя бой; поставете се, застанете, и Вижте със себе си извършеното от Господа избавление.

До този момент нищо не се беше променило във военната обстановка, но Йосафат прие Божието обещание чрез вяра, без да изисква повече доказателства. На следващия ден той .

..нареди някои от тях да пеят Господу и да хвалят великолепието на Неговата святост като излязат пред войската, казвайки: Славословете Господа, защото милостта Му е до века.

Това със сигурност не беше общоприетият начин, по който една армия навлиза в бой, но успя! В момента, в който чу хвалението, а Своя народ, Бог се намеси свръхестествено и суверенно като изпрати дух на разделение между различните национални групи, които съставляваха нахлуващата армия. Внезапно, без всякаква видима причина, те започнаха взаимно да се избиват, докато напълно се самоунищожиха. Не бе необходимо хората на Юда да се бият, а само да отидат и да съберат користите от изкланите си врагове. Бог се намеси по този начин, защото Неговият народ откликна с вяра на обещанието Му, без да чака повече потвърждения.

Тук са показани два важни принципа. Първо, Бог очаква да Го хвалим за обещанията, които ни дава, без да чакаме първо да ги видим изпълнени. Второ, принесеното с вяра хваление освобождава свръхестествената Божия намеса на наша страна. Накратко казано, вярата започва да хвали Бог преди обещаната победа, а не след нея.

В Новия Завет, в **Деяния 16**, преживяването на Павел и Сила чудесно илюстрира същите принципи. Те изгониха демон от една слугиня и поради тази причина бяха несправедливо арестувани, жестоко измъчвани и бити, и след това оковани и хвърлени в най-добре охраняваната част на затвора.

Нямаше нито лъч светлина в тъмнината, която ги обгръщаше, нямаше никакъв източник на утешение или насърчение във физическата ситуация, никаква сигурност в това, което бъдещето щеше да донесе.

И все пак в духа си те знаеха, че нищо не може да промени вечната Божия вяроност и нищо не може да им ограби победата, която Христос е спечелил за тях. Логиката на тяхната вяра победи логиката на обстоятелствата. Посреднощ, в най-тъмния час, те запяха химни и хваление към Бог.

Хвалението извърши за тях същото, което извърши и за армията на Йосафат - то освободи свръхестествената Божия намеса да подейства на тяхна страна.

Деяния 16:26

²⁶*Внезапно стана голям трясък, така че основите на тъмницата се поклатиха и веднага всички врати се отвориха и оковите на всичките се развързаха.*

В **Псалм 50:23** Бог обобщава това, което трябва да научим от опита на армията на Йосафат и от Павел и Сила в затвора:

²³*Който принася жертва на хвала, той Ме прославя; и на онзи, който оправя пътя си, ще покажа Божието спасение.*

Божието спасение е вече завършено чрез жертвата на Исус на кръста. Нищо, което казваме или правим, не може да го промени. Но когато отговорим с жертва на благодарение и хваление, ние позволяваме на предимствата на спасението да се проявят в живота ни. Както Йосафат, както Павел и Сила, и ние трябва да се научим да принасяме тези жертви с вяра, преди в действителност да бъдем облагодетелствани.

В **Псалм 20:5** Давид заяви:

⁵*В името на нашия Бог ще издигнем знамена.*

В **Песен на Песните 6:10** невястата Христова е обрисувана като: „страшна като войска със знамена“. Три от най-ефективните „знамена“, които Бог ни е дал отново са *провъзгласяване, благодарение и хваление*.

Първо издигаме знамето на *провъзгласяване*. С вяра смело изговаряме обещанието от Божието Слово, което се отнася за конкретната ситуация или посреща съответната ни нужда. След това продължаваме като благодарим на Бог, отново с вяра, за истината, която сме провъзгласили. И накрая преминаваме от *благодарение* към тържествуващо *хваление*. Всичко това

трябва да го правим от *чиста вяра*, без да чакаме никакви видими промени в нашата ситуация.

По Своя Си начин и на Своето време Бог отговаря на нашата вяра, точно както отговори на вярата на Авраам. Истината, която сме провъзгласили и за която сме благодарили на Бог и сме Го хвалили, става реалност в нашия живот.

Когато издигаме тези три знамена на провъзгласяване, благодарение и хваление, постигаме две цели наведнъж. Първо, осигуряваме си обещаните Божии благословения, които сме провъзгласили. Второ, отстраняваме сатанинските сили, които ни се съпротивляват като се стремят да задържат благословенията от нас. По този начин, навлизайки заедно в нашето наследство.

22

Изявления за постоянна победа

Истините, които споделям в тази книга, са много повече от резултатите, които получаваме при един само интелектуален стремеж към знания в областта на абстрактното. Напротив, „изкопал“ съм ги от недрата на духовния конфликт, чрез интензивна, упорита молитва, която заедно с Рут споделяме почти три години. Всяка основна истина, разкрита в тази книга, премина първо през изпита на нашите опитности. Не се чувствах свободен да предам на другите хора теории, които не са подействали за нас.

В предишната глава обясних как провъзгласяването, благодарението и хвалението, когато работят заедно, могат да освободят в живота ни обещаните Божии благословения. В тази глава накратко ще споделя как ние с Рут се научихме да прилагаме този принцип в нашия живот. Постоянното практикуване на провъзгласяване на Божието Слово, на благодарение и хваление, стана съществена част от личната ни духовна дисциплина. Ние считаме това за една от най-ценните истини, които Бог ни е открил чрез Словото Си.

Бог ни водеше да образуваме една централна „банка“ от стихове, които наизустихме и от които теглехме по време на молитва, или когато бяхме завличани в духовен конфликт. Провъзгласяването на тези стихове с вяра неизбежно освобождава съответния израз на благодарение и хваление.

Обикновено ги изговаряме на глас поотделно или заедно. Това обаче, не означава, че си говорим един на друг, или пък говорим на стените или на тавана в стаята ни. Ние говорим на един обширен, невидим свят на духовни същества, преди всичко на Бог Отец, Син и Святия Дух. След това на всички небесни същества, които се покланят и служат на Бог и които са поставени да бъдат „служебни духове, изпратени да служат на ония, които ще наследят спасение“ (**Евреи 1:14**). Също така съзнаваме, че сме заобиколени от „голям облак свидетели“ съставен от светиите на всички времена, които победоносно са свършили земното си поприще (**Евреи 12:1**).

Вярваме, че това е законното приложение на **Евреи 12:22-24**:

²²Но пристъпихме до хълма Сион, до града на живия Бог, небесния Ерусалим, и при десетки хиляди тържествуващи ангели,²³при събора на първородните, които са записани на небесата, при Бога, Съдията на всички, при духовете на усъвършенстваните праведници,²⁴ при Исуса, Посредника на новия завет, и при поръсената кръв, която говори по-добри неща от Авеловата.

Нашите зрители обаче включват и Сатана и всички зли ангели и други демонични същества, които са под негов контрол. Те действат точно противоположно на начина, по който действат Божиите служебни ангели. Тяхната цел е да нанесат всичкото зло и коварство върху цялата човешка раса, но най-вече и преди всичко върху тези, които служат на истинския Бог.

В този контекст нашето провъзгласяване има двоен ефект. От една страна то призовава на наша страна помощта на Бог и Неговите ангели. От друга страна то ни предпазва от хитростите и атаките на Сатана и неговите демонични сили. Това провъзгласяване постоянно изгражда нашата вяра. Според **Римляни 10:17**:

¹⁷Вярването е от слушане... словото Божие [ремата, изговореното слово].¹

Да слушаме другите да говорят Божието Слово е от полза, но още по-добре е ако слушаме себе си, когато говорим Словото. Когато говорим и слушаме, и двете остриета на меча - Божието Слово - действат в нас едновременно (вижте **Евреи 4:12**).

И накрая, когато провъзгласяваме едно и също нещо заедно В хармония, се освобождава свръхестествена сила - Исус казва:

¹ Цариградски превод.

Матей 18:19

¹⁹Ако двама от вас се съгласят [са в хармония]... за каквото и да било нещо...ще им бъде дадено от Отца Ми, Който е на небесата.

Огромна е силата на изповедта на един вярващ, но силата, която се освобождава при провъзгласяването на едно и също нещо от двама или повече, които са в съгласие, се увеличава в геометрична прогресия.

Разбира се, има моменти и ситуации, когато ще бъде не на място да се изяви нещо на висок глас. Другата възможност е това изявление да се направи негласно в нашия ум. Изговорените на ум думи също могат да окажат силно влияние в духовния свят.

Това вероятно е най-успешният начин, по който да се справим с лъжите и обвиненията, с които врагът бомбардира умовете ни. Умът е главното бойно поле във всички конфликти от този род. Когато умовете ни активно откликват на Словото, което вътрешно провъзгласяваме, не остава място за отрицателните мисли и намеци на дявола.

Във всичко това обаче, трябва внимателно да признаваме постоянната си зависимост от Святия Дух. Иначе плътският ни ум може да ограничи тези принципи до една „система“, в която Бог играе ролята на „небесен автомат за продажба на дребни стоки“. Просто пускаме в процеп правилното изявление и машината пуска това плътско удоволствие, което сме си избрали! Това е просто карикатура на взаимоотношението между вярващия и Бог.

Може да съществува голямо несъответствие между начина, по който ние гледаме на себе си и начина, по който Святия Дух гледа на нас. Ние може да сме наясно какво искаме, обаче Святия Дух вижда от какво се нуждаем. Единствено на Него можем да се доверим да направлява всеки един от нас до този вид изявление, което съответства на нашата индивидуална ситуация и нивото ни на вяра. По този начин Бог може да постигне Своята цел в нашия живот.

След като вече споменах това предупреждение, мисля, че ще бъде полезно да изброя, просто като примери, някои от изявленията, които ние с Рут често правим, както и ситуациите, за които те са подходящи. Доколкото е възможно ние се стараем да предадем личен характер на стиховете, които цитираме. Например, ако едно твърдение е адресирано до вярващите, там където е употребено местоимението „вие“, обикновено го заменяме с „аз“ или „ние“ като правим и съответните граматически промени.

Моят списък започва със стихове, които са пряко свързани с темата на тази книга, но след това ще посоча и стихове с по-общо приложение. Дадени

са и някои забележки и обяснения. Във всички случаи се посочва и съответният стих от Писанията.

1. Като резултат от изговарянето на молитвата за освобождение от проклятията (вижте глава 18):

Чрез жертвата на Исус на кръста аз съм излязъл от проклятието и съм навлязъл в благословието на Авраам, когато Бог благослови във всичко.

(Основано на **Галатяни 3:13-14**)

Рут е получавала освобождение от много проклятия над нейния живот, но имаше постоянна борба, за да живее в това освобождение. Затова точно тази изповед стана много важна за нас. Често я изговаряме по няколко пъти на ден. През изминалите две, три години сме повтаряли тези думи стотици пъти. И всеки път, когато го правим, ние се отдалечаваме от действието на проклятията и навлизаме в благословието, което е наше наследство.

2. Когато разберем, че срещу нас действат отрицателни сили - било то от служители на Сатана или поради душевното говорене на християни (вижте глави 13, 14 и 15):

Нито едно оръжие скроено против мене не ще успее и ще победи всеки език, който би се повдигнал против мене в съд. Това е моето наследство като слуга Господен и правдата ми е от Тебе, Господи.

(Основано на **Исаия 54:17**)

Има две важни неща, които трябва да се отбележат във връзка с тази изповед. Първо, ние не трябва да молим Бог да победи всеки език, който говори против нас. Бог ни е дал власт сами да го направим и Той очаква ние да я упражним.

Второ, правото ни да упражним тази власт е основано на факта, че ние не действаме от нашата правда, но че Божията правда ни е дадена въз основа на нашата вяра. Ясно е, че това произтича от размяната, осъществена на кръста, където Исус стана грях с нашата греховност, така че ние да станем праведни с Неговата праведност. Различните привилегии, които идват от тази размяна са взаимосвързани и не трябва да се разглеждат поотделно.

Бог изисква не само да върнем обратно злите думи, изговорени против нас, но също ни казва да простим на тези, които искат да ни навредят. И накрая, Той очаква от нас да преминем от негативното към положителното - да

отговорим на проклятието с благословение. За това се говори по-подробно в **глава 24**.

Благославянето на тези, които ни проклинат, точно както и прощаването на тези, които ни вредят, не зависи от нашите чувства. То става чрез твърдо решение на волята ни, направено в покорство на Божието Слово. Следва един подходящ израз, който покрива както прощаването, така и благославянето.

Господи, прощavam на всички, които са говорили зло против мен и прощавайки им, аз ги благославям в името на Исус!

И така трябва да извършим три последователни стъпки в отговор на тези, които ни проклинат. Първо, осъждаме езика, който е изговорил проклятието. Второ, прощаваме на човека, от който е излязло проклятието. Трето, молим Бог да благослови този човек. Като извършим тези три неща, ние разпръскваме всяка духовна тъмнина или тежест, която това проклятие може да ни е навлякло.

3. Когато ни преследва грях, вина или чувство за малоценност от миналото ни:

Аз съм в Христа и следователно аз съм ново създание. Всички тези стари неща преминаха. Всичко в моя живот е станало ново и всичко е от Бог.

(Основано на **2 Коринтяни 5:17-18**)

Бог поема пълната отговорност за новото създание. То е Негово дело. Нищо от старото създание, което е било свързано с греха и корумпирано от него, не се пренася в новото.

Когато миналото започне да предявява претенциите си към нас, трябва да разсъждаваме върху картината, която Йоан ни дава в **Откровение 21:5**:

⁵И Седящият на престола рече: Ето подновявам всичко. И каза: Напиши, защото тия думи са верни и истинни.

Това са думи изговорени от Този, Който седи на трона. Този, под Чийто контрол е цялата вселена и всичко, което е в нея. Това включва всяка подробност от нашия живот. Той потвърждава, че Той прави **всичко** ново.

Изглежда, че Йоан се беше удивил вътрешно дали тези думи не са твърде изумителни, макар и изговорени от Бог. Но Господ го уверява: „**Напиши, защото тия думи са верни и истинни**“. Все едно Той казва: „Да, Йоане, можеш да увериш людетe Ми: Аз правя точно това, което казвам“.

4. Когато сме потискани от безнадеждност и мрачни предчувствия за смърт:

Псалм 118:17

***17* Аз няма да умра, но ще живея, и ще разказвам делата Господни.**

Разбира се, това не означава „Аз никога няма да умра“, а само „Аз няма да умра преди определеното от Бог време, т.е. няма да позволя да бъда убит от Сатана“. Изповядан с вяра и разбиране, този стих може да освободи и предпази тези, които са преследвани от духа на смърт. Може да се използва, за да обезсили негативните думи, чрез които хората се излагат на действието на този дух (за примери виж **глава 12**).

Някои хора може би трябва да повторят това изявление няколко пъти, докато то стане по-реално от всичките им предишни негативни мисловни модели. Помнете, че Исус накара Петър да потвърди любовта си към Него точно толкова пъти, колкото преди това се бе отрекъл от Него.

5. Когато сте преследвани от физически болести или немощи:

Сам Исус понесе в тялото Си моите грехове на дървото, така че аз като съм умрял за греховете, да живея за правдата, с Чиято рана аз оздравях.

(Основано на **1 Петрово 2:24**)

Подготвил съм и следната специална изповед, която обединява истини от различни места в Писанията и е помогнала на много християни по целия свят:

Моето тяло е храм на Святия Дух, изкупено, измито и осветено чрез кръвта на Исус. Частите на моето тяло са оръдия на правдата, които предавам на Бог, за да Му служат и да бъдат за Негова слава. Дяволът няма място в мен, няма никаква власт над мен, никакви непогасени претенции към мен. Всичко бе изплатено чрез кръвта на Исус.

Аз побеждавам Сатана чрез кръвта на Агнето, чрез Словото на своето свидетелство и не обичам живота си толкова, че да бягам от смъртта. Моето тяло е за Господа и Господ е за тялото ми.

(Основано на **1 Коринтяни 6:19; Ефесяни 1:7; 1 Йоан 1:7; Евреи 13:12; Римляни 6:13; 8:33-34; Откровение 12:11; 1 Коринтяни 6:13**)

Някой може да попита: „Честно ли е от моя страна да правя такива изявления, когато виждам в тялото си физическото доказателство за болестта или когато чувствам в душата си противопоставянето на греха?“ Отговорът зависи от вашата гледна точка. Ако гледате на себе си в естественото си състояние, тогава това не е честно. Но ако гледате на себе си както Бог ви вижда в Христос, тогава имате правото да правите такава изповед.

След като сме се покаяли веднъж за греховете си и сме се посветили на Христос, Бог повече не ни вижда такива каквито сме в естественото си състояние. Той ни вижда от гледна точка на размяната, която стана на кръста. Духовно, Той ни вижда праведни, физически, Той ни вижда здрави.

От значение е фактът, че когато в Писанията се говори за снабденото чрез жертвата на Исус изцеление, никога не се говори в бъдеще време. В **Исаия 53:5**, писано повече от 700 години преди смъртта на Исус, изцелението вече е представено като свършен факт: „...с Неговите рани *ние се изцелихме*“. В Новия Завет, в **1 Петрово 2:24**, цитирано по-горе, апостолът се позовава на **Исаия 53:5** и използва минало време: „...с Чиято рана *вие оздравяхте*“.

Когато думите, които говорим за себе си, са в съгласие с това, което Бог казва за нас в Христос, ние Му даваме възможност действително да ни направи да бъдем такива, каквито Той казва, че сме. Но ако не успеем да направим правилната изповед - или изявление за себе си, ние сами се затваряме в затвора на естественото си състояние. Изолираме се от свръхестествената, променяща Божия благодат, която действа само чрез любов.

Друг може да попита: „Какво да кажем за този, който казва и върши правилните неща и все пак обещаните резултати не идват?“ Можем да открием отговора в думите на Мойсей във **Второзаконие 29:29**:

Скритото принадлежи на Господа нашия Бог, а откритото принадлежи на нас и на чадата ни до Века, за да изпълняваме Всичките думи на тоя закон.

Причината, поради която някои хора не получават някоя част от обещаните благословения често попада в категорията на „скритото“. Да се опитаме да измъкнем тайните от Бог ще бъде напразно, а е и непочтително. Дори ако Бог задържа някой отговор, по-важно е да се доверим, отколкото да разберем.

От друга страна думите на Мойсей ни напомнят за отговорността, която имаме като Божии хора, да вярваме, провъзгласяваме и действваме според нещата, които Той ясно е разкрил в Словото Си. Най-важното сред тях е

снабдяването, което Бог е промислил за нас чрез жертвата на Исус на кръста. Не трябва да позволим на загрижеността за скритите неща да ни попречи да вярваме и да сме покорни на нещата, които са открити.

6. Когато Сатана атакува някоя област, за която Бог ни държи отговорни - дом, семейство, работа, служение и т.н.:

Желязо и мед ще бъдат портите ни¹ и силата ще бъде според дните ни. Няма подобен на Есуруновия Бог, Който за да помогне на нас се носи на небесата и на облаците във Великолепието Си. Вечният Бог е наше прибежище и подпорки ни са вечните мишци: ще изгони неприятеля отпред нас и ще рече „Изтреби“!

(Основано на **Второзаконие 33:25-27**)

Чрез това изявление ние можем да се придвижим от защита към атака. „Портите“ преди всичко представят нашата защита. Бог обещава, че тя ще бъде достатъчно здрава, за да издържи атаката на врага. След това авторът рисува една прекрасна картина на Божията свръхестествена намеса на наша страна: Той се носи на небесата, за да ни помогне. Нашето изявление е начин, по който призоваваме Неговата намеса.

Накрая ни се дава уверение за поражението на врага: „(Бог) ще изгони неприятеля отпред тебе“. Бог изисква от нас да изиграем ролята си в този последен етап, затова Той казва: „Изтреби!“ Той ни е екипирал с необходимите духовни оръжия, за да го направим.

7. Когато осъзнаем реалността, че умът е бойното поле, където лъжите на Сатана воюват срещу истините от Божието Слово:

Оръжията, с които воювам са мощни в Бога. С тях аз събарям крепостите, които Сатана е изградил в ума ми и пленявам всичките си мисли да се покоряват на Христа. Три от моите най-мощни оръжия са: провъзгласяването, благодарението и хвалението.

(Основано на **2 Коринтяни 10:3-5**)

Важно е да запомним обаче, че „враговете“ в християнския ни живот не са хората. Нашите врагове са злите духовни сили, които царството на Сатана насочва срещу нас. Павел ясно го показва в **Ефесяни 6:12**:

¹ В българския превод – обущата – б. пр.

¹²*Защото не се борим срещу хора от плът и кръв, но срещу личности без тела - злите управници на невидимия свят... и срещу голям брой зли духове в духовния свят.*

Стандартите на оценка в това „странно“ воюване, в което Бог ни е призовал, са различни от тези, които използваме в света на сетивата. Измерени по духовната скала - прощаването е по-силно от отвърщането; благославянето е по-силно от проклинането, благодарението е по-силно от оплакването; хвалението е по-силно от обвинението; и да обичаш е по-силно от това да мразиш.

Основано на този парадокс съществуват две изявления, които освобождават Божията сила и Божията способност, когато нашите са изчерпани.

8. Когато се сблъскваме със задача, която е прекалено голяма за нас:

За всичко имам сила чрез Онзи, Който ме подкрепява.

(Основано на ***Филипяни 4:13***)

9. Когато силата ми отслабва или е недостатъчна:

Божията сила се явява съвършена в моята слабост, така че когато съм слаб, аз съм силен.

(Основано на ***2 Коринтяни 12:9-10***)

И накрая предлагам две изявления за нужди, които по едно или друго време могат да възникнат в живота на почти всеки един от нас.

10. Когато упражняваме вяра за финансови нужди:

Бог е силен да преумножи на нас Всякакво благо, така че като имаме Всякога и във всичко това, което е достатъчно във всяко отношение, да изобилстваме във всяко добро дело.

(Основано на ***2 Коринтяни 9:8***)

Нивото на Божието снабдяване е посочено като изобилие, не само като достатъчност. Ние с Рут редовно правим тази изповед като финансова база за Дерек Принс Министрис.

11. Когато сме обхванати от страх:

Бог не ми е дал дух на страх, но на сила, любов и себевладение.

(Основано на **2 Тимотей 1:7**)

В името на Исус аз се покорявам на Бог и се съпротивявам на духа на страх. Следователно той трябва да бяга от мен.

(Основано на Яков 4:7)

Горните стихове са само няколко примера. Не съществува никакво ограничение на стиховете, които можем да изповядваме. Всеки от нас трябва да разчита на Святия Дух. Той да ни посочи тези, които са най-подходящи за дадената ситуация.

Провъзгласяването, основано на подходящи стихове, има един много важен резултат - приемаме и прилагаме в действие Божието Слово, а не го оставяме бездейно. Ние не само четем тези стихове и продължаваме по-нататък, но преминаваме през три последователни етапа. Първо, молим се Святият Дух да ни посочи стихове, които са най-подходящи за нас. Второ, запаметяваме ги. Трето, провъзгласявайки ги, ние освобождаваме силата им в съответните области от живота ни.

Може би вие сте един от многото християни, които чувстват, че трябва да „вземат меча на Духа“, за който се говори в **глава 19**, но не знаят никакъв простичък и практически начин, по който да го направят. Ако е така, ние с Рут искаме да ви препоръчаме този метод на избирателно изповядване на стиховете. Практикували сме го в нашия живот и можем със сигурност да твърдим - действа!

Но нека да добавя едно последно предупреждение! Не слагайте вярата си в изповедта или в какъвто и да е метод или процедура. *Нашата вяра трябва да бъде единствено в Бог* - в нищо или никой друг. Нашето изявление е просто подходящ начин, по който да изразим вярата си в Бог.

И така, сега когато се насочвате към земята на Божиите обещания, приемерте съвета, даден три пъти на Исус Навин:

„Бъди силен и смел!“

ВАЖЕН ПОСЛЕСЛОВ

Темата за благословенията и проклятията заема централно място във взаимоотношенията между Бог и човешката раса. Тя може да се сравни със ствол на дърво, чиито клони се разпространяват в много различни посоки. Систематичното изучаване на тази тема повдига важни, практически въпроси, отнасящи се за други основни области на библейската истина.

Този раздел се занимава с два от тези въпроси.

1. Възможно ли е в настоящия момент, чрез вяра, да преживеем освобождение от всички проклетия, които грехът е навлякъл на човешката раса? Ако не, кога и как ще бъде постигнато това?
2. Старият Завет съдържа много примери, в които виждаме Божии слуги да произнасят проклетия над Неговите врагове. Какъв трябва да бъде християнският отговор, когато ни противостоят и се държат зле с нас?

Проклетия, които още не са отхвърлени

На кръста Исус понесе върху Себе Си всички зли последствия, които непокорството към Бог бе навлякло на човешката раса. Те попадат в две основни категории: тези, които са в резултат на първоначалното непослушание на човека в Едемската градина и тези, произнесени по-късно във връзка с нарушаването на Закона, даден чрез Мойсей.

В **Галатяни 3:13** Павел се отнася до втората категория. Той конкретно казва, че „Христос ни изкупи от проклетията на закона“. Той свързва това с факта, че Законът заявява, че този, който бъде екзекутиран чрез повесване на дърво, става, поради този факт, проклетие. Така, същият Закон, който

произнесе проклятието, отвори пътя за освобождение от проклятието чрез заместителната жертва на Исус.

В **4-та глава** обобщихме проклятието на Закона както следва: унижение; безплодност; неплодородие; умствена и физическа болест; семейни конфликти; бедност; поражение; подтисничество; Божие неблаговоление.

Според ясното изявление на Павел в **Галатяни 3:13**, смъртта на Христос на кръста ни предлага освобождение от всички тези последици на нарушения Закон. Тук обаче, Павел не включва различните форми на първоначалното проклятие, което Бог произнесе над Адам и Ева след тяхното непослушание в Едемската градина. Описаното в **Битие 3:16-19** проклятие се разделя на две основни части: първо - изговорено към Ева; второ - изговорено към Адам.

Проклятието, изговорено към Ева се отнася за уникалната ѝ функция на жена и отново се дели на две части.

1. Раждането ще бъде трудно и болезнено.
2. Тя ще бъде подчинена на властта на своя съпруг и зависима от него за задоволяването на основното ѝ женско желание - да има деца.

Проклятието, изговорено към Адам се отнася най-вече към първоначалната задача, която Бог му даде в **Битие 2:15** - „да обработва и да пази“ градината - т.е. да обработва земята. Това проклятие може да бъде разделено на три основни части.

1. Естеството на почвата ще претърпи промяна. От този момент нататък тя ще дава плод само след тежък труд с пот на челото.
2. Доказателството за промяната на почвата ще се изяви видимо в промяната на растителността, която тя ще произвежда, особено чрез появата на две непродуктивни растения - тръни и бодили.
3. Човекът ще бъде подвластен на стареене и смърт, обречен да се върне в пръстта, откъдето е взет. Въпреки че това проклятие бе отправено към Адам, то засегна и Ева, а също и поколенията след тях.

Ясно е, че изговорените проклетия повлияха на земята. Това произтече от непосредствената връзка на Адам със заобикалящата го среда, което се вижда от еврейската дума за земя - *адамах*. Сам Адам бе направен от земята. Също така Бог го държеше отговорен за грижата за земята.

В допълнение бе произнесено и специално проклятие върху змията, която оттогава се отличава от всички други видове в животинското царство.

В **Еклизиаст 1:2** и в **Римляни 8:20** състоянието на земята и на нейните обитатели, в резултат на проклятията, се описва с две думи, които имат едно и също значение: суета и безполезност.

Изкуплението от „проклятието на закона“, за което Павел говори в **Галатяни 3:13** не включва описаните проклятия. Те са резултат от първоначалното непослушание на Адам и Ева в градината. По това време нямаше дадена от Бог законова система и следователно нямаше произнесено проклятие, което да произтича от нарушаването на тази система. В **Римляни 5:13-14** Павел казва:

¹³Защото и преди закона греха беше в света, грях, обаче, не се вменява, когато няма закон; ¹⁴при все това от Адама до Мойсея смъртта царува и над ония, които не бяха съгрешили според престъплението на Адама, които е образ на бъдещия.

През този период „от Адама до Мойсея“ човечеството беше без даден от Бог закон. Все пак всички хора пострадаха от действието на проклятието, произнесено първоначално над Адам и Ева и всеки човек плати наказанието за собствения си индивидуален грях, което беше смърт.

Началото на периода на Закона е отбелязан в **Йоан 1:17** „законът бе даден чрез Мойсей“. Във връзка с даването на Закона бе произнесена дълга поредица от проклятия, върху тези, които са под Закона, но не успяват да го спазят. Това са най-вече проклятията, изброени във **Второзаконие 28:15-68**. Взети заедно, те са наречени „проклятията на закона“. Когато в **Галатяни 3:13** Павел казва, че „Христос ни изкупи от проклетията на закона“, той говори именно за тези проклятия.

Какво да кажем за проклятията произнесени върху Адам и Ева? Бог промислил ли е изкупление и от тях? И ако е така то на каква основа?

За да отговорим на тези въпроси трябва да разпознаем двата различни начина, по които Исус, когато дойде на земята, се отъждестви с тези, които дойде да изкупи. Новият Завет описва два различни аспекта на Неговото отъждествяване с човечеството, които се определят от двете различни родословия дадени за Него.

В Матей родословието Му се проследява до Авраам. Като обещаното „Авраамово семе“ Той се отъждествява с Авраамовите потомци - израелския народ, който бе под Закона. В **Галатяни 4:4-5** Павел казва, че Исус се „роди и под закона, за да изкупи ония, които бяха под закона“.

В Лука обаче, родословието Му се проследява до Адам и по този начин, Той се отъждествява с цялата човешка раса. Докато живя на земята Той най-често наричаше Себе Си „Човешкият Син“. На еврейски името Адам означава човек, така че „Човешкият Син“ означава също Адамовия син. Като използваше това название Той постоянно изтъкваше Своего идентифициране с всички Адамови потомци - цялата човешка раса.

Поради това отъждествяване заместителната жертва на Исус на кръста не снабди само изкупление от проклятието на нарушения Закон. Тя също снабди освобождение от всички зли последици, които първоначалният грях на Адам нанесе върху всичките негови потомци - независимо дали са или не са под закон.

Това се вижда от две различни наименования, които Павел дава за Исус в **1 Коринтяни 15**. В **стих 45** той Го нарича „последният Адам“, а в **стих 47** „вторият Адам“. Тези две названия се отнасят съответно за смъртта и възкресението на Исус.

На кръста Исус умря като „последния Адам“. Той взе върху Себе Си всички зли последствия, които непокорството на Адам бе навлякло върху цялата човешка раса. Когато Той умря, те бяха прекратени. Когато бе погребан, те се премахнаха завинаги.

След това, на третия ден, Исус възкръсна от мъртвите като „втория Човек“. Така Той стана главата на една напълно нова раса - расата на Емануил, расата Бог-Човек, раса, в която Божията и човешката природа са съчетани в едно ново създание.

Всеки, който чрез вяра и посвещение се отъждествява с Исус в Неговата смърт, погребение и възкресение става член на тази нова раса. В **1 Петрово 1:3-4** апостолът казва:

³Бог... ни възроди за жива надежда чрез възкресението на Исуса Христа от мъртвите, ⁴за наследство нетленно, неоскверняемо и което не повяхва...

Следователно, има два допълващи се аспекта на изкуплението от проклятието, снабдено чрез смъртта на Исус. Като „потомък на Авраам“ роден под Закон, Той взе върху Себе Си проклятията на нарушения закон, обобщени във **Второзаконие 28:15-68**. Като „последния Адам“ Той взе на Себе Си и проклятията, произнесени върху Адам и Ева поради първоначалното непокорство. Както вече видяхме те се разпростират и върху почвата и растителността, като това конкретно се изявява в две непродуктивни форми на растителност - тръни и бодили.

Новият Завет използва една много описателна картина, която показва как Исус понесе върху Себе Си не само проклятията над Адам и Ева, но също и проклятието над земята. В **Йоан 19:5** апостолът описва сцената, когато Пилат изведе Исус пред Неговите обвинители:

⁵Исус, прочее, излезе във носещ трънения венец и моравата дреха. Пилат им казва: Ето човекът!

Думата „човекът“ посочва Исус ..то потомък на Адам -уникален в Своето съвършенство, но все пак представител на цялото човечество. В същото време облеклото на Исус представя двойното проклятие, което Адам бе нанесъл върху земята. Венецът на главата Му представя проклятието на тръните, моравият цвят на дрехата Му представя проклятието на бодилите.

Тази кратка, но жива сцена разкрива Исус като „последния Адам“, Който понесе върху Себе Си както проклятието, което беше дошло върху Адам и Ева, така и проклятието, което техният грях навлече върху земята.

Следователно, от всяка гледна точка Исус изработи цялостно изкупление от проклятието. То покри всички проклятия, които бяха нанесени върху човечеството. То покри проклятието, произнесено върху Адам и Ева поради непокорството им; покри проклятието, което тяхното непокорство навлече върху земята; покри и всички проклятия, които впоследствие бяха произнесени във връзка с Мойсеевия Закон.

По-задълбоченото изучаване на Писанията показва, че пълното изкупление от проклятието ще бъде практически изработено на последователни етапи. Изкуплението от „проклятието на закона“ се предлага в настоящето на тези, които могат да го приемат чрез вяра. То ще бъде изявено в своята пълнота само при завръщането на Христос. Тогава онези, които бъдат грабнати да Го посрещнат, напълно и завинаги ще бъдат освободени от Адамовото проклятие.

Във **Филипяни 3:20-21** Павел описва промяната, която ще стане в тялото на всеки изкупен вярващ:

²⁰Защото нашето гражданство е на небесата, отдето и очакваме Спасител, Господа Исуса Христа,²¹Който ще преобрази нашето унищожено тяло, за да стане съобразно с Неговото Славно тяло, по упражнението на Силата Си да покори и всичко на Себе Си.

Тук Павел противопоставя два вида тела: „нашето унищожено тяло“ и „Неговото (Христовото) славно тяло“. По-буквално тези фрази могат да се преведат „тялото на нашето унижение“ и „тялото на Неговата слава“. Произнесеното над Адам проклятие ограничи него и неговото потомство в

„тяло на унижение“. Като такава, то постоянно напомня на всеки един от нас за нашето паднало състояние.

От момента на раждане това тяло е постоянно подвластно на тление и е зависимо от много външни фактори за своя живот и благосъстояние. За кратко време, чрез разкош и самоугаждане, можем да се опитаме да забравим наследствените си слабости, но все пак, след няколко мига ние отново неизбежно сме изправени пред ограниченията на тялото.

Можем да облечем най-елегантните и скъпи дрехи, но веднага щом започнем да работим физически, миризмата на пот ни напомня, че сме ограничени в едно тяло на унижение. Или можем да пълним stomасите си с най-изисканите ястия и напитки, но само след няколко часа ще бъдем принудени да изпразним червата и пикочния си мехур - действия, които не оставят никакво място за пищност или високомерие.

Всички тези унижителни черти на настоящето тяло на тези, които приемат изкуплението, изработено от Христос, няма да бъдат променени постепенно или прогресивно, а в един единствен, славен миг. В **1 Коринтяни 15:51-53** Павел описва тази свръхестествена промяна:

⁵¹Не всички ще починем, но всички ще се изменим в една минута,⁵² в миг на око, при последната тръба; защото тя ще затръби, и мъртвите ще възкръснат нетленни, и ние ще се изменим.⁵³ Защото това тленното трябва да се облече в нетление, и това смъртното да се облече в безсмъртие.

В **1 Коринтяни 15** Павел обобщава следните пет промени, които ще станат в тялото на всеки вярващ при завръщането на Христос.

1. От тленност към нетление
2. От смъртност към безсмъртие
3. От унижение към слава
4. От слабост към сила
5. От естествено - буквално „душевно“, към духовно.

Отрицателните пет характеристики от горния списък са резултати от първоначалното проклятие над Адам. Пълно освобождение от всички тях ще получат първо вярващите, които ще бъдат грабнати да посрещнат Исус при Неговото завръщане. В **Яков 1:18** това се описва като „един вид пръв плод на Неговите (Божии) създания“. Промяната, която те ще преживеят, ще служи

като гаранция за изкуплението, което непременно ще дойде Върху цялото създание.

В периода, който ще последва за останалите обитатели на земята, правдата и правосъдието на Христовото хилядагодишно царуване ще сведе до минимум, но няма да премахне проклятието на Закона. Човешкият живот ще бъде много удължен, но Адамовото проклятие все още ще съществува. Земята, също както и животинският свят, ще преживее период на плодовитост и изобилие, какъвто не е имало от момента на падението, но „суетността“ все още ще съществува. Пълното и крайно премахване на всяко проклятие ще се забави до периода на „новото небе и новата земя“ (**2 Петрово 3:13**).

Всичко това ще стане въз основа на размяната, чрез която на кръста Исус стана проклятие, за да премахне всяко проклятие, което непокорството бе навлякло на човека и на творението. В **Откровение 22:3** неговият край е обобщен в едно кратко, но съдържателно изявление: „Нищо проклето не ще има вече“.

24

Да благославяме или да проклинаме

Да предположим, че хората ни ругаят, проклинат, противопоставят ни се и ни преследват поради вярата ни в Христос. Да предположим, че разпространяват злонамерени лъжи за нас и използват всякакви нечестни и незаконни средства, за да ни навредят. Можем ли да си го върнем като произнесем някакво проклятие срещу тях? Новозаветният отговор на това е едно ясно и категорично НЕ!

В **Римляни 12:9-21** Павел изброява различни принципи, които трябва да управляват християнското поведение. В **стих 9** той започва с една изключително важна подбуда:

⁹*...любовта да бъде не.нелицемерна.*

Всички други насоки, които следват, са просто различни начини, по които християнската любов се изразява.

В **стих 14** той напътства християните как да отговарят на тези, които се стремят да им навредят:

¹⁴*Благославяйте ония, които ви гонят, благославяйте, и не кълнете.*

В **стих 21** той завършва с едно още по-общо приложение на този принцип:

²¹Не се оставяй да те побеждава злото; но ти побеждавай злото чрез доброто.

Има само една сила достатъчно мощна да победи злото - *доброто*. С каквото и зло да се сблъскаме, винаги трябва да отговорим със съответното добро. Иначе ще открием, че злото е прекалено силно за нас.

В **1 Петрово 3:8-9** Петър прави подобно предупреждение срещу погрешна реакция в отговор на злото:

⁸А, най-последно, бъдете всички единасислени, съчувствителни, братолюбиви, милостиви, смиреномъдри. ⁹Не въздавайте зло за зло или хула за хула, а напротив благославяйте; понеже на това бяхте призовани, за да наследите благословение.

По този начин, като побеждаваме злото с добро, ние съучастваме в Христовия триумф над злото, както е описано във **2 Коринтяни 2:14-15**:

¹⁴Но благодарение Богу, Който винаги ни води в победително шествие в Христа, и на всяко място изявява чрез нас благоуханието на познанието на Него. ¹⁵Защото пред Бога ние сме Христовото благоухание за тия, които се спасяват, и за ония, които погиват.

Както Мария от Витания, която изля скъпото миро върху главата на Исус, така и ние изпълваме цялото място около нас със сладко ухане. Дори и тези, които ни се противопоставят и ни критикуват, са благословени от това благоухание (виж **Марк 14:3-9**). Това посочва едно основно различие между Стария и Новия Завет. В Стария Завет Бог често използваше Своите хора като инструменти за осъждение над другите хора. Например, при въвеждането на Израел в ханаанската земя, Бог използва Исус Навин и неговата армия като инструменти за Свето осъждение над ханаанците, които населяваха земята преди тях. Има и много други примери в Стария Завет, когато Божиите слуги произнасяха проклетия над хора, които бяха непокорни и се противопоставяха на Бог. Резултатът бе същият, какъвто би бил ако сам Бог беше произнесъл тези проклетия.

В **Исус Навин 6:26**, например, след като израилтяните бяха завладели и унищожили Ерихон, Исус Навин произнесе следното проклетие върху всеки, който някога би се опитал да го изгради наново на същото място:

²⁶*Проклет пред Господа оня човек, който стане да съгради тоя град Ерихон; със смъртта на първородния си син ще тури основите му, и със смъртта на най-младия си син ще постави портите му.*

Около 500 години по-късно, по Време на царуването на цар Ахаав над Израел, това проклятие бе изпълнено, както е записано В **3 Царе 16:34**:

³⁴*В неговите дни [дните на Ахаав] ветилецът Хийл съгради Ерихон; тури основите му със смъртта на първородния си син Лавирон, и постави вратите му със смъртта на най-младия си син Селув, според словото, което Господ говори чрез Исуса Навиевия син.*

Това е жив пример за невидимите сили, които постоянно действат в човешката история. И Въпреки това те толкова често се пренебрегват! Колко светски историци, описващи това събитие днес, биха проследили назад във времето смъртта на тези двама млади мъже до думите, изговорени от един Божий служител 500 години преди това?

Важно е да се отбележи, че в **3 Царе 16:34** авторът изтъква, че проклятието било изпълнено „според словото, което Господ говори чрез Исуса Навиевия Син“. Исус Навин бе каналът, по който дойде проклятието, но неговият източник бе Господ. Единствено този факт има значение за съответния резултат.

Давид беше друг Божий служител, който произнесе проклятия, чиито резултат се прояви много поколения след това. В **Псалм 69:22-25** и В **Псалм 109:6-13** той произнася поредица от проклятия върху неназован човек или група от хора, поради предателство и нелоялност спрямо един праведен мъж, който несправедливо е бил обвинен и осъден. Около хиляда години по-късно, след смъртта и възкресението на Исус, апостолите разбраха, че проклятията на Давид са се изпълнили над предателя на Исус - Юда Искариотски (вижте **Деяния 1:15-20**).

Някои от пророците след Давид също произнасяха проклятия, които освобождаваха действието на Божия съд по различни начини. В **4 Царе 1:9-12**, например, Илия призова огън от небето, който унищожи последователно два отряда войници, изпратени, за да го арестуват. В **4 Царе 2:23-24** неговият последовател Елисей прокле група деца, които му се присмиваха, в резултат на което 42 деца бяха разкъсани от мечки.

По-нататък, Бог използва Елисей, за да изцели по чудотворен начин сирийския генерал Нееман. В замяна на това, той предложи на Елисей множество от скъпи подаръци. Елисей обаче, отказа да ги приеме като по този начин показа на Нееман, че няма начин, по който той може да „плати“ за

полученото от Бог изцеление. По-късно слугата на Елисей, Гиезий, подтикнат от алчност, догони Нееман и го убеди да му даде солиден дар от сребро и облекло (**4 Царе 5:1-27**).

Когато Гиезий се върна, Елисей, чрез свръхестествено откровение, го изобличи за неговата алчност и безчестие. След това той произнесе Божието осъждане над него:

Затова, Нееманавата проказа ще се залепи за тебе и за рода ти до века. И той излезе от присъствието му прокажен, бял като сняг.

Ефектът от проклятието на Елисей бе видим и моментален. Гиезий бе заразен от проказа в същата напреднала форма, от която Нееман бе току-що изцелен. По-нататък същата болест се предаваше във всяко следващо поколение на Гиезиевия род.

Има една важна характеристика, която е обща за всички изброени по-горе проклетия, независимо дали са изговорени от Исус Навин, Давид, Илия или Елисей - всяко едно от тях изразяваше върховно осъждане от Всемогъщия Бог. *Те не идваха от ума или волята на човека, който ги е изговорил, не бяха просто израз на човешки гняв или отмъстителност.* Според суверенната Си воля, Бог избра човешки канали, чрез които да разпореде Своето правосъдие. В Библията няма стих, който да показва, че Бог се е отказал от правото Си да извършва това, но в Новия Завет Бог избра да използва Своите служители най-вече като инструменти за милост, а не за осъждане. Контрастът между двата завета се вижда в **Лука 9:51-56**. Исус беше проводил пред Себе Си пратеници, които да подготвят Неговото приемане в едно самарянско село, през което възнамеряваше да мине, но самаряните отказаха да Го приемат. В отговор на това Яков и Йоан попитаха: „Господи, искаш ли да заповядаме да падне огън от небето и да ги изтреби (както стори и Илия)?“

В отговор Исус ги смъмри за отношението им казвайки:

Вие не знаете на какъв сте дух; защото Човешкият Син не е дошъл да погуби човешки души, но да спаси.

Исус не отрече, че Илия бе призовал огън от небето да изтреби враговете му. Нито постави под въпрос способността на Яков и Йоан да направят същото. Вместо това, Той им припомни, че те са в период, когато Бог използва Своите служители по по-различен начин. Те бяха призвани да бъдат инструменти на Божията милост, а не на Неговото осъждане.

Въпреки това в Новия Завет са описани няколко случая, когато Божии служители произнасят проклятие. Сам Исус даде един от най-съдбовните

примери. Когато отиваше към Ерусалим и беше гладен, Той приближи едно смокинено дърво, за да откъсне ранните плодове, които дървото трябваше да е родило през този сезон. Като откри, че дървото е пълно с листа, но няма плод. Той каза:

Матей 21:19

Отсега нататък да няма плод от тебе до века.

На следващия ден, когато Той и учениците му минаваха покрай дървото, видяха, че то бе изсъхнало от корените. Петър отбеляза:

Марк 11:21

Учителю, виж, смоковницата, която Ти прокле, изсъхнала

В отговор Исус предаде на учениците Си същата власт, която Самият Той бе демонстрирал като прокле смокиненото дърво:

Матей 21:21

Истина ви казвам: Ако имате вяра, и не се усъмните, не само ще извършите стореното на смоковницата...

С други думи Той им даде власт да произнасят проклетия подобни на това, което Той произнесе върху дървото.

Много коментатори виждат в това смокинено дърво прототип на религията, в която е деградирало практикуването на Моисеевия Закон. Тя е пълна с „листа“, т.е. с външна религиозна форма, но не дава истинския плод на Закона, който Исус обобщи като: „правосъдие, милост и вяност“ (**Матей 23:23**). В резултат на това искрено търсещите, които са гледали към тази форма на религия, за да задоволят духовния си глад са били отхвърлени празни и разочаровани. Само за едно поколение под Божието осъждане, цялата система била обречена да „изсъхне от корените“.

Учениците, очевидно, не видяха никаква значимост в безплодното смокиново дърво и щяха да го отминат. Исус беше Този, Който предприе действие и след това поръча и на учениците Си да действат по същия начин. В следващите поколения, този урок сякаш се губел на повечето християни. Разбира се, има моменти, когато се срещаме с такива „безплодни смоковници“, т.е. измамливи религиозни системи, които разочароват тези, които наистина жадуват за истината на Евангелието. Дали просто да подминем тези смокинени дървета без да ни е грижа? Или да предприемем същото агресивно действие, което Исус демонстрира?

В **Матей 10:14-15**, когато изпрати първите ученици да проповядват евангелието, Исус им даде подобен вид власт да се справят с тези, които отхвърляха тях и тяхното послание.

¹⁴И ако някой не ви приеме, нито послуша думите ви, когато излизате от дома му, или от онзи град, отърсете праха от нозете си.¹⁵Истина ви казвам, по-леко ще бъде наказанието на содомската и гоморската земя в съдния ден, отколкото на онзи град!

Чрез това действие на отърсване на праха, апостолите, всъщност, щяха да предадат тези, които ги отхвърлят на Божието осъждане, което в крайна сметка щеше да бъде по-тежко от осъждението върху обитателите на Содом и Гомор.

Апостолите на Новия Завет приеха тази заповед на Исус буквално. След като известно време Павел и Варнава служеха с голям успех в Антиохия Писидийска, най-накрая, техните противници ги изгониха от града. **Деяния 13:51** описва отговора на апостолите:

⁵¹А те отърсиха против тях праха от нозете си, и дойдоха в Икония.

Случаи като този потвърждават един вече установен принцип в Стария Завет - благословенията и проклятията никога не са твърде отдалечени едно от друго. Когато благословенията се предлагат, но биват отхвърляни, почти неизбежно на тяхно място идват проклятията. Когато, под Закона на Мойсей, Израел навлезе в Ханаан, Бог изиска от тях да призоват върху себе си благословенията, обещани за послушание или проклятията, които следват непокорството. Трета възможност нямаше. Същото се отнася и за тези, които имат Евангелието с всички изявени в него благословения, които те съзнателно и преднамерено отхвърлят. Почти неизбежно те се излагат на съответните проклятия.

На остров Кипър Бог бе отворил път на Павел и Варнава да споделят евангелието с Римския проконсул¹ Сергий Павлий. Обаче един магьосник, т.е. човек, който практикува окултизъм, наречен Елима, се стремеше да пречи на разговора им с про-консула. Павловият отговор на това предизвикателство на Сатана е описан в **Деяния 13:9-12**:

⁹Но Савел, който се наричаше и Павел, изпълнен със Святия Дух, се вгледа в него¹⁰ и рече: „О, ти, пълен с всякакви лукавщини и с всякакво коварство, сине дяволски, враже на всичко що е право, няма ли да престанеш да извършаваш правите пътища на Господа?“¹¹И сега, ето. Господната ръка е

¹ Старши римски офицер.

върху тебе; ти ще ослепееш и няма да виждаш слънцето за известно време". И на часа падна на него помрачаване и тъмнина; и той се луташе, търсейки да го води някой за ръка.¹² Тогава управителят, като видя станалото, повярва, смаян от Господното учение.

Ефектът от Павловите думи върху Елима бе толкова внезапен и повратен, колкото и проклятието за проказата, което Елисей произнесе над Гиезий. Авторът на Деяния изтъква, че в този момент Павел бе „изпълнен със Святия Дух". Следователно думите му не бяха резултат от неговата плътска реакция срещу противопоставянето, но представляваха Божието върховно осъждение над магьосника, произнесено чрез Святия Дух. Проконсултът, силно впечатлен от тази демонстрация на върховенството на Исус над Сатана, веднага повярва.

Този случай посочва решаващата точка при определянето на това дали има ситуации, в които е правилно християните да произнесат проклятие. Ако мотивът е реакция на нашата плътска природа, като например гняв или възмущение, желание за отмъщение или себеоправдаване и себепрославяне, тогава да се произнесе проклятие в такава ситуация ще бъде грях. Нещо повече, то ще донесе по-голяма вреда на този, който го е изговорил, отколкото на онзи, към когото е било насочено.

В **Римляни 6:16** Павел набляга на опасността, която крие поддаването на такава сатанинска мотивация:

¹⁶Не знаете ли, че комуто предавате себе си като послушни слуги, слуги сте на оня, комуто се покорявате, било на греха, който докарва смърт, или на послушание, което докарва правда?

Може да сме изкушени да потърсим моментно удовлетворяване на някакъв зъл импулс като си позволим да произнесем проклятие, но ако го направим ние предаваме себе си като слуги на автора на изкушението - Сатана. Той не се задоволява само с временно влияние над нас. Той използва изкушението като отбор, през който да Влезе и да завземе постоянен контрол над живота ни. Нашето временно поддаване може да се превърне в постоянно заробване. По този начин, *този, който използва проклятие, за да навлече зло върху някого, навлича на себе си много по-голямо и по-дълго и трайно зло.*

От друга страна, Новият Завет дава ясни примери за ситуации, в които Святия Дух суверенно избира да произнесе проклятие чрез Божий служител. Ако откажем да признаем тази възможност, ние се затваряме за един от начините, по които Бог може да иска да ни използва. Единствената сигурна гаранция е да развиваме взаимоотношение със Святия Дух, в което да сме

чувствителни както към Неговото подтикване, така и към Неговото въздържане. Ако имаме някакво съмнение относно чистотата на мотивите си или за водителството на Духа, със сигурност трябва да замълчим.

Това, че при определени обстоятелства Святият Дух може да ни подтикне да произнесем проклятие, стана много реално за мен при един случай в моето служение. Беше в средата на 60-те години. По това време бях служител в една църква, разположена във вътрешността на Чикаго. Сградата, с която църквата граничеше непосредствено, бе клуб. Той се беше превърнал в център на всевъзможни пороци - наркотици, проституиращи мъже и жени, схватки с ножове.

Една вечер бях на платформата в църквата и водех молитвено събрание, в което се молехме за града Чикаго. По средата на молитвата, без каквито и да било предварителни размишления, се чух да казвам на висок глас: „Аз поставям Господното проклятие над този клуб!“ След това събранието продължи както обикновено. Лично аз не мислех много върху това, което бях казал.

След около 2 месеца, в 3 часа през нощта, бях събуден от спешно телефонно обаждане, с което ми съобщиха, че църквата е в пламъци. Облякох се и се втурнах към местопроизшествието. Когато пристигнах, разбрах че гореше не църквата, а съседния клуб. Обаче вятърът, идващ от Мичиганското езеро, раздухваше пламъците към църквата. Точно когато нейното разрушение заедно с клуба изглеждаше неизбежно, посоката на вятъра изведнъж се промени на 180 градуса и раздуха пламъците в обратната посока.

Накрая клубът бе напълно унищожен, а църковната сграда пострада съвсем малко от пушека като загубите бяха напълно възстановени от застраховката. Нямаше жертви, никой не бе наранен. След като направиха оглед на това, което се беше случило, шефът на пожарната служба каза на един от старейте в църквата: „Вие сигурно имате специални връзки с Този там горе!“

Личната ми реакция бе благоговение примесено със страх. Нямах никакво съмнение, че това, което бях наблюдавал бе действието на проклятието, което бях изговорил преди два месеца. Не съжалявах за това, което бях направил. Чувствах, че Бог се беше намесил чрез праведно осъждане уравновесено с милост. В същото време осъзнах по нов начин грандиозната сила, която може да бъде освободена чрез думите изговорени от Божий служител. За себе си реших да моля Бог за Неговата благодат никога да не използвам тази сила погрешно.

В известен смисъл, опожаряването на този клуб разкрива една библейска истина, която е важна за цялата тема благословения и проклетия - *силата на езика е неизмерима, било то добро или зло*. С езика можем да благославяме или да кълнем, можем да изграждаме или да събаряме; можем да нараним или да изцелим, можем да извършим голямо добро или точно толкова голямо зло.

Силата на езика е плашеща и поради това, че ние самите не можем да я контролираме. Личният ни опит отново и отново ни кара да признаем истината от Яков 3:8: „но езика никой човек не може да го укроти“. Следователно, има само един сигурен метод - да предадем езика си на Бог, да Го помолим Той да го контролира вместо нас, чрез Святия Си Дух.

От полза ще ни бъдат две молитви на Давид, които са пример и за нас, който да следваме:

Псалм 141:3

Господи, постави стража на устата ми, пази вратата на устните ми.

Псалм 19:14

Думите на устата ми и размишленията на сърцето ми нека бъдат угодни пред Тебе, Господи, канара моя и избавителю мой.

На корицата: Благословение или проклятие

Притеснявани ли сте постоянно от болести, финансов натиск или обтегнати взаимоотношения? Или може би озадачаващо често вие и вашето семейство сте изложени на злополуки? Чудите ли се защо някои хора изглежда получават повече отколкото са допринесли за своя успех и реализация?

Дерек Принс посочва, че в живота на всеки човек действат две сили: благословения и проклетия. Едната е ползотворна, а другата злотворна. За да преживеем привилегиите на Божиите благословения и да се предпазим от проклетията, ние трябва да разбираме как действат тези сили.

Дерек Принс ясно показва, че проклятието не е средновековно суеверие. Той описва реални преживявания на хора, които с учудване са открили, че не са били просто жертва на наследствен лош късмет, а проблемът им се дължи на проклятие, наследено от предхождащите ги поколения. Най-важното е, че Дерек Принс ви показва как да разпознаете дали в живота ви действа проклятие като същевременно ви помага да намерите освобождението и Божиите благословения.

Чудили ли сте се дали има изход от тъмната сянка, която тегне над вас...? Да, има... но само един... чрез жертвената смърт на Исус... Божият път от сянката към светлината, от проклятие към благословение.

Дерек Принс, бивш преподавател в Кеймбридж и международно признат библейски учител, е написал повече от тридесет книги, между които и „Среща в Ерусалим“ и „Бог е сватовник“. Ежедневните му радио-предавания, които се излъчват на девет езика, достигат до почти цялото земно кълбо. От своите бази във Флорида и Ерусалим, Дерек и съпругата му Рут, служат по целия свят.

Тази книга достига до вас с помощта на Библикското училище „Оазис на любовта“ в София, чийто директор е Кийт Де Майо. През 1986 Бог призовава Кийт и съпругата му Гейл на мисионерското поле. Служат в Китай, Хонг Конг и други азиатски страни, след като в продължение на десет години отправят молитви за България, през септември 1990 година те пристигат в София. Кийт и Гейл са членове на църквата „Грейс фелоушип“, гр. Тулса – Оклахома, с пастор Боб Йандиън.